

அறிபம் 1

தொகுப்பாசிரியர்
கதிர்.திருச்செல்வம்

வெளியீடு : நம்மட முற்றம்

Digitalized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

அரம்பம் 1

தொகுப்பாசிரியர்
கதிர்.திருச்செல்வம்

வெளியீடு : நம்மட முற்றம்

நூல் விபரம்

அரமியம் 1

வகை	கதைத்தொகுப்பு
வெளியீடு	நம்மட முற்றம்
தொகுப்பாசிரியர்	கதிர்.திருச்செல்வம்
உரிமம்	தொகுப்பாசிரியருக்கு
அளவு	136mm x 216mm
பக்கம்	115
பிரதிகள்	500
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு	பொய்கை பதிப்பகம்
விலை	உருபா.500.00
ச.நா.சா. எண் :	ISBN 978-624-93777-0-7

அரமியம் நிலவொளி பரப்பும்...

அரமியம் நிலவொளி பரப்பும் .....

இலங்கையின் பல மாவட்டங்களில் வாழுகின்ற மற்றும் புலம்பெயர்ந்து வாழுகின்ற எழுத்தாளர்களை ஒருங்கிணைத்து அவர்களது கதைகளைத் தொகுப்பாக வெளியிட வேண்டும் என்ற என் மனதிலிருந்த எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே “அரமியம்.”

அரமியம் 1 இல் பதினைந்து (15) கதைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்கதைகளைத் தந்து அரமியம் 1 உருவாவதற்குக் கரணியமாக இருந்த கதை ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பலரது கதைகளை ஒருகுடையின் கீழ் தொகுப்பாகப் படிக்கும்போது அது வாசகனுக்கு வெவ்வேறு விதமான உணர்வுகளைத் தரும் என்ற நம்பிக்கையில் இத்தொகுப்பு வெளிக்கொணரப்படுகின்றது.

அரமியம் 1 இல் உள்ள கதைகளைப் படிக்கும் நீங்கள், கதைகள் பற்றிய உங்களது உணர்வுகளையும் கருத்துகளையும் கதை ஆசிரியர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு உங்களை அன்பாகக் கோருகின்றேன்.

மகிழ்ச்சி

கதிர்.திருச்செல்வம்
தொகுப்பாசிரியர்.

தோடு

சிவனு மனோஹரன், கற்றன்,
நுவரெலியா

வெயிலோடும் கொந்தரப்புக் காடோடும் போராடுவது தாய்க்கும் மகனுக்கும் புதிதில்லை. நேரங்காலம் பாராமல் காட்டில் கிடந்தாலும் கண்ணுக்கு எட்டும் தூரம்வரை இன்னும் துப்பரவு செய்யப்படாமல் இருப்பது அவர்களுக்குப் பெரும் மலைப்பாய் இருந்தது.

போட்டுக் கழித்த அழுக்குத் துணிகளைக் கூடக் கழுவி உலர்த்துவதற்கு நேரமில்லாமல் உழைக்கும் போது மனசு கிடந்து குமையும். ஆனால் கொந்தரப்புச் சல்லிதான் வெறுமையாய் கிடக்கும். அம்மாவின் காதுகளில் கல்லுத்தோடுகளாய் மின்னப்போகிறது என்ற நினைப்பு, மகள் ரஞ்சிதத்துள் அடர்வனமாய் பூத்திருந்தது. காலம் எத்தனையோ துயர ஓவியங்களை கைகளில் தீட்டிப் போனாலும் மொத்தமாய்க் கிடைக்கவிருக்கும் சல்லிதான் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் வீட்டுக்கு வரவிருக்கும் சீதேவி என்பது அம்மா ராக்குவின் நம்பிக்கையாய் இருந்தது.

இனி நல்லது கெட்டதுகளில் அம்மா, மூளியாய் நிற்கக் கூடாது என்பதில் ரஞ்சிதம் வைராக்கியமாக இருந்தாள். பொழுது ஒழுங்காக விடிந்துகூட இருக்காது. ஆனால் ரஞ்சிதத்திற்குப் பொழுது கொந்தரப்புக் காட்டில் விடிந்திருக்கும். ஆறு மணிக்கெல்லாம் அவள் மலையில் நிற்பாள். ஏழரை மணிக்குள் பத்துப் பதினைந்து நிரைகளைத் துப்பரவு செய்துவிட்டுக் கொழுந்து மலைக்கும் வந்துவிடுவாள்.

“அட எண்டி ஒரு பக்கம் விடிய முன்னுக்கு இப்பிடி ஆளப் பறக்குற? ஒரு மொடக்குச் சாயத்த சரி குடிச்சிட்டு போ!” என்று ராக்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கோடியைக் கடந்து குறுக்குப் பாதையில் அரைவாசி தூரத்தைக் கடந்திருப்பாள் அவள். கந்தனுக்குப் பின், வீட்டில் ஆம்பிள்ளைக்கு ஆம்பிள்ளையாய் நின்று எல்லா அலுவல்களையும் ரஞ்சிதம்தான் செய்வாள். ஆனால் ஒரு விடயத்தில் மட்டும் வீம்பாய் மல்லுக்கு நின்று ராக்குவை ஜெயித்து விட்டாள். அப்போதெல்லாம் தன் கடந்தக் காலத்தை நிகழ்காலத்தில் காட்டும் கண்ணாடி ரஞ்சிதம் என்று ராக்கு வாயடைத்துப் போவாள். போராடி ராசேந்திரனைக் கைபிடித்ததும் போன வேகத்தில் கருத்து

முரண்பாடுகளுடன் திரும்பிவந்து குத்தவைத்து உட்கார்ந்ததும் கனவு போல நடந்தேறியது. அது கனவாகவே போய்விடுமோ? என்ற பயம் அவளை அவ்வப்போது கௌவிப்பிடிக்கும். சன்னம் சன்னமாய்த் தோட்டங்களில் இருந்து மக்கள் கப்பலேற்றப்படும் போதெல்லாம் மகளின் வாழ்க்கையை பின்னிக் கிடக்கும் சூன்யம் தன்கோரமுகம் காட்டி அச்சுறுத்தும் நாடற்றவர்களாய் மக்கள் கப்பலேற்றப்பட்டபின் தேயிலை மலைகள் எல்லாம் காடாகியிருந்தன. பின்னர் அவை கொந்தரப்புக் காடுகளாய் தொழிலாளர்களுக்கு பிரித்துக் கொடுத்துத்துப்பரவும் செய்யப்பட்டது. தனிப் பெண்களாய் நின்று ராக்கும் ரஞ்சிதமும் நான்கு ஏக்கர் கொந்தரப்பு எடுத்தது பற்றித் தோட்டம் மூக்கின் மேல் விரல்வைத்து பேசியது.

அவர்கள் ஒவ்வொரு அடியாகக் காடுகளை களையெடுக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். அப்போதெல்லாம் ராக்குவின் காதுகளில் காய்ந்து கிடக்கும் கறிவேப்பிலைக் குச்சுகள் கல்லுத் தோடாய் மாறப்போகும் கனவு ரஞ்சிதத்தோடு சேர்ந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. அம்மாவின் காதுகளில் பளிச்சென ஒரு தோடு போட்டு அவள் கண்டதேயில்லை. ஆனாலும் காது ஓட்டை தூர்ந்து போய் விடக்கூடாது என்று அவள் காதுகளில் எப்போதும் கறிவேப்பிலைக் குச்சுகள் கிடக்கும். என்றாவது ஒருநாள் தன்காதில் ஏறவிருக்கும் கல்லுத் தோடுகளுக்காய் அவை காத்துக்கிடப்பதாய்த்தான் ரஞ்சிதம் நினைத்துக் கொள்வான். தன் குமர்ப்பருவத்தின் தோடுகள் பற்றிய கதைகளை வாயோயாமல் அம்மா அளக்கும் போதெல்லாம் அவள் முகத்தில் ஒரு வெளிச்சத்தைக் காண்பாள். இறுதியில் அது பெருமூச்சாய் ஓயும்போது வாழ்நாளில் எப்படியாவது அம்மாவுக்கு ஒரு தோடு வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொள்வான். ஆனால் இத்தனை கஸ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் இதுவரை ராக்கு ரஞ்சிதத்தின் காதில் கைவைத்ததில்லை. நாலா பக்கமும் கடனை ஏத்திவைத்துவிட்டு, கந்தன், குடும்பத்தை நிரக்கதியாக்கிப் போன நிலையில் கைச் செலவுக்காய்க் கடைக்குப் போன தோடுகள் திரும்பி வரவேயில்லை. அதனால் கேத வீட்டிலும் ராக்கு மூளியாகத்தான் நின்றிருந்தாள். அன்று அவள் முகத்தில் வேருன்றியிருந்த விரக்தியின் வேர்கள் ரஞ்சிதத்தின் மனக்கண்ணில் இருந்து இன்றுவரை மறைந்து போகவில்லை.

அன்று விதைத்த கனவுதான் இன்று இத்தனை பெரிதாய் வளர்ந்து எழுந்திருந்தது. சித்திரை வெய்யில் தணலாய் எரித்துக்

கொண்டிருந்தது. வைகாசி பிறந்து விட்டால் கோடைமழை வெளுத்து வாங்கத் தொடங்கிவிடும். அதற்குப் பின் அந்தியில் கொந்தர்ப்பு காடுகளில் கால் வைக்க முடியாது. அட்டைகள் கால்களை அப்பி, தின்றழித்து விடும். அதனால் அதற்கு முன் எப்படியாவது காடுகளை சுத்தப்படுத்தியாக வேண்டும் என்பதில் இருவரும் விடாப்பிடியாக நின்றனர். இருள் கவிழ்ந்து மலைகளில் சாய்ந்திருந்தது. அப்போதும் வீடுசெல்ல மனமின்றி இன்னும் இரண்டு நிரைகளை மட்டும் சுத்தப்படுத்தி விட்டு போகலாம் என்று தாயும் பிள்ளையும் உறுதியாய் நின்றிருந்த போதுதான் நெத்திக்காணில் தேயிலை வாதொன்றில் சுட்டப்பட்டிருந்த குழவிக் கூட்டில் ராக்குவின் கால்கள் உராய்ந்து, கூடு கலைந்தது. குழவிகள் மின்னல் வேகத்தில் வெளியேறத் தொடங்கியிருந்தன. எதிர்பாராத நேரத்தில் குழவிகள் தாக்கத் தொடங்கியதும் திக்குமுக்காடிய ராக்கு, ஓவென ஓலமிட்டப்படி தலையில் கிடந்த கொங்காணியை எடுத்து விசிறிக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தாள். காடாகிக் கிடக்கும் மலையை அவளால் அவ்வளவு வேகமாய் ஓடிக்கடக்க முடியவில்லை. அதற்குள் குழவிகள் அவள் முதுகெங்கும் அப்பிவிட்டன.

ஆனாலும் மலைகளைத் தாண்டி வந்து ஆற்றில் குதித்ததோடு திராணியற்று மயங்கி விழுந்தாள் ராக்கு. கண் இமைக்கும் நொடிப்பொழுதில் நடந்தேறியது அந்தத் துயரம். ஆற்றில் கிடந்த தாயை இழுத்து தன்மடியில் கிடத்தி ஓவென கத்தி அழுது ஊரைக் கூட்டினாள் ரஞ்சிதம். மூச்சுப் பேச்சின்றிக் கிடந்த தாயைத் தோட்டத்து இளந்தாரிகள் வாரித் தூக்கிக் கொண்டு வைத்தியசாலைக்குச் சென்றபோது வெற்றுடலை அள்ளிக்கொண்டு போனதாகத்தான் ரஞ்சிதம் நினைத்தாள். வைத்தியசாலையின் விராந்தை பென்னில் குளிரில் நடுங்கிக் கிடக்கும் தாயின் நிலை கண்டு பதறினாள் ரஞ்சிதம்.

“ஏம் புள்ள இப்படியா அறிவுக்கெட்டத் தனமா இருட்டுலயும் போயி மலயில சாவீங்க? நேரங்கெட்ட நேரத்துல போயி மலயில கெடந்து இப்ப எங்க உயிரயும் சேத்து வாங்குறீங்க சனியனுங்க” என்று ராசேந்திரன் உரிமையோடு கடிந்து நின்றது அவள் காதுகளில் வழிவில்லை. வாசலை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு டாக்டரின் வருகைக்காய் கைகளை பிசைந்தப்படி பரிதவித்திருந்தாள்.

தாயின் முதுகிலும், தலையிலும் பதிந்திருந்த குழவிக் கொடுக்குகளை தேடித் தேடிப் பிடிங்கிக் கொண்டே வேதனை தாளாது தேம்பிக் கிடந்த

ரஞ்சிதம், டாக்டரின் நம்பிக்கை வார்த்தைகளோடு கொஞ்சம் சமாதானமடைந்தான். அதற்குள் ராக்குவின் முகமும், உடம்பும் அதைத்து விகாரமாகியிருந்தது. நேரம் தன் இயல்பில் ஓடி நள்ளிரவு ஒரு மணியைத் தொட்டிருந்தது. சிகிச்சைக்குப்பின் அப்போதுதான் இலேசாய்க் கண்களைத் திறந்துபார்த்த ராக்கு, ரஞ்சிதத்தின் தலைவிரி கோலம் கண்டு விம்மினான். உதடுகள் கட்டற்றுத் துடிக்க கண்களில் வழிந்த கண்ணீர் ரஞ்சிதத்தின் புறங்கையைச் சுட்டது. ராக்குவின் வயிறு கத்தி இரைந்தது. கேண்டினில் வாங்கி வைத்திருந்த பண்ணை சிறு துண்டுகளையப் பிய்த்து ஊட்டினான் ரஞ்சிதம். காய்ந்து ஒட்டிக்கிடந்த உதடுகளை பிரித்துக் கொண்டு பல்லிடுக்குகளில் சிக்கி அது அல்லாடியது. சுடு தண்ணிப் போத்தலில் இருந்து கொஞ்சம் சாயத்தை வார்த்துக் கொடுத்ததும் உலர்ந்த உதடுகளை அது ஈரமாக்கியது. காடு, மலை தாண்டி ஓடியதில் தேயிலை வாதுகள் அவள் உடலில் ஏற்படுத்தியிருந்த சிராய்ப்புகளில் கசிந்து உறைந்திருந்தது இரத்தம். பனிகொட்டும் விடியலில், ராக்கு அசந்து தூங்கிக் கிடந்தான். எப்படியும் நாலைந்து நாட்கள் கொந்தரப்புக் காட்டுப்பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்க முடியாது என்ற வருத்தம் இருவரையும் குடைந்தது. மறுநாள் மலைக்காட்டில் தோட்டம் எதையெல்லாமோ பேசி அவர்களுக்காய் இரங்கியது. ஒரு பக்கம் ஒழுங்காய் விடிந்திராத ஞாயிற்றுக்கிழமையொன்றில் ஐந்து நாட்களாய் வீணாகிப்போன நேரத்தை பகைவரைத் துரத்தும் யுத்த சன்னதர்களாய் போராடித் துரத்துவதற்கு இருவரும் களமிறங்கியப் போது உண்மையாகவே ராக்கு அதிர்ந்து நின்று விட்டான். காடாகி கிடந்த கொந்தரப்புமலை அரைவாசிக்கு மேல் ராசேந்திரனால் வெள்ளை அடிக்கப்பட்ட வீடு போல் சுத்தமாக்கப்பட்டிருந்தது.

ராக்குவின் கண்களில் கொப்பளிக்கும் கோபத்தை எதிர்கொள்ள முடியாமல் ரஞ்சிதத்தின் கண்களில் படர்ந்திருந்த மருட்சி அவனை இன்னும் கோபத்துக்குள்ளாக்கியது. ஆனால் நாளடைவில் அவன் ஒத்தாசையாய் வீட்டோடு தங்கி விடுமளவில் காலம் அவனை புரட்டிப்போட்டிருந்தது. குரியன் உச்சத்துக்கு வருமுன்னமே கொந்தரப்புக்காட்டில் கணிசமான தூரத்தை மூவரும் பேசிப்பேசி துப்பரவு செய்து கடந்திருந்தனர். ரஞ்சிதத்தின் முகத்தில் ஏக களிப்புக் குத்தாட்டம் போட்டது.

அப்போதுதான் காதுகளை தடவிப் பார்க்கிறாள் ராக்கு. இத்தனை காலம்

தன் காதுகளின் ஓட்டையை தூர்ந்து போகாமல் காத்த, கறிவேப்பிலைக் குச்சிகளில் ஒன்று காணாமல் போயிருந்தது. என்ன நினைத்தானோ தெரியாது, மறுகாதின் குச்சியையும் கழற்றி எறிந்து விட்டு அரித்துக் கிடந்த காதுகளை நீவி விட்டாள். “என்னம்மா அவ்வளவு அவசரமா காதுக்குச்சியெல்லாம் கழற்றி வீசிட்டு” “புதுத்தோடு வாங்கப் போற தெம்போ?

“ஆமா இப்ப தோடு ஒன்னுத்தான் கொறச்ச. மூளியா நின்னாலும் நீ இருக்கிற தைரியத்துல இத்தனகாலம் ஓடிட்டேன். எப்பிடியும் அனாத பொணமத்தான் போய்ச் சேரப்போறேன்” என்று சொல்லும் போதே பொலபொலவென கொட்டிய கண்ணீர் அவளின் தடித்த உதட்டின் வழி கீழிறங்கி வாய்க்குள் புகுந்தது.

“ஆயிரந்தான் இருந்தாலும் வித்த மாட்டுக்கு வெல இல்லத்தானே? எப்பிடியும் அடுத்த லிஸ்ட்டுல ஒங்க பேரும் வரத்தான் போகுது அப்புறம் நான் தனிமரந்தான்” என்று விம்மியதும் ரஞ்சிதம் கலங்கிவிட்டாள். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் கொந்தரப்புக் காட்டை ஒப்படைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை அப்போதைக்கு அவர்களின் துயரத்திற்கு மருந்தாகியிருந்தது. தேசம்விட்டு வந்தது போலவே, நிரக்கதியான நிலையில் திருப்பியும் அனுப்பப்படுகிறோம் என்ற வலி தோட்டங்களை நிறைத்திருந்தது. அப்போது தோட்டக்காடுகளில் இருந்து அடுத்த தொகுதியினர் இந்தியாவுக்கு கப்பலேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். உறவுகளைப் பிரிந்த மனித முகங்களில் மிக இறுக்கமாய் குடிகொண்டிருந்தது ஏக்கம். இரவிரவாய் ரயிலேறி மக்கள் தலைமன்னாருக்குப் போனபின்பு அழுகையும், ஆற்றாமையும் காற்றோடு கலந்து தோட்டம் வெறிச்சோடிப் போனது.

பழைய தோட்டத்திலிருந்து பற்றுச்சீட்டு வாங்கிக் கொண்டு வந்தபோது தோட்டத்து ஆபிஸிக்குப் போன நினைவுகளை மீட்டுப்பார்த்தப்படியே கொந்தரப்புச் சல்லிக்கு ஒப்பமிடுவதற்காக ஆபிஸ் வாசலை வந்தடைந்திருந்தாள் ராக்கு. நூற்றுக்கணக்கான படிக்கற்களை கல்லுத்தோட்டின் கனவோடு களைப்பின்றி ஏறி வந்தவள். ஐந்து மாதமாய் ஓய்வு ஒழிவின்றி உழைத்த தன்னுதியத்தை மையில் தோய்த்த பெருவிரலை ஆழப்பதித்து பெற்றுக்கொண்டு ஆபிஸ் முற்றத்திற்கு வந்தாள்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ரஞ்சிதத்தின் மனசு போலவே, பெருத்த ஓலத்தோடு புகையிரதம் அழுது அல்லலுற தீப்பந்தங்களின் மங்கலான ஒளியில் உறவுகள் புள்ளியாய்ப் போக, துயரங்களைச் சுமந்தப் படி ரயில் நகரத்தொடங்கியது.

அப்போது திடும்மென அவள் உள்ளங்கையில் ஒரு பொட்டலம் திணிக்கப்பட்டது. அக்கணம் நன்கு பழகிய அந்த மனிதநெடி அவள் முகத்தில் குப்பென அறைந்து மறைந்தது. கண்களில் தேங்கிவிட்ட கண்ணீரின் ஊடே தன்உள்ளங்கையை விரித்துப் பார்க்கிறாள் அங்கே அவள் கைகளில் மின்னியது ஒரு ஜோடி கல்லுத்தோடுகள்.

போகத்தானே வேணும். என்னதான் நடக்குதெண்டு பாப்பமே” என்றேன்.

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்தேன்.

அந்தக்காலத்தில் எனது ஊரைவிட்டு நான் கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம், புதுக்குடியிருப்பு, மாங்குளம், மன்னார், முல்லைத்தீவு எனப் பல பகுதிகளில் கடமை நிமித்தம் வாழ வேண்டியிருந்தது. எனது ஊர் இராணுவக்கட்டுப்பாட்டிலும் புளொட் அமைப்பினரின் கட்டுப்பாட்டிலும் இருந்து வந்தது. இப்போதுதான் எல்லாம் முடிந்து விட்டதே. நானும் என்னுடன் பல ஆயிரம் போராளிகளும் புனர்வாழ்வு முகாம்களுக்குள் இருந்து இப்போதுதான் வெளியே வந்துள்ளோம். இன்று முதல் ஒரு புதிய நாடு புதிய, அரசு என வாழவேண்டும்.

எனது கிராமம் என்னை எப்படி வரவேற்கப் போகிறது என்பதும் ஒரு பெரிய கேள்விக்குறியாக நின்றது. எனக்குள் ஒருபயம் எப்பவும் இருப்பதுண்டு. என்னதான் துணிவுள்ளவளாகக் காட்டிக் கொண்டாலும், சண்டையென்று வந்தால் துப்பாக்கியை தூக்க முடிந்தாலும், வாய்ச்சண்டைக்குப் பயம். என்னால் இன்றைய குழாயடிச் சண்டையை நிகர்த்த பெரும் சண்டைகளை எதிர் கொள்ள முடிவதில்லை. அந்தச்சண்டைகளில் அள்ளி வீசப்படும் அநாமதேயச் சொற்களில் தெறிக்கும் ஆங்காரம் தேவையில்லாமலே தெறிக்கும் மனித அந்தரங்க உறுப்புகளையும் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றிய விவரணங்களையும் காதுகளில் நாராசமாக வந்து விழும்போது எதிர்கொள்ள முடியாமல் நான் கூனிக்குறுகிப் போவேன். எனவே மூன்றாந்தர மனிதர்கள் வாய்திறந்தால் நான் அமைதியாகி விடுவேன்.

இப்போது என் அச்சம், எனது விதவை மருமகளைப்பற்றியது. அவள்தான் எனது வீட்டில் குடியிருந்தாள். அவளுடைய பிள்ளைகள் அதாவது எனது மகனுக்குப்பிறந்த பிள்ளைகள் இருவர். ஒருபெண்ணும் ஆணும் இருந்தனர். எனது மகன் அற்பஆயுளில் இறந்து போனான். அடிக்கடி போலீஸிலும் புளொட் இயக்கத்திடமும் ஏதாவது முறைப்பாட்டை கொடுத்துக் கொடுத்து அவனை அவர்களைக் கொண்டு அடித்தே கொன்றவன் அவன். அவனோடு அவனுடைய தந்தை எனது கணவரும் இருந்தார். அன்றாடம் உணவுக்காக அல்லாடுவதாக தகவல் கிடைத்தபோது நாம் அவரை கிளிநொச்சிக்கு வரவழைத்துப் பார்த்துக் கொண்டோம்.

வள்ளிபுனத்தில் எறிகணைச்சிதறலில் காயப்பட்ட அவரை கப்பலில் வவுனியாவுக்கு அனுப்பிவிட்டனர். அங்கே மருமகளோ, பேரப்பிள்ளைகளோ தகவலறிந்தும் போய்ப்பார்க்கவில்லை. எனவே குணமானதும் மருத்துவமனை நிர்வாகமே அவரை முதியோர் இல்லத்தில் ஒப்படைத்தது. வீட்டு விலாசத்திற்கு தகவல் அனுப்பியது. அப்போதும் யாரும் போகவில்லை. அவருக்குச் சொந்தமான வயல் நிலத்தை அவளுடைய உறவினர்களுக்கு குத்தகைக்கு விட்டுப் பணத்தை அனுபவித்தாள். வீட்டிலும் ஒருபகுதியை வாடகைக்குவிட்டு உழைத்தாள்.

மகன் இறந்தபின் எனது சொத்துகளுக்கு இருந்த ஒரே வாரிசு என்கணவன்தானே. அவரை இவன் முதியோர் இல்லத்தில் விட்டபின் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. அதிகம் ஏன்? அவருடைய மகன் இறந்த நாளில் நாங்கள் வட்டுவாகலில் இருந்தோம். கடுமையான இறுதிப்போர். தொலைபேசியில் லண்டனிலிருந்த மகனிடமிருந்து அந்த செய்தி வந்தது. அன்று எனக்கு அழக்கூட நேரமில்லை. கையிலிருக்கும் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற ஓடிக்கொண்டிருந்தோம். கணவனின் சாவுச்செலவுக்கு பணத்திற்காக லண்டனுக்கு செய்தி அனுப்பியவன், பத்து கிலோமீட்டர் தொலைவுக்குள் வாழ்ந்த தந்தைக்கு, மகன் இறந்த செய்தியைச் சொல்லவில்லை.

எல்லாம் முடிந்து இரண்டு மாதங்களின் பின் அவர் முதியோரில்ல நிர்வாகத்தினிடம், “நான் அநாதையில்லை எனக்குக் காணியூமி இருக்கு. மகன் பேரர்கள் எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். என்னை வீட்டில் கொண்டுபோய் விடுங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர்களும் சரிவர விசாரித்தபின் அவரை ஒரு வாகனத்தில் ஏற்றி வீட்டில் கொண்டுவந்து இறக்கிவிட்டார்கள். நாலே நாட்களில் அவரை மீண்டும் வேறொரு முதியோர் இல்லத்தில் கொண்டு போய்ப் போட்டாள்.

நான் என்ன கதையா சொல்கிறேன். அட மாமியார் என்பதால் நான் சொல்கிற தகவல் எல்லாம் பெறுமதியற்றதாகத்தான் பார்க்கப்படுகிறது. நான் அவளோடு ஒரு மாமியாகவா பிழங்கினைன். தாயைவிட அன்பாகத்தான் பார்த்தேன். அவளும் என்னுடன் ஒரு தோழியைப் போலத்தான் பேசுவாள். நம்புங்கள் அந்த அயலைச்சுற்றி எனது சகோதரிகள் மூவர் குடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் களைத்து விழுந்து போனாலும் போனவுடனே “சாப்பிடுங்க சமையல் முடிஞ்சிது” என்று சொல்லும் ஒரே ஆள் அவள்தான். எனது மகள்கூட அவ்வளவு

கரிசனை இல்லை. அழகானவள். அன்பானவள். ஆனால் அவளுடைய மனதை எனது மீள்வரவு மாற்றிவிட்டது.

எப்படி கவுரவர்களுக்கு பாண்டவர்களின் வருகை இருந்ததோ அதேயளவுக்கு எனது வருகை அவளுக்கும் இருந்தது. உலகத்தில் மண் பெண் இரண்டுமே உயிரைக் கொல்லுமளவுக்கு வீரியமானது. பின்னே பல்லாயிரக்கணக்கான மாவீரர்கள் தமது உயிரை மண்ணுக்காக கொடுத்ததும் பாரதப்போர் நடந்ததும் இன்றுவரை உலகில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பெரும் போர்களுக்கும் அர்த்தமென்ன?

போர்க்காலங்களில் தமது நிலங்களை விட்டுச்சென்ற ஏராளமான போராளிகளுக்கு அவர்களின் வாழ்விடம் மறுக்கப்பட்டது. பெரும்பணம் கொடுத்து வாங்கி வீடுகட்டி வாழ்ந்த இடங்களும் விற்றவர்களாலேயே மீண்டும் அமகடத்துப் பண்ணப்பட்டது. இன்று தெருவில் நிற்கும் போராளிகளுக்கு எந்த நிவாரணமும் இல்லை.

“ணைய என்னணை கனவே காணுறாய் நாளைக்கு நவராத்திரிப் பாறணை சமைக்க வேண்டாமே” என்றாள் மகள். நவராத்திரி விரதம் இன்று உபவாசமிருந்தேன். அவள் காய்கறிகளை வாங்கிவந்தாள். சமைத்தோம் அதிகாலை படையல் போடும்போது “பத்திக்குச்சு வாங்கேல்ல” என்றாள் மகள். “ஓடிப்போய் மீனாச்சி கடையில வாங்கிக் கொண்டுவா” “மீனாச்சிகடையில ராசன் நிண்டார். நான் நீங்கதான் விரதம் எண்டு சொல்லிட்டன்” என்றாள் பேத்தி.

“அவ்வளவு வேகமாக தகவல் போக முடியுமா” என்ற ஐயம் எனக்கு. ஆனால் செல்பேசிகளின் காலமல்லவா. அதை நான் மறந்து போனேன்.

பதினொரு மணிக் கெல்லாம் என்மருமகள் தன் ஒரேமகளான என்பேத்தியை கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டாள்.”

“பாறணை சாப்பிட்டிட்டுப் பேசலாம்” என்றேன். இருவரும் அடுக்களைக்குள் சென்று தாமே பரிமாறிச் சாப்பிட்டனர்.

பின்னர் “ஏன் இங்க வந்திட்டங்க? உங்கட வீட்டுக்கு வராம” என்றாள் மருமகள்.

“வராம? ... நாளைக்குப் புரட்டாசி முடியது . புரட்டாசி முடிய வருவம்

எண்டிருக்கிறன்.” என்றேன்.

அவர்கள் கொஞ்சநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் போனார்கள். நான்காம் நாள் ராகுகாலம் கழித்து ஒரு நல்லநேரம் பார்த்து புறப்பட்டு எனது வீட்டிற்குப் போனேன். என்ன உபசாரம், என்ன உபசாரம், சாப்பாடு, தண்ணி, வெந்நீர், படுக்கை, இருக்கை என்று அமர்க்களப்பட்டது.

இருநாள் கழித்து உடைந்து போயிருந்த வளவின் வேலியை சீரமைக்க கூலியாட்களை வரவழைத்தேன். மருமகனின் முகம் சுண்டிப்போனது. நான் அதை பொருட்படுத்தாமல் வேலியை அடைத்தேன். எனக்கு இங்கே வசிக்கும் எண்ணம் இருக்கவில்லை. நான் கிளிநொச்சிக்குப் போகவே விரும்பினேன். ஆனால் கிளிநொச்சியில் எனது நிலம் இராணுவத்தினரின் வதிவிடமாக இருந்தது. அதுவரை நானும் என் மகளும் வசிக்க ஒரு சின்னக்கொட்டில் போட நினைத்து அதற்காக கல் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தேன். வாகனம் வந்து நின்றதுதான் தெரியும், எனது மருமகள் காளிபோல வெளியே வந்தாள். “இதுக்குள்ள கல்லப்பறிக்க ஏலாது. கொண்டு எங்கயும் போடு” என்று வாகனச்சாரதியை ஏசினாள். அவன் செய்வதறியாது திகைக்க, அவளது மகனான எனது பேரனும் அவனை அடிப்பதுபோல மிரட்டி கல்லை வீதியில் கொட்ட வைத்தான். நான் எதுவும் தோன்றாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

காணி எனது பெயரில் இருந்தது. ஆனாலும் அவள் “தான்தான் இவ்வளவு காலமும் காணியைப் பாதுகாத்தேன், எனவே தனக்கு ஆட்சியுரிமை என்கிறான்”. எனது கணவர் இறந்து இன்னும் ஓர் ஆண்டாகவில்லை. அவர் உயிருடன் இந்தக் காணியில் வசிக்கும் போது அவளுக்கு எப்படி ஆட்சி உரிமை வரும்? இதென்னடா தொலைக்காட்சி நாடகமா? சட்டம் எல்லாம் தலைகுப்பற கொட்டிவிட்டு தனது எண்ணப்படி கதை எழுத? எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் அமைதியாகப் போய்க் கோவிலில் இருந்து அழுதேன். பின் போய் எனதுதங்கையின் வீட்டில் இருந்தேன். “உடனே பொலீசுக்குப் போ” என்றாள் தங்கை. நானும் போனேன். பதினெட்டு ஆண்டுகளாக எனது எதிரிகளாக இருந்த அரசாங்கத்தின் பொலீஸ் நிலையத்திற்கு எனது பிரச்சனையைக் கொண்டு செல்லும் துர்ப்பாக்கிய நிலையை எண்ணி வருந்தியவாறே சென்றேன். “குடை நிழலிருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர் நடை மெலிந் தோளநர் நண்ணினும் நண்ணுவர்.”

“சரி அம்மா ஓங்கட காணிதான். ஆனா பதினெட்டு ஆண்டு நீங்க ஏன் காணியில இல்ல” என்ற காவல்துறை அதிகாரிக்கு நான் சொன்ன பதில்,

“நான் எஸ்ரீற்றியிலிருந்தேன்” என்பதுதான்.

துடித்து நிமிர்ந்த அந்தக்காவல்துறை அதிகாரி விபரங்களைக் கேட்டபின் இருபத்து நான்கு மணித்தியாலத்தில் அதன் உரிமையை மீளத்தந்து வீடுகட்டவும் சொன்னார். கொட்டில் போட நினைத்த என்னை பெரிய வீடாகவே கட்ட அடிகோலியது இந்த நிகழ்ச்சி.

நல்லவர்கள் நல்லவர்களுக்காக இருக்கிறார்கள். இப்போதும் சொல்கிறேன் என் மருமகள் நல்லவள். இந்த நிலத்தை நாண்ட வரவே போவதில்லை என்ற நினைப்பில் ஆட்சி செய்தவள். நான் வந்த போது அவளுடைய மனம் மாறுவது இயல்புதானே. மன்னிப்போம்.

ஆதவனுக்காக நிச்சயிக்கப்பட்டவள் என்பதனால் அவள்மீது ஒருதலைக் காதல் கொண்டு எவரும் பின் தொடரவில்லை. உயர்தரம் வணிகப் பிரிவில் கற்று இரு முறை தோற்றி இரண்டு பாடம் சித்தியடைந்தவள். கிராமத்தில் பேசும்படியான ஓரளவு வசதியுடன் கூடியது அவள் குடும்பம். அவள் அரச தொழிலில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. பேரூர் முல்லையும் மருத நிலமும் சேர்ந்த ஓர் அழகிய கிராமம். இயற்கை வனப்புடன் கூடியது. சகல வசதிகளும் ஓரளவு கொண்டது. ஊரின் மத்தியில் சாலை ஓரமாக அமுதாவின் வீடு. பெரிய வீடு. மதிப்புமிக்க குடும்பம். அதே போல்தான் ஆதவனின் குடும்பமும். மதிப்பு, மரியாதை மிக்க குடும்பம் என்பதால் மெச்சும்படி முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இடையிடையே இருவருக்கும் ஊடல் வரும். குழப்பம் வருவதில்லை. அத்தனை புரிதல் இருவருக்குமிடையில்.

அமுதா ஆதவனை மரியாதையோடு அப்பா என்பாள். அவனும் அவளை அம்மா என்பான். அவர்களைப் பின் பற்றியவர்களாகப் பிள்ளைகள் இருவரும் இருக்கிறார்கள். அமுதா ஆதாவனிடம் ஆசைப்பட்டுக் கேட்பதை உடனே நிறைவு செய்து விடுவான். பேராசைப்பட்டதில்லை. ஆடம்பரத்தையும் விரும்பியதில்லை. பிள்ளைகளும் அவ்வாறுதான் அவர்களை ஒட்டி வாழ்கின்றனர். கற்றலுக்காகப் பிள்ளைகள் இருவரும் திறன்பேசிவைத்திருக்கின்றனர்.

ஆதவன், அமுதா இருவரிடமும் சாதாரண கைப்பேசி அலறும். அவர்களுக்கு அது போதும். அதனைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவுமில்லை. மாலினி பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து தவணைக்கு இரு முறைதான் வீட்டுக்கு வருவாள். மகன் நகரத்தில் உறவினர் வீட்டில் இருந்து பாடசாலைக்குச் செல்கிறான். அமுதாவுக்குத் தொலைக்காட்சி பார்ப்பதில் பெரிய ஆர்வமில்லை. மெகா தொடர்களில் பேய், பாம்பு, பிசாசு கொண்ட தொடர்களே அதிகம். மாத்திரமின்றி பெரும்பாலான தொடர்களில் பெண்களை வில்லிகளாக வெளிக் காட்டுவதனால் செய்தியுடன் நல்ல நிகழ்ச்சிகளை மாத்திரம் பார்ப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்வாள். மற்றும்படி அதில் ஈடுபாடு காட்டுவதில்லை. ஆகையால் பொழுது போக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் தனிமையில் இருக்கும் அமுதாவுக்காக இரு மாதங்களுக்கு முன்னர் அலுவலகத்தில் கிடைத்த நிலுவைப் பணத்தில் அவளின் பிறந்தநாள் பரிசாக ஒரு திறன்பேசியைக் கொடுத்தான். அவள் அதை விரும்பவில்லை.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அம்மா அப்பாவிடமும் கூறல்ல. அவங்க கோபக்காறங்க. ஏதும் நடந்து விடுமோ என்று பயப்படுறன். வீட்டில் நிம்மதியுமில்ல. நித்திரையுமில்ல. என்ன செய்வதெண்டே தெரியல்ல. அவரிட நண்பர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரிடம் சொல்லித்தான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்” என்று கூறித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள் விஜிதா. எல்லோருமாக அவளைத் தேத்தி முகத்தைக் கழுவச் செய்து அழைத்துப் போய் அவளது இருக்கையில் அமரச் செய்து எல்லோரும் தத்தமது இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

ஆதவனின் கைப்பேசி அலறியது. அந்தப் பக்கம் மாலினி “அப்பா அம்மாவோடு கதைச்சனீங்களா? அம்மாவுக்கு ஏதும் சுகமில்லையோ? முன்பெல்லாம் நாளுக்கு ஒரு தடவையாவது கதைப்பா. இப்ப சில நாளாகக் கதைக்கிறதும் இல்லை. நான் தொடர்பெடுத்தாலும் கதைச்சி உடனே நிறுத்தி விடுறா. என்னெண்டே தெரியெல்ல. புதுப் போன் கொடுத்த பின்னர் அதிலே மூழ்கித்தாவு போல தெரியுது. என்னெண்டு பாருங்கப்பா. எனக்கு விரிவுரைக்கு நேரமாகுது” என்று கூறி நிறுத்திவிட்டாள். இப்போதுதான் ஆதவனுக்கு வீட்டில் நடந்த சம்பவங்கள் சில ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அவனும் பெரிது படுத்தவில்லை. பயப்படும் படியாக ஏதுவும் நடக்கவில்லை. முகநூல், புலனம், யூடியூப் என்று அதில் மூழ்கிவிட்டாள் அமுதா. நல்ல விடயங்களைத் தேடி வீடியோ பார்ப்பது. நண்பிகளுக்குப் பகிர்வது. வாசிப்பது இதுதான் அவளது பொழுது போக்கு. பொழுது போவதே தெரியாமல் அதில் மூழ்கிவிட்டாள். அவ்வளவுதான். மகள் கூறியதை ஆதவன் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அமுதாவைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரியும். அப்படி இருந்தாலும் மாற்றி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது. கேற் திறந்து மோட்டார் பைக் உள்ளே வரும் சத்தம் கேட்டு அமுதா கைப்பேசியை நிறுத்திவிட்டு வாசல் படிக்கு வருகிறாள். புன்சிரிப்போடு உள்ளே வந்த ஆதவன் சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டான். பால் தேநீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். தேநீரைக் குடித்துவிட்டு சோபாவில் சாய்ந்தவன் சோர்வில் சிறிது தூங்கிவிட்டான்.

கைப்பேசி அலறும் சத்தத்தில் தூக்கம் கலைந்து கைப்பேசியை எடுத்தான். மாலினிதான். “அப்பா அம்மாவுக்கு ஒண்டும் இல்லத்தானே. என்னெண்டு கேக்கத்தான் எடுத்தேன். ஏதாவதென்றால் சொல்லுங்கோ” என்று பதிலை எதிர்பார்க்காமல் நிறுத்திவிட்டாள்.

இரவு ஆதவன் சாப்பிடும்போது அமுதா அருகில் நின்று அன்போடு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். “வா நீயும் இங்க இருந்து சாப்பிடு” என அழைத்ததும் அருகில் அமர்ந்து எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

“எங்களுடன் அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் விஜிதாவுக்குக் குடும்பத்தில் ஏதோ பிரச்சினையாம். கலகலப்பாக இருந்தவள் சில நாளாக ஏதோ ஒன்றை இழந்தவள் போல் கொஞ்ச நாளாகக் கவலையுடன் இருக்கிறாள். இண்டைக்குப் பகல் சாப்பிடும் போது நண்பிகள் எல்லோரும் வற்புறுத்தவே முழுவதையும் சொல்லிவிட்டு அழுதுவிட்டாள்” என்றான்.

“பாவம் அவளுக்கு என்ன நடந்ததாம்” எனக் கேட்டதும் “அவற்ற புருசனுக்கு நண்பனொருவன் உனக்கு நான் தந்தது போல சிமார்ட் கைப்பேசி ஒண்டைக் கொடுத்திருக்கிறான். இப்ப வேலைக்கும் போகாம முகநூலில் அதே கதியெண்டு கிடக்கிறானாம். போதாக்குறைக்கு முகநூல் லவ்வுமாம். விஜியோடும் கதைக்கிறதில்லையாம். ஏதுங் கேட்டா டிவோஸ் அது இதெண்டு மிரட்டுறானாம். பாவம் விஜி. குழந்தை இருந்திருந்தா அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்திக்கும். அந்தக் கவல வேற அவளுக்கு. அதுதான் சொல்லி அழுதுவிட்டாள்” என்றான்.

“ஐயோ அப்படியா? பாவம் விஜி. அவருக்கு இப்படி லஸ்வாமோ?” என அவளுக்காக வருத்தப்பட்டாள்.

“பலரின் கையில் இருக்கும் இந்த சிமார்ட் போணால பல குடும்பங்கள் பிரிஞ்சிருக்குதாம். குடும்ப உறவு விரிசலடைந்திருக்குதாம். பல பிள்ளைகள் கணவன், மனைவி, பெற்றோரோடு கதைக்க முடியாம அதே கதியெண்டு கிடக்குதுகளாம். பல சமூகப் பிரச்சினைகள், பாலியல் பிரச்சினைகள், குற்றச் செயல்கள், போதைப் பொருள் பறித்தல் எண்டு பல பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமாக இருக்குதாம். பல பிள்ளைகள் புத்தகத்தத் திறந்து படிப்பதையும்விட முகநூலத் திறக்குதுகளாம். முகநூல், யூடியூப் எண்டு பெற்றோருக்கும் கட்டுப்படாமத் திரியுதுகளாம் எண்டு பலரும் பேசிக் கொள்ளாங்க. இதனால் பிற்சந்ததி என்ன பாடு படப்போகுதுகளோ” எனச் சலித்துக் கொண்டான்.

அமுதாவுக்குக் குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக இருந்து சாப்பிட்டாள். வேலைகளை முடித்துவிட்டுப்

போனும் கையுமாக இருப்பவள் இன்று போணைத் தொடவில்லை. நேரகாலத்தோடு படுக்கையில் அவனுக்கருகில் வந்து படுத்தாறங்கிவிட்டாள்.

அவனும் எதுவும் பேசவில்லை. இரவு மௌனத்துடன் கடந்தது. காலை எழுந்ததும் அவளிடம் பழைய உற்சாகத்தைக் காண முடியவில்லை. அவனும் எதுவும் கேட்கவில்லை. விடைபெற்று அலுவலகத்துக்குச் சென்றுவிட்டான். இன்று அமுதா பிள்ளைகள் இருவரோடும் மனம்விட்டுக் கதைத்தாள். மனதில் அவளுக்குப் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது.

“கலோ நான் விஜி கதைக்கிறேன். கொஞ்சம் பேச முடியுமா? . அவசரம். மிக முக்கியம். கதைக்கணும் பின்னேரம் நாலு மணிக்கு வாக மரத்தடிக்கு வர முடியுமா” தனது கணவனின் நண்பன் வினோத்திடம் கேட்டாள். அவனும் வருவதாக உறுதியளித்தபடியே வாக மரத்தடிக்கு வந்து சேர்ந்தான். நடந்ததெல்லாம் கூறி, அவரை இதிலிருந்து விடுவிக்க உதவுமாறு கோரி, அழுது கெஞ்சினாள்.

“விஜி இண்டைக்கே அவனச் சந்தித்துக் கதைக்கிறன். விரைவில் இதற்கொரு முடிவு கட்டுறன். நல்லதே நடக்கும். கவலப்படாமல் வீட்டுக்குப் போ” என உறுதியளித்து நேராக நண்பனிடம் சென்று அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரையை நோக்கி உந்துருளி சென்றது. வழியில் கடலைப் பொரியும் வாங்கிக் கொண்டு கடற்கரையில் வசதியான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு கடலைப் பார்த்தபடி நாட்டு நடப்பெனப் பலதும் பத்தும் பேசிக் கொறித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சந்தர்ப்பம் பார்த்து “மச்சான் இந்த சிமார்ட் போணில எவ்வளவு நல்ல விசயங்கள் இருக்கிதா? நான் இதப் பாத்துத்தான் எண்ட வியாபாரத்த ஓகோவெண்டு செய்யிறன். பலருக்குச் சமூக வலைத்தளங்கள் எத்தனையோ நன்மைகள் செய்யுது. அதப்போல அத்தனை தீமையும் இதில் இருக்கிது. இந்த சிமார்ட் போணால எனக்குத் தெரிந்த குடும்பமொண்டு பிரிஞ்சி கிடக்குது. ஒரு சிலர் கணவன் இருக்கக்க இன்னொருவரோடு முகநூல்ல தொடர்பு வெச்சிருக்குதுகளாம். அதப்போல் சில கணவன்மாருமாம். கள்ளக் காதல் அது இதெண்டு நாட்டுல என்னவெல்லாம் நடக்குது. பல கொலைகள், குடும்பச் சண்டைகள், டிவோசுகள், உறவு விரிசல்கள் இதெல்லாம் சர்வ

சாதாரணமாகப் போய்க் கொண்டிருக்குது. ஒருவன் முகநூல் மூலமாக ஒருத்தியோடு தொடர்பு வெச்சிருக்கிறான். இதை அறிந்த மனைவி தூக்குப்போட்டுச் செத்துப் போனாள். அவனிப்ப சிறையில் இருக்கிறான். இன்னொருத்தன் மனைவிய விட்டுத்து ஒருத்தியோடு போயிருக்கிறான். அவன் இவன் விட இன்னும் சிலரோடு முகநூலில் காதல் தொடர்பில் இருந்திருக்கிறான். இதையறிந்த அவன் அவளைக் கொலை செய்து சிறையில் இருக்கிறான். இப்படித்தான் பல நடக்குது. ஏதோ பேச வந்த நான் எதையோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அவன் சந்தேகப்படாதவாறு “மச்சான் உண்ட மாமா காணி ஒண்டு விற்க இருக்கிறாராம். பேசிப் பார்த்து எடுத்துத் தாவன். இப்போது உள்ளபடி கொடுக்கிறன்” என்று திசையை மாற்றி அவனையும் சிந்திக்க வைத்துவிட்டான்.

ஆதவன் அலுவலகத்தில் இருந்து வீட்டுக்குச் சென்று சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டான். அமுதா தேநீரைக் கொடுத்த கையோடு புதுப் போனையும் அவனுக்கு முன்னால் ரீப்போவில் வைத்து “இது எனக்கு வேணாம். இது கையில் இருந்ததால் பிள்ளைகளோடும் நல்லாகக் கதைக்கல்ல. பல நாட்களுக்குப் பிறகு இண்டுதான் மனம்விட்டுக் கதைச்சனான். எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்குது. எனக்கு இந்தச் சின்னப் போனை போதும்” எனக் கூறி குசினிக்குள் சென்றுவிட்டான். எதுவும் பேசாமல் அவளையே பார்த்தபடி இருந்தான். போண் ரீப்போவின் மேல் இருக்க மகிழ்ச்சியோடு உடுப்பு மாற்ற அறைக்குள் நுழைந்தான்.

சில நாட்களின் பின் விஜியும் சந்தோசமாக அலுவலகத்துக்கு வந்தான். அலுவலகமும் கலகலப்பாக இருந்தது. ”இன்னும் மனம் மாற வேண்டியதுகள் எத்தனையோ இருக்கு. அதுகளும் திருந்தி சமூக வலைத்தளங்களை நல்லதுக்குப் பயன்படுத்தினால் மகிழ்ச்சி பெருகும்” என மனதில் நினைத்துக் கொண்டு கோவையைப் புரட்டினான் ஆதவன்.

வாப்பா சாப்பிட வாங்க

சலானா முனாஸ், கண்டி (முதூர்)

வெளியே வெயில் அகோரமாய் எறித்தது. அந்தக் குடிசையின் முன் இறக்கப்பட்டிருந்த ஒத்தாப்பின் கீழ், கயிற்றுக் கட்டிலில், கையில் விசிறியுடன் உட்கார்ந்திருந்த காதர் நானா தலையைத் திருப்பி உள்ளே தொங்கிய மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார். சின்னமுள் மூன்றை நெருங்கி இருக்க பெரியமுள் பத்தைத் தொட்டு நின்றது.

குடிசையின் எதிரே கிழக்கில் தெரிந்த பிரதான வீதியும், குடிசைக்கு வலப்புறமாய்ச் சென்ற ஒழுங்கையும் ஆளரவம் இன்றி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. பங்குனி மாதத்தில் பகல் வெளி போறவனைப் பார்த்திருப்பதும் பாவம் என்பார்கள். அப்படியோர் அகோர வெயில், சுற்றி நின்ற மரங்களும் ஏதோ சோகை பிடித்தாற்போல் அசைவற்று நின்றன.

முத்து முத்தாய் நெற்றியிலும், முகத்திலும் துளிர்த்திருந்த வியர்வையைத் தோளில் கிடந்த துண்டினால் அழுத்தித் துடைத்துவிட்டு, கையிலிருந்த ஓலை விசிறியினால் இரண்டு ஆட்டு ஆட்டிக்கொண்டார் காதர் நானா. வெளியில் எரிக்கும் வெயிலைப் போலவே வயிற்றிலும் அகோரப்பசி. காலை ஏழு மணிக்குச் சாப்பிட்ட நான்கு அப்பத்துக்குப் பின், காலை பத்துமணி போல் நண்பர் தாஹிர் வீட்டில் குடித்த உதான். வெறும் வயிறு லொட லொடக்கத் தலையைத் திருப்பி வலப்புற ஒழுங்கைக்கு அந்தப்பக்கம் இருந்த மகள் ராஷிதாவின் வீட்டைக் கண்ணில் ஏக்கத்துடன் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டார். அங்கிருந்து இன்னும் மதிய உணவுக்காய் அழைப்பு வரவில்லை. தானாகச் சென்று எதனையும் கேட்டுப் பழக்கமில்லாத அவரிடமிருந்து சின்னப் பெருமூச்சொன்று வெளியேறியது. குனிந்து கட்டிலின் கீழ் இருந்த தண்ணீர்ப் போத்தலைத் தூக்கி மடமடவென்று வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டார்.

இது வழமைதான். என்றாலும் இப்போதெல்லாம் முதுமை தந்த தளர்வில், உள்ளே வலி தெரிந்தது. இழப்பின் துயரத்தில் எழுகின்ற ஏக்கம் தளர்வினையும் தந்தது. நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட பிரசவங்களால் அவரின் மனைவி ஹலீமாவின் உடல்நிலை பாதிப்படைந்து ஆறாவது பிரசவத்தில் ஏற்பட்ட இரத்தப் போக்கினால் ஒரு விடிகாலைப்பொழுதில், மரணமான போது அவர்

அவர்களின் பொறுப்பு அகன்றதும் அவனுக்கும் திருமணம் முடிந்தது. அவன் வெளியூரில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் திருமணமாகி தங்கள் தங்கள் குடும்பமென்று ஐக்கியமாகிய பின்புதான் காதர் நானாவுக்குத் தனிமை உறைத்தது. நாற்பது வருடமாகப் பழகிப்போன தனிமையும், ஹலீமாவின் இழப்பும் இப்போது விஸ்வரூப மெடுத்துத் தாக்கிற்று. சின்னச் சின்ன தேவைகளைக் கூட பிள்ளைகளிடம் சொல்லி நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாமல் போனபோதுதான் அவர் தன் தனிமை வாழ்வின் கொடுமையை உணரத் தலைப்பட்டார். பிள்ளைகள் தன்னைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்கிற நம்பிக்கையும் சற்றே ஆட்டம் காணத் தொடங்கியது என்னவோ உண்மைதான். பொறுப்புகளால் பரபரப்புற்றிருந்த வாழ்க்கையில் ஹலீமாவின் இழப்பு பழகிப் போயிருந்தாலும் நாற்பது வருடங்களின் பின் இப்போது அது பாரமாய் அழுத்திற்று. அவள் இருந்த வரையில் எந்தப் பொறுப்பும் அவருக்கிருக்கவில்லை. குடும்பத்தை மிகவும் செம்மையாக அவள் நடத்தியிருந்தாள். அலாதியான பிரியத்தையும் அவர் மேல் அவள் கொண்டிருந்தாள்.

தன் தேவையைத் தானே உணராதபடி அவள் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்திருந்தாள். எழுபது வயது நிரம்பியிருந்த இந்த வேளையில் இவையெல்லாம் அவரை ஞாபகமூட்டித் துன்புறுத்திற்று. அவள் இப்போது இருந்திருந்தால் என்கிற ஏக்கம் அவரை ரொம்பவுமே வாட்டிற்று. தன் மனமறிந்து, சுவையறிந்து, தேவையறிந்து அவள் நடந்திருப்பாள் என்கிற எண்ணம் அவரைப் பெருமூச்சுவிட வைத்தது. ஒரு பெண்ணின் தேவையென்பது வெறும் உடல் ரீதியான உணர்வுக்கப்பால், முதுமையின் தனிமைக்குமானது என்கிற உண்மை இப்போது அவருக்கு மிக நன்றாகப் புரிந்தது. காலம் கடந்து போன பின் உணரப்படும் உண்மைகளால் பலனில்லை என்பதும் அவர் உணர்ந்ததே...

இப்போது தான் பெற்ற பெண்களிடம் எதையும் கேட்டுப் பெற அவரது தன்மானம் இடம் கொடுக்கவில்லை.. மற்றைய பெண்கள் எல்லாம் ஆளுக்கொரு திக்கில் வசிக்க, மூத்த இரு பெண்கள் மட்டும் அருகருகே வசித்தார்கள். அவர்களின் வீடுகளுக்கு முன்னால்தான் காதர் நானா குடிசை போட்டு வாழ்ந்துவந்தார், மூத்த பெண்ணின் கணவன்

சற்றுக் கோபக்காரன். மற்றவர்களுடன் ஒத்துப்போவது அவன் இயல்பில்லாததனால், முரண்பாடுகளும் நிறையவே இருந்தன. அதனால் காதர் நானா அவனிடமிருந்து சற்று எட்டியே இருந்து பழக்கப்பட்டுப் போனார். அடுத்தவன் ராவிதாவின் வீட்டில்தான் அவருக்குச் சாப்பாடு

ராஷிதாவுக்கு நான்கு சிறுவர்கள், இயல்பிலேயே எதனையும் மிக மெதுவாகவே செய்யும் பழக்கமுடையவளாதலாலும், வேலைப் பழுவினாலும் அவளது வீட்டில் மதிய உணவு முடிய மூன்று மணியைத் தொட்டுவிடும். முதுமையால் தளர்ந்திருந்த தன் தந்தையினால் அவ்வளவு நேரம் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்பது ஏனோ அவளுக்குப் புரிந்திருக்கவில்லை. இயல்பில் அவள் கெட்டவள் இல்லாத போதிலும், தந்தையைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பது, வேலைப்பழுவினால் முடிந்திருக்கவில்லை என்பது நிஜமே....

காதர் நானா நிமிர்ந்து பார்த்தார். பிரதான வீதியில் இருந்து திரும்பி ஒழுங்கைக்குள் நுழைந்த உருவம் அவரது பார்வை வட்டத்துள் விழுந்தது. ஸரீப் மாஸ்டர். பின்னால் தான் அவரது வீடு. சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு போனவர், இவரைத் திரும்பிப் பார்த்து என்ன சாப்பிட்டாச்சு போல ஆறுதலா இருக்கீங்க என்று கேட்டு விட்டுப்போனார் சினேகமாய் புன்னகைத்து... பதிலுக்கு அரைப் புன்னகையொன்றைத் தந்த காதர் நானாவுக்குள் சுருகருவென கோபம் பொங்கியது. வேலிக்கட்டையில் உட்கார்ந்த படி, தலையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து “கா... கா...” என்று ஓயாமல் கரைந்த காகத்தின் குரலும் அவரை எரிச்சல் படுத்தியது.

“சூ... சூ...” வெண காகத்தை விரட்டியபடி திரும்பியவரின் பார்வை, வேலிக்கருகில் இருந்த வேப்ப மரத்தில் ஒன்றையொன்று அலகினால் உரசிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த ஜோடிக் காகங்களின் மேல் படிந்தது. உள்ளூர எழுந்த ஏக்கத்திலும், பசியிலுமாய் எழுந்த நீண்ட பெருமூச்சை வெளியிட்டபடி, மீண்டும் துண்டால், முகத்தில் அரும்பி நின்ற வியர்வைத் துளிகளை அழுந்தத் துடைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தவரின் காதில் அமுதமாய் ஒலித்தது அந்த வார்த்தை.

“வாப்பா சாப்பிட வாங்க ....”

குருடர்கள்

சுமீமாந்துறை மஷூரா, அம்பாறை.

அந்திக் கருக்கலில் மென்மையான கருமை கலந்த பச்சை படர்ந்த மரஞ்செடி கொடிகளில் சொல்லவொண்ணா ஓரழகு! முன்வீட்டு அன்ரனாக் கம்பியில் ஒருசோடிக் காகங்கள் கொஞ்சிக் குலாவிக் கொண்டிருந்தன. வஸீலாவிடமிருந்து ஓர் உஷ்ணப் பெருமூச்சு வெளியாகியது.

குமரிப் பெண்கள் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டால் மதில்கள்கூட இடியுமாமே. அகதி முகாமின் தாழ்ந்த படியிலிருந்து வெளியான வஸீலாவின் பெருமூச்சு கட்டாயம் அம்ஜத்தின் வீட்டைத் தரைமட்டமாக்கி இருக்க வேண்டுமே. சுனாமிப் பேரலைகளின் தாக்குதலுக்கே அசைந்து கொடுக்காத அவனது மாடி வீட்டுக்கு... இவளது பெருமூச்சு எம்மாத்திரம்.

2004.12.26. ஆம் திகதி காலை அகோர அலைகள் தாண்டவமாடியிரா விட்டால் அதேநாள் அந்தப் பொழுதில் வஸீலா அம்ஜத்தின் மனைவியாகியிருப்பாள். வஸீலா சாதாரண ஒரு விவசாயியின் மகள்தான். எனினும் இளமை அவள்மீது கொள்ளையழகைக் கொட்டிக் குவித்திருந்து. அதனால்தான் அம்ஜத் அவள்மீது மையல் கொண்டான். அவன் பட்டப்படிப்பை முடித்து விட்டு புக்சொப்பை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனது தந்தை ஐம்பதேக்கர் போடியாருக்கு அவன் ஏக வாரிசு. ஐம்பதேக்கர், விவசாயக்காணி, அரிசிஆலை, இரண்டு ட்ரக்ட்டர், லொறி, புக்சொப், மினிபஸ் இரண்டு... எல்லாவற்றுக்குமே ஏகபோக வாரிசு அம்ஜத் தான்.

தனது புக்சொப்பில்தான் அவனைச் சந்தித்தான்.

“எக்ஸ்யூஸ்மி உள்ள வரலாமா?”

“யேஸ் கம்இன்....” அவள் அவனருகே நின்றாள்.

“சேர்...எனக்கு இந்த புக்ஸ் வேணும். மனேஜர் உங்ககிட்டதான் கேட்கச் சொன்னார்...”

அவன் மௌனமாகி கண்களின் அசைவை, காதுகளின் புலனை, இதழ்களின் செயற்பாட்டை, நாசியின் சுவாசத்தை என யாவற்றையுமே ஒருகணம் இழந்திருந்தான்.

“சேர்...என்ன அமைதி விரதமா? எடுத்துத் தரேலுமா போகவா?” மீண்டும் அந்த வீணை பேசியது. கையை நீட்டி அந்தப் பொற்கரங்களிலிருந்து பட்டியலைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை-ராகுல சாங்கிருத்தியா. சிலேகிக்கிற்
சேதிகள்- ஸ்மிதா நாயுடு. மாபெரும் கனவு மாத்திரை- சிரோன் யுக்தா
தணிகாசலம். சாம்ராட் அசோகன்.- கோவிமணி சேகரன்...

“ரொம்பச் சிரமம். ட்றை பண்றன். ஏன் கிடைக்காத புத்தகங்களத் தேர்ந்தெடுத்தீங்க...?” கேட்டே விட்டான்.

“கிடைத்தற்கரியவைகள் தான் பெறுமதி அதிகம். ரொம்ப நாளாத்தேடிட்டிருக்கன்”

அந்தக் குயில் கூவியது.

“உங்க ள்ட்ரஸ்.....புத்தகம் கெடைச்சா அறிவிக்க...?”

“நான் ஒரு கிழமைல வந்து பார்க்கிறேன்...”

“அது சிரமம். ஒரு மாதத்துக்குப் பொறாகும் கெடைக்கலாம். ஆறு மாதத்துக்குப் பொறாகும் கிடைக்கலாம்.”

“எழுதிக்கங்க... என்ட் பெயர் வஸீலா. போன் நம்பர் 067....போன் பண்ணுங்க வந்து எடுக்கன்...”

சல்லடை போட்டுச் சலித்தும் சாம்ராட் அசோகன் மட்டுமே கிடைத்தது. அதற்குள் அவள் பற்றிய தகவல்களும் சேகரமாயிற்று.”

புத்தத்தைச் சாக்காக்கி அவள் வீடுபோக யோசித்தான். அவனைப்போன்ற செல்வந்த இளைஞன் என்றால் வரவேற்புக்கா பஞ்சம். பரந்த நிலத்தின் நடுவே சின்னதாய் அழகிய வீடு. முன்புறம் மதிற் தடுப்பும் பக்கவாட்டில் கம்பி வேலியுமிருந்தது. அவனது காரின் ஹோரன் சத்தம் கேட்டு, சின்னக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு ஒரு சின்னப்பெண் வந்தாள்.

முற்றம் ஒரு பூங்காவனத்தைச் சுமந்திருந்தது. பன்னீர் ரோசாச்செடி, பூக்களின் பாரம் தாங்காமல் கொடியிடைப் பெண்போல துவண்டு கிடந்தது. அதனோடு வஸீலாவை ஒப்பிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டான். அகத்தி, முருங்கை, பொன்னவரை மரங்கள் பக்க வேலிகளில் சிரித்தன. வீட்டில் மிக மிக அழகியலுணர்வுடைய ஒருவராவது இருக்க வேண்டும். அனேகமாக அது வஸீலாவாகத்தானிருக்கும்.

“யார் தம்பி வேணும்?” சின்னப்பெண் கேட்டவளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்துச் சிரித்தாள். நின்றிருந்த இருவரும் வஸீலாவின் சாயலிலிருந்தனர். “தம்பி ஒங்களத்தான்...யாரப் பார்க்க வந்தீங்க?”

“வஸீலா என்கிறது...?” தன்னைச் சுதாகரித்தபடி கேட்டான்.

“என்ட மகள்தான். நீங்க யாரு? எதுக்குத் தேடுறீங்க?” வினாக்களில் சற்று எரிச்சல் தென்பட்டது.

“நான் அம்பதேக்கர் போடியார்ர மகன். என்ட புக்சொல்லயிருந்து சில புத்தங்கள் கேட்டா....”

“ஓம் தம்பி நாலு புத்தகம் கேட்டாளாம்... ஒங்கள எனக்கி முன்னப்பின்னத் தெரியாதே. ஒண்டும் நெனச்சிக்காதிங்க தம்பி...புள்ள குளிக்கிது வரட்டும் அப்பிடி இருங்க...” இருக்கையக் காட்டிவிட்டு அப்பெண் உள்ளே போனாள்.

“பவளமல்லிகையின் கீழ் கிடந்த நில்லமல் செயாரில் அமர்ந்தான். அந்தக் குட்டிப் பெண் மட்டும் விரலைச் சுவைத்தபடி கீழ்க்கண்ணால் பார்த்துச் சிரித்த போது கன்னங்களில் குழிவிழுந்தது. ஒருவேளை. வஸீலாவுக்கும் இப்படிக் குழிவிழுமோ... வஸீலாவின் அதே நகல்...”

“பாப்பா...வஸீலா உனக்கு யாரு...?”

“ராத்ता...”

“இப்ப போறது யாரு உங்க மம்மியா?”

“இல்ல... எங்க உம்மா...உம்மா” பெரிய கிளாஸில் இளநீர் கொண்டு வந்தாள்.

“குடிங்க தம்பி..” கைநீட்டி வாங்கிக் கொண்டான். பவளமல்லியிலிருந்து பூக்கள் சொரிந்து அவன் தலையிலும் மடியிலும் உதிர்த்தபோது அவள் வந்தாள். பவளநிறத் தண்டும் வெண்ணிறப் பூக்களுமாய் வாசனை நாசியைத் துளைத்தது.

“காற்றுக்கு கொட்டுன்னுது தம்பி” இரிங்க குசினியில வேலகெடக்குது. பதிலை எதிர்பாராமலே உம்மா போய்விட்டாள்.

“எவ்வளவு டீசன்ட்டான் உம்மா.”

“என்னது...?” அதட்டினாற்போல் கேட்டாள் வஸீலா. அதன்பின்தான் தான்வாய்விட்டுச் சொன்னது புரிந்தது. அடிக்கடி அவள் வீட்டிற்கு வரத்தக்கதாக காரணங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டாள். வஸீலாவைத் திருமணம் செய்யும் தன்விருப்பத்தைத் தந்தந்தையிடமே முதலில் தெரியப்படுத்தினாள். அவர் மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. அவளது தந்தையிடம் கேட்கும் பொறுப்பையும் அவரே ஏற்றுக் கொண்டார்.

அப்துல் ரஹீம் போடியாரின் அழைப்பையேற்றுச் சென்ற வஸீலாவின் தந்தை பூரிப்போடு திரும்பினார். பவளமல்லி மரத்தின் கீழ் தாயும் மகளும் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவரும் வந்தமர்ந்தார்.

“ஒரு சந்தோசமான சமாச்சாரம்...”

“என்னங்க சமாச்சாரம்...”

“நம்மட னுட்டுல கல்யாணம் நடக்கப்போகுது.”

“இருக்கு வாப்பா...”

“ஆ... எனக்கிம் ஒங்கம்மாக்கும்... ஒன்னத்தவிர யாரிருக்கா... இந்த நாலு வயசுக் குட்டிக்கா பண்ணேலும்...?”

“எனக்கி இப்ப கல்யாணம் செய்யேலா வாப்பா... எனக்கு ஜோப் கிடைக்கட்டும்.”

‘பேய்க்கத கதைக்காத புள்ள... எவ்வளவு சந்தோசமான சமாச்சாரத்தோட வந்திருக்கன். எடுத்தெறிஞ்சு பேசாத மகள்...’

“இல்ல வாப்பா. வந்து...”

“புள்ளேய் பேசாமயிரு ...நீங்க சொல்லுங்க...”

“அப்துல் ரஹீம் போடியார்ட் மகன் அம்ஜத்... இஞ்ச வந்து போனாரே அவரு... நம்மட புள்ளயக்கலியாணம் செய்ய ஒத்தக்கால்ல நிக்காராம். போடியார் சொல்லிட்டாரு.. .நாம ஒரு சதமும் செலவளிக்கத் தேவலியாம்... பொண்ண மட்டும் குடுத்தாப் போதுமாம்...”

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க...?”

“என்ன கேள்விபுள்ள இது. வலியவாற சீதேவிய காலால தள்ளேலுமா... அப்துல் ரஹீம் போடியாரும் நடந்த எடத்தில் புல்லும் சாகாத நல்ல மனுசன்...”

“வாப்போவ்... இப்பவே சொல்லீட்டன்.. ஜொப் கிடைச்சப்பறம்தான் கல்யாணம்...”

“இப்ப வாயக் கிழிப்பன். அதிர்ஷ்டம் கதவத்தட்டுது... அது புரியாம...”

“நீங்க கொஞ்சம் பொறுமையாயிரிங்க... அவள் இன்னம் குழந்ததானே.. சொல்ற மாதிரி சொன்னா கேட்டுக்குவா...”

”இஞ்சப்பாரு மகள்...நாம ஏழையன். வாற சந்தர்ப்பத்தப் பயன்படுத்திக்கணும். நம்மளாத் தேடி ஒரு மாப்பிள எடுக்கிறண்டா ஒரு அன்றாடம் காய்ச்சியாதான் வாய்ப்பான். பட்டினி பசியோட போராட்ட வாழ்க்கதான் வாழ ஏலும். உனக்கு ஜொப் கிடைச்சாலும் இந்த தலவிதி மாறாது மகள். இனி நீ நல்லா யோசி...”

இன்று வஸீலா அநாதை. ஆழிப்பேரலையின் ஊழித் தாண்டவம் அவளைத் தனியனாக்கி விட்டது. அழகான யாவையுமே அவள் தொலைத்திருந்தாள். அலையோடு அள்ளுண்டு போன அவள் தேகமெங்கும் காயங்கள். வதனமெங்கும் கீறல்கள். சீழ்ப்பிடித்து ரணமாகி அழகிழந்திருக்கிறாள். அதனால் அம்ஜத் அவள்மீது கொண்ட காதலும் மறைந்து விட்டது. அப்துல் ரஹீம் போடியார் மகனின் முடிவை எதிர்த்தார். அவரது அறிவுறுத்தல்களை அவன் காதில் வாங்க வேயில்லை.

இந்நிலையில் போடியாரின் சகோதரர் வஸீலாவுக்கு வாழ்வளிக்க முன்வந்தார். அவர் பேரலையில் மனைவியை இழந்து நண்டும் சிண்டுமான இரண்டு பெண்குழந்தைகளுடன் பரிதவித்தார். சொத்து, சுகங்களுக்குக் குறைவில்லை. போடியார் அவளது முடிவிற்கு விட்டிருந்தார். இந்த அகதி முகாமில் வஸீலா பெரியம்மா குடும்பத்தோடு இருக்கிறாள். இப்படியே நிரந்தரமாய் இருந்து விடமுடியுமா? சிந்திக்கச் சிந்திக்க தலைவலி எடுத்தது. கண்ணீர் பெருகியது. உடல் பாரமாக இருந்தது. நெஞ்சையடைத்தது. இதயத்தில் தீ மூண்டது.

“வஸீலாம்மா...நீ ஏன் ராசாத்தி அழுவுற...? இனி அவன்தான் அழப்போறான்.” பெரியம்மா சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே வந்தாள். அவள் பேசவில்லை. எதையோ மனம் எதிர்பார்த்தது. “புத்தகக் கடையில தீப்பிடிச்சி... அவன்ட மூஞ்சியெல்லாம் கருகிப் போச்சாண்டி மகளே...” அவள் மனம் அதிர்ந்தது.

“தெய்வம் நின்றுதானே அறுக்கும். அன்றே அறுத்து விட்டதே...” பெரியம்மாவைப் பார்த்தாள்.

“மெய்தான் புள்ள. அம்புலன்ஸ்ல ஏத்தியனுப்பியிரிக்காம். பொழைக்கிறது கஷ்டமாம். நாசமாப் போகட்டும்.” பெரியம்மா திட்டிவிட்டு நகர்ந்தாள்.

“ஆண்டவனே... அம்ஜத்தக் காப்பாத்து...” பிற நினைவுகளை இழந்தாள். தொழுத பாயும் அழுத விழிகளுமாக இறைவனையே வேண்டியபடி இருந்தாள்.

“யாஅல்லாஹ்.. அவரை நான் மன்னிக்கிறேன். நீயும் மன்னிச்சி உயிரக் காப்பாத்து ரஹ்மானே...” குர்ஆனை எடுத்து ஓதினாள். நான்கு நாட்களில் உயிருக்கு நஷ்டமில்லை என்ற சேதி வந்தது. சேதியுடன் அப்துல் ரஹீம் போடியார் வந்தார்.”

“மகள் வஸீலா.. இந்த நாலு நாளும்தான் நீ அன்னத்தண்ணியில்லாம தூக்கமில்லாம தொழுது கேட்ட பிரார்த்தனைகள் தான் அவன மீட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கு. அவனும் தண்ட தவற உணர்ந்திட்டான். உன்கிட்ட மன்னிப்புக் கேட்கத் துடிக்கான். ஒரு கண்ணில பார்வ போச்சிம்மா. ஒன்னக் கல்யாணம் செஞ்சிக்க இஷ்டப்படுறான். ஒருக்கா வந்து பாரும்மா. எதுக்கும் முடிவு செய்ய வேண்டியவ நீதான்.” பெரியப்பா கனைத்துக் கொண்டார்.

“மகள் மனிசனாப் பொறந்தா குற்றம் செய்றதான். நீ அம்ஜத்தோட மனசால் வாழ்ந்தவ...”

“உண்மதான் பெரியப்பா. அந்த மனசத்தான் எப்பவோ நொறுக்கிட்டாரே. இப்ப அது என்கிட்ட இல்ல. எனக்கும் அவருக்குமிடையில பாலமா இருந்த மனசு இப்ப இல்ல..”

“அவன் குருடனெண்டு வெறுக்கிறியாம்மா.” பெற்றவரின் ஆதங்கம்.

”இல்ல அங்கிள். என்னப்பொறுத்த வரையில் என்ன எப்ப நிராகரிச்சாரோ அப்பவே அவர் குருடனாய்ப்டாரு.. முடிஞ்சா என்ன அந்த ரெண்டு குஞ்சுகளுக்கும் தாயா வாழ வைங்க. இறைவன் அவங்களுக்கு ஒரு தாய் கிடைக்கணும்னு நடத்தின சம்பவங்களாக் கூட இது இருக்கலாம்.

“அல்ஹம்துலில்லாஹ்..”

அவள் முடிவை ஆதரித்தவராய் போடியார் வெளியறுகிறார். அதான் ஒலிக்கிறது.

அல்லாஹு அக்பர்... அல்லாஹு அக்பர்....

நீங்கள் ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை

சுபா ஜேர்மனி (மல்லாவி)

வீட்டுக் கதவில் ஒரு பூட்டு இருப்பதைப்போலவே எனது அழகான மிக்கிமவுஸ் படம்போட்ட டயறியிலும் ஒரு சின்ன ஆமைப்பூட்டு தொங்கிக்கிடக்கிறது. இதை வாங்கிக் கொண்டபோது கூடவே வந்திருந்த அப்பா.... “என்ன இதுக்கும் ஒருபூட்டு தேவையா...” என வியப்போடு கேட்டார். எனக்கோ அது மிகப்பிடித்திருந்தது. எனது எழுத்துக்களைப் பத்திரமாகப் பூட்டத் தொடங்கினேன். எனது அம்மாவும் நிறைய எழுதுவார். பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதுவதில் பைத்தியமாக இருந்தார். கடந்த ஒரு வருட காலமாக “காதோரம் கதை ஒன்று” என்ற தொடர் கதையை சஞ்சிகை ஒன்றில் எழுதி வருகிறார். அதில் ஒரு கதையை பார்த்தபின்தான் என் அம்மாவின் உள்மனதில் உறைந்து கிடந்த பல சங்கதிகளைக் கண்டு கொண்டேன். இதன் பின்னரே அவரின் எழுத்துக்களைத் திருட்டுத் தனமாக வாசிக்கத் தொடங்கினேன். நேற்றைய இரவு அம்மா எழுதிய கதையை வாசிக்க நெடுநேரம் விழித்திருந்தேன்.

“உங்கள் பெற்றோருடன் அன்பாகப் பேசி இருக்கிறீர்களா?” தலைப்பே அசத்தலாக இருந்தது. மனசில் ஓர் உசுப்பல், கதையை மேயத் தொடங்கினேன்.

“வணக்கம் தேவி அன்ரி.. என்ன இஞ்சை வந்திருக்கிறியன்” அன்ரியின் மகளார் முந்திக் கொண்டு “உங்களையும் பாக்கிறதோடு இந்த இடத்தையும் அம்மாவுக்கு காட்டலாமெண்டு..” நெஞ்சில் நெருஞ்சி முள் ஒன்று சட்டெனக் குத்தியதை சமாளித்தபடி “வாங்கோ பாக்கலாமே” என்றேன்.

“என்ன சுமதி அதையே பாக்கிறீர்? அது வரவுப்பதிவேடு அல்ல. இங்கிருந்து விடைபெறுவோரின் பெயர்கள் மட்டும் எழுதப்படும். தினமும் என்னை வரவேற்பது இந்த நீலப்புத்தகம்தான். விரித்தபடி கிடந்தால் யாரோ பறந்து விட்டார்கள் என்பதை புரிந்துகொள்வேன்”

நாள்கள் பல துயரத்தோடு ஆரம்பமாவதுண்டு. அது இருக்கட்டும், அன்ரி இதைக்கேளுங்கோ. “பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கேக்கை நான் பாரதி

“றோசலீ...”

இந்த அறையிலிருக்கும் மைக்கலுக்கு தொண்ணூற்றிரண்டு வயசு. எந்தநேரமும் எதையாவது வாசித்தபடி கிடப்பார். எனக்கு வணக்கம்

மட்டும் சொல்லுவார், கதைக்கவேமாட்டார். பாவம் அவருக்கு காது கேட்காது. இவரின் மனசியும் இஞ்சைதான் இருக்கிறா. றூக்கிழவி சரியான கெட்டிக்காரி... பின்னல் வேலை செய்வா. நல்லாய்ப் பாடுவா, பக்கத்தில் இருக்கும் சிறுவர் பள்ளிக்குள் புகுந்து பூட்டன் நோவாவுக்கு வணக்கம் சொல்லி மகிழ்வார். என்ர அம்மா பக்கத்து வீட்டுக்கே போறதில்லை. அயலட்டையில் இருக்கிறவை என்ன உங்களைப் பற்றித்தானே எப்பவும் கதைக்கேட்கினம். கட்டிப் போட்டநாய்மாதிரி வீட்டோடை கிடந்தால் சோலியன் குறைவு என்றா. நான் என்ன சொல்ல முடியுமன்றி. இஞ்சை பிள்ளை பெறுகிறதுக்கே காக தாறாங்கள், கூடப் பிள்ளையன் பெத்திட்டால் காகம் நிறையவரும் அன்றி. எங்கடை அப்பா அரசாங்கத்திடம் அஞ்சுதம் வாங்காமல் எங்களை வளர்த்திருக்கிறார். தனியனாயே நிண்டு எட்டுப் பிள்ளையனையும் படிக்க வைச்சிருக்கிறார். அப்பாவின் சாதனையை மறக்கேலுமோ. மார்கழிக் கடையில்தான் புதுவகுப்புப் புத்தக லிஸ்ட் தருவினம். அரைவிலையிலும் பழைய புத்தகம் வாங்கலாம். ஆனால் அடுத்தநாளே சாவகச்சேரிக்குப் போய் செல்லக்குட்டி புத்தக கடையில் புத்தகங்கள், பேனைபென்சில், அடிமட்டம், அழிற்ப்பர், சோக்குக்கலர், வாட்டர் கலர், கொம்பாஸ் பெட்டி, மொனிற்றேஸ்கொப்பி, மற்றுறாள் கொப்பிகள் என எல்லாத்தையும் அள்ளி வருவார். இவ்வளவும் பண்ணின அப்பா அரசாங்க வேலையா செய்தவர்... வன்னி வயல்களை உழுதுதிரிந்த கமக்காரர். இஞ்சை எங்களுக்கு ரெண்டு பிள்ளையன், அரசாங்கம் எல்லா உதவியும் பண்ணுது. வருமானம் குறைவென்று பள்ளிச்செலவு முழுக்கவும் பாக்குது. அப்பவும் நாங்கள்தான் எல்லாமே பண்ணிறதாய் கதை அளக்கிறம். எங்கடை அப்பா ஒருநாள்கூட தான் செய்ததைச் சொன்னதேயில்லை. இங்கு இருக்கிறவையும் கஸ்டப்பட்டுத்தான் பிள்ளைகளை வளர்த்திருப்பினம். நன்றியுள்ள பிள்ளைகள் நல்லமாதிரிப் பாக்கினம்.

அறை இல.208ல் விக்டோரியா இருக்கிறா. இவவின் மகனுக்கு எழுபத்து நான்கு வயசு. தாயைப் பார்க்க வராத நாள் கிடையாது. இவரைப் போலவே திரேசாவின் மகன் சீமோனும் ஓடியோடி வருவார். நேற்றும் வாட்டிய முயல் இறைச்சியோடு வந்திருந்ததை கண்டேன்.

உல்ரிக்கக் கூட தகப்பனைப் பார்க்கப் பாய்ந்து பாய்ந்து வருவான். படுக்கையைப் புரட்டி கிழவரின் குண்டிக்காயங்களுக்கு கிறீம் தடவுவான். என்ன செய்ய? வந்து விழுந்திட்டம், முப்பது வருசத்துக்கு முன்னம் இப்பிடி இல்லங்களைப் பார்த்தவுடன் “இவங்கள் என்ன

உனக்குத்தானே எல்லாம் செய்தவா இனிநீதான் அவவை பார்க்க வேணும் என்று எல்லாரும் சொல்லுகினம். நான் என்னக்கா செய்யிறது, அம்மா பாவம்தான் ஆனால் வரவர மறதியும் கூடிக் கொண்டு போகிறதாலை ஒரு நாள் இல்லாவிட்டால் ஒருநாள் இவ வீட்டை கொழுத்தப்போறா நீர் பார்க்கத்தான் போறீர் என்று மனுசனும் புறுபுறுக்கிறார். ஏதோ இவ நல்லமாதிரி நடக்கேக்கை இப்பிடி ஒரு இடத்தில் சேர்த்திட்டால், அம்மா விரும்பித்தான் போனவா என்று சொல்லிப்போடுவன், ஏலாமல் போற காலத்தில் விட்டால் என்னிலைதானே பழி போடுவினம்.

இந்த சுமதி நல்ல சுந்தரியாய் இருக்கிறாளே. மனசுள் மறுகியபடி வாங்கோ அன்ரி அந்த கடைசி அறையில் இருக்கிற ஆளையும் உங்களுக்கு காட்டவேணும் என்று நடந்தேன்.

அறையில் இருப்பவரின் பெயர் இந்திரா மகாலிங்கம் என்று இருந்ததைப் பார்த்ததும், மம் தமிழாள் என்றாள் சுமதி.

எனது வணக்கத்தை கேட்ட இந்திரா அம்மா ஆரிலையன் என கண்ணால் கதை கேட்க இவர்கள் உங்களையும் பார்க்கட்டுமே எனக் கூட்டிவந்தன், என்றேன்.

இந்திரா அம்மா, செத்தபிணமொன்று சிரிப்பை உதிர்த்த மாதிரி வாய் பிரித்து, “கடைசிக் காலத்தில் எல்லாரும் சொர்க்கம் போக ஆசைப்படுவினம். ஆனால் நரகத்துக்குப் போக விரும்பி வந்திருக்கிறது, நான் ஒருத்தியாயே இருப்பன்” என பெருமூச்சை எறிய “ஏனம்மா நல்லாய்தானே இருக்கிறியள்?” என்று முதுகை வருடினேன்.

அவ்வோ கமலா அன்ரியை பார்த்துக் கும்பிட்டபடி நீங்கள்? ஆரெண்டு எனக்கு தெரியாது, ஆனாலும் ஒண்டு சொல்றன், இப்படியான இடங்களுக்குப் போய் மாட்டிடாதையுங்கோ. சண்டைக்காலத்தில் காணாமல்போன தமிழ்ச்சனத்தைப் பற்றியே எல்லாரும் கதைக்கினம். என்னைப்போல வெளிநாடு வந்து காணாமல் போய்க் கிடக்கிறவையை ஆருமே கதைக்கிறேல்லை. ஊருக்குப் போயிருக்கலாம் என்று அப்பவே என்ர மனுசனிட்டை கேட்டனான். பிள்ளைகளை விட்டிட்டு போறதே? என்ன பேய்க்கதை பறையிறீர் என்று பேய்க்காட்டிப்போட்டு மகராசன் போயே சேர்ந்திட்டார். இப்ப என்ர நிலையைப் பாருங்கோ இரண்டு குட்டியனோடதான் இஞ்சை வந்தனான். இப்ப குட்டியளுக்கு இந்த அம்மாவத் தேவையில்லாமல் போச்சு.”

பொலபொலத்த கண்களை துடைத்தவ “ஊரில் இருந்தால் நாலுபேரோடை பேசிக் கொண்டாவது கிடக்கலாம். இஞ்சை பாசையும் புரியிதில்லை, தருகிற பலகாரமும் பிடிக்குதில்லை. உங்களிட்டை சொல்ல நான் ஏன் வெக்கப்படவேணும். முள்ளுக்கரண்டி பழக்கம் இருந்திருந்தால் பாதி வயிறை நிரப்பிப் போடுவன். இஞ்சை கூடின நாள் பட்டினியாய்தான் கிடக்கிறன். பிள்ளை உம்மட்டை ஒண்டு கேக்கிறன்.. நீங்கள் எல்லாம் புட்டு, இடியப்பம், தோசை சாப்பிடுறியளோ. இல்லை...”

“என்னம்மா இப்பிடிக்கேக்கிறியள் நாங்கள் தமிழாக்கள்தானே” சுமதி சொன்னதும், “நானும் தமிழ்தான். பிள்ளையளையும் அப்பிடித்தான் வளர்த்தனான். ஆனால் மறந்திட்டினமே. இஞ்சை இருக்கிற வெள்ளையன் வீட்டுக்குப்போய் வருகினம். அப்பப்ப பிள்ளையள் வந்து வெளியில் சாப்பிடவும் கூட்டிப் போகுதுகள். என்ர பாட்டைப் பாருங்கோ, அம்மா உங்களுக்கெண்டு ஒரு கட்டில் இருந்தால் தானே வீட்டுக்கு கூட்டிப்போகேலும் எண்டு சொல்லுகினம். ஊரில் எண்டால் ஒரு துண்டு பாய் போதுமெல்லே. நான் செய்த பெரிய பிழை பிள்ளையள் பிள்ளையளெண்டு என்னை சாகடிச்சிருக்கிறன். வந்த காலத்தில் நாப்பது வயதெண்டாலும் பள்ளிக்குக்கூட வாங்கிலை போய்க் குந்தியிருந்தால் இந்தளவுக்குக் கலங்கமாட்டன்.

இப்ப என்ர பாம்பாட்டிகள் வாசிக்கிற மகுடிக்கு மட்டும் ஆடவேண்டிக்
கிடக்கு. ஊருக்கு அனுப்பி விடுங்கோ எண்டும் கேட்டுப்பாத்திட்டன்.
அங்கை போய்க்கிடந்தால் ஆரம்மா உங்களைப் பாக்கிறது? இஞ்சை
எல்லாத்தையும் அரசாங்கம் பாக்கும் என்றல்லோ கதை சொல்லுகினம்.
ம்ம் அப்பப்ப அடிமனதிலிருந்து சில ஞாபகங்கள் நெஞ்சைக்கிழித்துக்
கொண்டு வரும். ஆனாலும் அழமாட்டன். ஊரைவிட்டு ஓடிவந்திருக்கப்
படாது என்ற ஏக்கம் இடைக்கிடை எட்டிப்பார்க்கும், அந்த நேரங்களில்
மட்டும் என்னையும் மீறி மனசு அழுது தொலைக்கும்.

இந்தக்கிழவிக்கு இன்னும் வாழுற ஆசை நிறைய இருக்கெண்டு நினைப்பியள். உண்மையாய் அப்பிடி ஆசையெல்லாம் கிடையவே கிடையாது. என்ன ஊர்வாசம் வந்து நெஞ்சுக்குழிக்குள் பன்னீரைப் பாய்ச்சி பரவசப்படுத்தும் போது மட்டும் என்னையே மறந்து அழுது போடுவன். சிலநேரம் சிரிப்பன். இதைப்போய் இந்த நாசமாய் போன டொக்டர்மார் எனக்கு டெமென்சியா நோயாம். நீங்கள் நம்பமாட்டியள் எண்டது எனக்கு தெரியும், ஆனால் பெத்த பிள்ளையள் நம்புகினமாம்...

கடந்து செல்லும் கதைகள்

வனிதா சேனாதிராஜா, வவுனியா.

கந்தசாமியருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. வழிகள் யாவும் அடைத்திருப்பதை உணரும்தினன் இருப்பினும் நெஞ்சில் வீராப்புக் குறையவில்லை. வாகனம் ஏதும் வந்தால் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு போய்விடலாம் என்ற நினைப்பு, உச்சியில் சூரியன் ஏற ஏற இறங்கிக்கொண்டே போனது. திருப்பி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் பொன்னம்மாள் வசையைக் கேட்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஒரு சாக்கு நிறைந்த கத்தரிக்காயை மீண்டும் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார். வெறும் வயிறு குமட்டத் தொடங்கி விட்டது. பதினொரு மணியாகியும் வெறும் தேத் தண்ணியோடு மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருக்க எவ்வளவு நேரம்தான் அதற்கு இயலும். வழக்கமாகப் பத்து மணிக் கெல்லாம் வந்து பொன்னம்மாள் கரைத்துக்கொடுக்கும் பழங்கஞ்சியை பருகிப் பழகிய வயிறு. வேறு உணவளித்தாலும் அது அவ்வளவு திருப்திப் படுவதில்லை. அந்த வெள்ளைப்பச்சை அரிசிச் சோற்றில் இரவு தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டால் காலை ஒன்பது மணிக்குக் கொஞ்சம் நிமிர்ந்தும் கொஞ்சம் கரைந்தும் போயிருக்கும்.

அதற்குள் ஒரு சொட்டுத் தேங்காப்பாலை விட்டு வெங்காயம் பச்சைமிளகாயை அரிஞ்சுபோட்டு உப்பும்போட்டு ஊறுகாய் இருந்தால் ஊறுகாய் இல்லை என்றால் ஒரு பாதித் தேசிக்காயை பிழிந்துவிட்டு கையால் கரைத்து மனைவி கொண்டு வருவதை விட இந்த உலகத்தில் தேவாமிர்தம் வேறு இல்லை என எண்ணுபவர் கந்தசாமி.

சிலவேளைகளில் இதில் சேர்க்கை மாறும். தேங்காய் இல்லாவிட்டால் தண்ணீர் மட்டும்தான். சில வேளைகளில் வெங்காயம் இருக்காது. எது எப்படியோ குளிர் தண்ணீர்போல் அது தொண்டையில் இறங்கி வயிற்றைக் குளிர்விப்பதைப் போல வேறு எந்தச் சாப்பாடும் செய்வதில்லை. பத்து மணிக்கு ஒரு பிடிபிடித்துவிட்டு தோட்டத்திற்குள் இறங்கினால் ராசாத்தி மூன்று மணி வரைக்கும் தாக்குப்பிடிப்பாள். அதற்குப் பிறகுதான் கொஞ்சம் சேட்டை செய்யத் தொடங்குவாள். இப்ப அவளைக்குறை சொல்வதில் எந்த நியாயமும் இல்லை என

எண்ணிக்கொண்டார் கந்தசாமியர். நேரம் தவறியது தனது பிழை என்பது நன்றே அவருக்குத் தெரியும். இன்று எப்படியும் கஞ்சியும் கிடைக்காது. கிடந்த அரிசியைப் போட்டு நேற்று இரவுதான் பகிர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். புறு புறுத்துக் கொண்டேதான் பரிமாறினான் பொன்னம்மாள். “இரண்டு பெரிய ஆம்பிளயன் வீட்டையே இருந்தா, நான் சோத்துக்குக் களவுக்கே போக” என்ற ஒப்பாரி வேறு. ஒன்று கந்தசாமியர் மற்றது மூத்த மகன் சாந்தன். அவன் மேசன்கூலி. கொரோனா இரண்டாவது அலைக்காய் நாடு முடக்கப் பட்டதிலிருந்து வீட்டோடு தான். தகப்பனோடு தோட்டத்தில் ஒத்தாசையாக இருந்தாலும் என்ன பயன்? கந்தசாமியர் மரக்கறி ஏற்ற வருபவர்களிடம் தன் பொருளைக் கொடுப்பதில்லை. அறா விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு போய் மொடா விலைக்கு விக்குற கள்ளனுகள் என்பார். தானே தான் ஒரு மூட்டைக் கத்தரிக்காய் என்றாலும் வவுனியாவில் வந்து கொடுத்துவிட்டுப் போவார். உந்தாள் போய்வாற செலவே சரியே என்று ஊரிலுள்ளவர்களின் நக்கல் அவரது காதுக்கு எட்டாமலில்லை. அடுத்தநாள் அந்த மொத்தவியாபாரி கொடுக்கும் காசு கணக்கில் இருக்கும் ஓராயிரம் பொய்யையும் அவர் அறியாமலில்லை. கத்தரிக்காய் மிஞ்சிவிட்டது, கொமிசன், கழிவு என்று அவன் சொல்லும் காரணங்களைக் கேட்டால் எந்த இளைய தலைமுறையும் விவசாயம் செய்யாது என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொள்வார்.

“உற்பத்தி செய்தவன் விற்பனை விலையைத் தீர்மானிக்காத எந்த வியாபாரமாவது உண்டா? விவசாயம் மட்டும் தான்” அவர் புலம்பல்கள் வவுனியா, யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு வீதிக்கெல்லாம் பாடமாகியே விட்டது.

நெடுங்கேணி வீதியில் யுத்தத்திற்கு பின் மீள்குடியேறிய சிறிய கிராமத்தில் கொஞ்சம் விவரம் தெரிந்த மனிதர் கந்தசாமியர்தான். எனினும் என்ன செய்ய இயலும். ஓர் ஏக்கர் காணியில் மாடாய் உழைத்தும் பயனை யாரோ தானே அனுபவிக்கிறார்கள். இந்த முடக்கல் தொடங்கி ஒரு கிழமை ஆகிவிட்டது. கத்தரிக் காய் முற்றிப்போவதைப் பார்ப்பதைவிட கொடுமை பொண்ணம்மாளின் வாய்ப்பாட்டைக் கேட்பது.

அது சரி, அரிசி இல்லை என்று எந்த ஆண் கலங்கியிருக்கிறான். சோறு இல்லாவிட்டால்தான் அவனுக்கு கலங்கத் தெரிகிறது. அரிசி பாணையில் குறையும்போது பெண்ணுக்குத் தானே வேதனை. அன்றாடம் அரிசி வாங்கும் குடும்பங்களிலிருந்து வேறுபட்டது கந்தசாமியர் குடும்பம்.

வவுனியா நகரத்தில் ஒரு கிழமைக்குத் தேவையான அரிசி, சீனி, பருப்பு என்பவற்றை வாங்கி வந்து விடுவார் கந்தசாமியர். அறுபது வயதிலும் நினைவாற்றல் அதிகம் தான். மனிசி சொல்வதை நினைவு வைத்துத் தவறாமல் வாங்கி வந்து விடுவார். கடைசியாக இருபதாம் திகதி வாங்கியது. அன்று கொடுத்த கத்தரிக்காயின் காகம் வாங்கவில்லை. அதோடு பயணக்கட்டுப்பாடு. சேமிப்பும் இல்லை. உள்ளூர்க்கடைகளில் வாங்குவதற்குக் கடனுக்கும் தரமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு கந்தசாமியரில் ஒரு கோபம் உண்டு. வவுனியாவில் அவர் தனது பொருட்களை கொள்வனவு செய்வதால். எனினும் வெளியே காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

மகன் உழைப்பதெல்லாம் அவன் குடிக்கே சரியாகிப் போய்விடுகிறது. மீதியை என்ன செய்கிறான் என்ற ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடித்தது தான் அவனுக்கும் அடுத்த ஊர் சித்திரா என்கின்ற புருசன் விட்டுப்போன இரண்டு பிள்ளைகளின் தாய்க்குமிடையிலான தொடர்பு. அதனை அறிந்ததிலிருந்து மிகக் கடுமையாக மகனிடம் சொல்லிவிட்டார் கந்தசாமியர். “அந்தப் பிள்ளையை ஏற்கனவே ஒருத்தன் ஏமாத்திப்போட்டான். நீயும் அப்பிடித் தான் செய்யப்போறாய் எண்டா இப்பவே பழகிதை விட்டிடு. பெண் பாவம் உன்னைச் சும்மா விடாது.” காதில் விழுந்ததாய் அவன் காட்டிக்கொள்ளவே இல்லை.

ஆனால் பொன்னம்மாள் துள்ளிய துள்ளலில் கந்தசாமியர் கதிகலங்கிப் போய்விட்டார்.

“ஓர் அப்பன் கதைக்கிற கதையே கதைக்கிறாய் நீ? என்ற பிள்ளையை எவளோ இரண்டு பிள்ளைக்காறிக்கு தாலி அறுக்கப்பாக்கிறியே. அவன் பழகினா நீ கட்டி வெச்சிடுவியோ? அப்பிடி நடந்தா என்ற பிணத்துக்கு முன்னுக்குத் தான் நடக்கும். நீ பொம்பிளை தானே? என்ற கந்தசாமியருக்கு பொன்னம்மாளின் மூன்றாவது கண் திறந்துவிடுமோ என்ற பயம் இல்லாமல் இல்லை என்ற பிள்ளை ஆம்பிளை. அவன் எவளோட படுத்தாலும் கட்டுறவன் ஒழுங்கானவளா இருக்கோணும். உன்ர தங்கச்சியின்ர பெட்டையக் கால் விழுந்தாவது கட்டி வை. இல்லை எண்டா அவன்ர கால முறிச்சு மூலைக்க இருத்திறன். அவனுக்கும் சாப்பாடு போடு. என்றுவிட்டு விறுவிறுவென்று கோபத்தோடு தோட்டத்தைக் கொத்த ஆரம்பித்து விட்டான்.

கத்தரிக் காய்ச் சுமையை விட மனச்சுமை அதிகமாய் இருந்தது.

கிலோ இருபது உருபா கேக்கிறார்கள் மனச்சாட்சி இல்லாமல். எதிரில் சண்முகத்தார்.

“என்ன கந்தசாமியண்ணை? உதுக்கு அவனுள்ளிட்டயே குடுத்திருக்கலாம். முத்தநாள் சக்தி செய்தியில சொன்னாங்கக் வவுனியாவில மரக்கறியள் அநியாயமாப் போகுதாம் விற்பனை செய்யாமல் எண்டு. அதுக்குப்பிறகு நேற்று, முத்தநாள் வாறாங்கள். கொட்டுறத பத்துப் பதினைஞ்சு உருபாக்கு வாங்குவம் எண்ட நினைப்போட” அமைதியாய் இருந்து விட்டார் கந்தசாமியர். கமக்கார அமைப்புத் தலைவர் அவர். கொஞ்சம் நில புலம் உள்ளவர். என்ன பலன்? யார் சுரண்டிக்கொண்டு போனாலும் எதிர்த்து நிற்கும் வலிமையை ஏனோ இந்த விவசாயிக்கு கடவுள் கொடுக்கவில்லை என்று கடவுளை குறை கூறுவதைவிட வேறென்ன செய்ய முடியும். வாறன் அண்ணை சாக்கைப் போட்டிட்டு என்று நடையை வேகமாக்கினார்.

மகாறம்பைக்குளத் தொங்கலில் சிறு மரக்கறிக்கடை நடத்தி வருகிறார் நாதன். வீதியில் காட்டுத்தடி நட்டு உயர்த்தித் தட்டிபோட்டு ஓலையால் வேய்ந்த ஓர் அறுக்கையான குட்டிக்கடை. நான்கு பிள்ளைகளின் தந்தை. மூன்று பெண்பிள்ளைகள், ஓர் ஆண்பிள்ளை. ஒரு பிள்ளை என்று செல்லம் கொடுத்தே அவன் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராகி விட்டான். பத்தொன்பது வயதில் கல்யாணம். நம்பி வந்தவளையும் நடுத்தெருவில் விட்ட கதை தான். எழுபது வயதில் மகனின் குடும்பத்திற்குமாய்ச் சேர்த்து உழைக்கும் வரம். 95 இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து ஒரு காணியை பிடித்துத் துப்புரவாக்கி கொட்டில்போட்டு இருந்ததனால் வீட்டுத்திட்டம் கிடைத்திருந்தது. ஒரு நெருப்புப்பெட்டி அளவு வீடு. ஆறு பேருக்கு எப்படிக்காணும்? சிறுகச்சிறுக பின்பு பெருப் பித்திருந்தார். மூன்று பெண்பிள்ளைகளும் மூத்தவர்கள். திருமண வயதைக்கடந்தவர்கள். மூன்றாவது பிள்ளைக்கே முப்பது ஆகி விட்டது.

கமலம் போல பொது நிறமும் நல்ல முகவெட்டும் கொண்டவர்கள். ஒவ்வொரு வயது வித்தியாசம். மூத்தவளின் பிடிவாதமும் வேறெந்த முடிவிற்கும் போக அவரைத் தடுத்துவிடுகிறது. கந்தசாமியரின் மகனுக்கென்று சிறுவயது முதல் எழுதப்படாத விடயமாய் இருந்து

வந்தது. நாதனின் மனைவி கந்தசாமியரின் தங்கை. ஆனால் அவன் தொடர்பான கதைகள் காதில் விழ நாதன் நேரே போய் பொன்னம்மாஸிடம் கேட்டு விட்டார். பொன்னம்மாஸின் வாய் அவர் அறியாததல்ல. ஆனாலும் நாதன் மீது அவளுக்கு மரியாதை உண்டு. அண்ணை என்றால் இன்னொருமுறை சொல்லமாட்டாளா எனத் தோன்றும். நாதனுக்கும் சகோதரிகள் யாரும் இல்லை. ஆனால் அவள் அன்று அவரை எடுத்தெறிந்து கதைத்ததை விடவும் “அவன் ஆம்பிளை அண்ணை. எங்க மேய்ஞ்சாலும் உங்கட பிள்ளையின்ர கையில இருக்குது எல்லாம். வீட்ட சாப்பாடு இருந்தா வெளியில ஏன் போகப் போறான்?” என்ற விடயம் அவரைப் பயப்பிடிவைத்துவிட்டது.

வந்து மனைவியிடம் கூறியபோது அவளும் “அது சரிவராது” என்று விட்டாள். “பொம்பிளப்பிள்ளையளப் பெத்தனாங்கள், தெரிஞ்சே பாழுங்கிணத்தில் தள்ள ஏலாது. அவள் இப்பிடியே இருந்தாலும் பரவாயில்லை. சரிவராது” என்று அவர் நேரே சொன்னது பொன்னம்மாளுக்கு பிடிக்கவில்லை. “பாப்பம் எங்க கட்டிக்குடுக்கினம் எண்டு? எங்கட ஆக்கள் எல்லாருக்கும் தெரியும் சின்னனில இருந்து போட்ட முடிச்சு” என்று அவள் எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு திரிவது அவர் காதை எட்டாமலில்லை.

“மூத்தவளும் கட்டினால் அவனைத்தான் கட்டுவேன்” என்ற பிடிவாதத்தைச் செயல்களில் மறைமுகமாகக் காட்டுவாள்.

பொம்பிளப்பிள்ளைகள் மனசை அவ்வளவு இலகுவா மாத்தாதுகள் என்று நாதன் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்லுவதும் உண்டு. வேறு இடங்களில் கல்யாணம் பேசினால் இந்தக் கதையை சுட்டிக்காட்டிக் கேட்பதோடு பிள்ளைக்கு இப்பிடி ஒரு பிரச்சினை இருக்குது, வீடு வாசல் சீதனம் எண்டாலாவது பேசாமல் கட்டுவாங்கள்.. என்று இழுக்கும் புறோக்கரின் தலையில் ஒங்கி அடித்து “என்ர பிள்ளை என்ன அவனோட சுத்தித் திரிஞ்சவளே” என்று கேட்கவேண்டும் என தோன்றும். ஆனாலும் பெண்ணைப் பெற்றவர் என்ற அடக்கம் தடுத்துவிடுகிறது.

மூத்தவளுக்கு வீட்டைக் கொடுத்துவிட்டு தெருவில் நிற்பதா? மற்ற பிள்ளைகள் என்ன செய்வார்கள்.

“வயதான காலத்தில் எங்கே அலைவது” என்ற கேள்விகளோடு போராடிப் போராடியே காலங்கரைந்து போனது. பெண் பிள்ளைகளைக் கட்டாயம்

படிப்பித்திருக்க வேண்டும். தங்களுக்கென்று ஒரு தொழில் இருந்தால் தங்கள் வாழ்வைச் சரியாகக் கொண்டு சென்று விடுவார்கள். அவர்களாக யாரையாவது தேடிக் கொள்ள மாட்டார்களா? என்ற ஏக்கத்தை மனைவியிடம் கூறினால் “பெத்த அப்பன் மாரியே கதைக்கிறியன்” என்பதோடு நாதன் அடங்கிவிடுவார்.

அடிக்கடி அவரது வேண்டுகோள் எல்லாம் “என் எதிரியாய் இருந்தால் கூட நிம்மதியான முதுமையைக் கொடு ஆண்டவா என்பதுதான்.” எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் சுமந்து சுமந்து நாதனுக்கு வேறு எதுவும் சுமையாய் இருப்பதில்லை.

மணிசி கொடுத்த துண்டில் இருந்த சாமான்களைத் திரும்ப திரும்ப பார்த்துக் கொண்டார். ஆண்டவா என்ன சோதனை. கொடுப்பதாகச் சொன்ன உதவித் தொகை ஐயாயிரம் உருபாவிக்குப் போனால் “நாதன் ஐயா உங்களுக்கென்ன குறை” என்ற விதானையாரின் கேள்வியில் ஒடுங்கிப்போனார். வறுமையின் அளவுகோல் கூட அதிகார வர்க்கத்திடம் தான் உள்ளது. அவர்கள் அதைக் கொண்டு கூடக் குறைய அளக்கமுடியும். அடுத்த ஒழுங்கையில் பேருந்து வைத்திருக்கும் கண்ணனுக்கு அந்த அளவுகோல் தன் நீட்சியைக் காட்டியிருக்கிறது. யாரிடமும் கையேந்தக் கூடாதென்று நினைக்கும் நாதன் ஒன்றும் கதைக்காது திரும்பிவிட்டார். மனைவியும் ஒரு பிள்ளையூச்சி. உரக்கக் கதைக்கமாட்டார்.

வைப்பகத்திற்கு வந்து சேர்ந்த ராணியின் முகம் அங்கு வரிசையில் நின்றவர்களைப் பார்த்து வாடி வதங்கிவிட்டது. எப்ப வேலை முடிஞ்சு எப்ப சாமான் வாங்கிக் கொண்டு போய் சமைக்கிறது. அவன் பாவி வரேக்க சாப்பாடு கையில் குடுக்கவேணும். தலையெழுத்து. இல்லையென்றால் அவனது வசை கேட்க வேண்டும். வரிசையில் நின்றாள். ஒரு மீற்றர் இடைவெளியை இங்கே எங்க பிடிக்கிறது. நெரிஞ்சு நிண்டா வேலை முடிஞ்சிடும். இடைவெளி விட அதில யாரும் வந்து பூர ஏன் சோலியை. வரிசையில் நின்றுகொண்டு அவளது சிந்தனை நெடுங்கேணிப்பக்கம் போய்விட்டது.

கந்தசாமியரின் மகள் தான் ராணி. முரளியை காதலித்துத் தான் திருமணம் செய்தாள். அவன் பிரதேச வைத்தியசாலையில் சுகாதார ஊழியர் நிரந்தரவேலை. கந்தசாமியருக்கு மனதில் கவலையே தவிர அவர்களை

ஒதுக்க வேண்டும் என்று நினைத்ததில்லை. கஸ்ரமோ துன்பமோ மகளை நேசமாக வளர்த்தவர். பெண்பிள்ளைகள் போற இடத்தில் எப்படி இருப்பார்களோ தெரியாது. பெற்றோருடன் இருக்கும் போது மகிழ்வாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து வளர்த்தவர். அதையே தன் சக மனிதர்களுக்கும் கூறுவார். ராணி ஓடிய பின் வாய் திறப்பதில்லை. உன்ர மேள அப்பிடி வளத்துத்தான் இப்பிடிப் போனவள் என்ற கிண்டல்களை ஏற்கனவே சந்தித்து விட்டார். 2012 இல் திருமணமான பின் அவனது ஊரான குசைப்பிள்ளையார் குளத்திற்கு வந்துவிட்டாள்.

அவனுக்கும் வவுனியா மருத்துவமனைக்கு மாற்றம். தகப்பனிடம் போகப் பயந்து கொண்டிருந்தவளை பொன்னம்மாள் வந்து பார்த்த பிறகுதான் தகப்பனிடம் போகத் தூண்டியது. ஒரு கண்ணீரில் கரைந்து ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார் கந்தசாமியர். ஆனாலும் தமையனின் கோபம் போகவில்லை. அதனால் போக்குவரத்துக் குறைவுதான். நகரத்திற்கு மரக்கறி கொடுக்கவரும் நேரம் மூன்று பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்த்துவிட்டு அவளிற்கும் மரக்கறி கொடுத்து விட்டுப்போவார். அதனால் மரக்கறிக்குக் குறை இருப்பதில்லை. இந்த ஊரடங்கால் அதுவும் தடை.

அவளது முறை வந்துவிட்டது. உள்ளே போனாள். என்ன வைக்கப்போறீங்கள்? என்ற கேள்வியியுடன் காதில் இருந்த சிறிய தோட்டை கடகடவென கழட்டத் தொடங்கினாள் ராணி. மெலிந்த தோற்றம். கழுத்து, கைகள் கூட வெறுமையாய்த் தான் இருந்தன. ஒரு நீண்ட பாவாடைக்குள்ளும் சட்டைக்குள்ளும் அவள் தோற்றம் ஒழிந்திருந்தது. தன் மெல்லிய கைகளால் பக்குவமாய் அதைக்கழற்றி மேசைமேல் வைக்கையில் அவளுக்கு வலித்ததோ இல்லையோ அந்த ஊழியருக்கு வலித்தது.

இந்தப்பொருளைத் தேட அவர்கள் என்ன பாடுபட்டிருக்கவேண்டும். என்ன செய்ய? இதை எல்லாம் பார்த்தால் வேலை செய்ய முடியாது என்று எண்ணியவளாக அதை நிறுத்து அதற்குரிய எட்டாயிரம் உருபாவை கையில் கொடுத்து அனுப்பினாள் அந்த வைப்பக ஊழியர்.

அதைப் பக்குவமாக அந்தப் பழைய பேசில் வைத்துக்கொண்டு வீடு திரும்பியவள் வரும் வழியில் மரக்கறி வாங்குவோமோ என்று நடை வேகத்தை குறைக்க முரளி வந்து கண்முன்னே நின்றான். அவன் வர

இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் தான் இருக்கிறது. வந்து சமையல் முடியாவிட்டால் தாண்டவம் தான். கண்டபடி கையையும் வைத்துவிடுவான். பின்னேரம் வந்து வாங்குவோம். வாங்கிய மரக்கறி இருக்கிறது. இண்டைக்கு காணும். முருங்கை இலையும் பிடுங்கி வைத்துவிட்டுத்தான் வந்தான். அது போதும் என்று நினைத்தபடியே வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டான். கடகடவென்று சமையலை முடித்துவிட்டான்.

அவன் வர அவள் வறையை இறக்கவும் சரியாய் இருந்தது. வந்ததும் கை கால் கழுவிவிட்டு கதிரையில் இருந்துவிட்டான். சாப்பாட்டுக் கோப் பையை கொண்டு வந்து நீட்டினான். அவளை ஏற இறங்கப்பார்த்தான்.

“எவ்வளவுக்கு வைச்சனீ?”

“எட்டாயிரம் தந்தவை” என்றாள் ராணி.

அவன் நெற்றியைச் சுருக்கி அவளை பார்த்துவிட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

அவனது சிந்தனையில் ஐயம் தீரவில்லை என்பது தெரிந்தது. அடகுத் துண்டை நீட்டினாள். வாயில் சோற்றை வைத்தபடியே அந்தத்துண்டை மேய்ந்தான். கைகழுவிவிட்டு வந்தவன் “காசைக் கொண்டுவா” என்றான். அவள் எதிர்பார்த்தது தான். “சாமான் ஒண்டும் வாங்கேலை” என்று இழுத்தாள்.

“நான் வரேக்க வாங்கிக்கொண்டு வாறன்.” அவனின் பார்வை நல்ல தாகப்படவில்லை கொடுக்காவிட்டால் அந்த நாள் எப்படி முடியும் என்பதில் அவளுக்கு ஒன்பது ஆண்டுப் பட்டறிவு உண்டு. பேசிற்குள் இருந்து முழுவதையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

வினையாடப்போன பிள்ளைகளைப் போம் இழுத்துவர வேண்டும். ஆறு மணியாகிவிட்டது முரளியைக் காணவில்லை. கொண்டு போன காசுக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ? இன்று சாராயக்கடைகள் பூட்டு என்பது ஒரு ஆறுதல். மிஞ்சிமிஞ்சிப் போனால் ஒரு சிகரட் பெட்டி வாங்குவான் என்று தன்னை ஆறுதல் படுத்திக்கொண்டு இருக்கும் போதே வந்துவிட்டான்.

பிள்ளைகளும் வந்து படிப்பதுபோல் நடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இல்லை என்றால் சங்காரம் தான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அவனது பையை வாங்க கையை நீட்டினாள் ராணி. “பொறு” என்றுவிட்டு பின்பக்கமாய் பையுடன் போனான். அவளும் போனாள். பையிலிருந்த இரண்டு முழு சாராயப் போத்தல்களை எடுத்து சட்டிபாணை வைக்கும் பரணுக்குக் கீழே உள்ள தட்டில் வைத்து விட்டு அதிலிருந்து துணியால் மூடினான்.

ராணியால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை. முட்டிக் கொண்டு வந்த துக்கம் வார்த்தையாய்க் குதியாட்டம் போட்டது.

“நீ திருந்தவே மாட்டியா? பிள்ளையள் பட்டினியாக் கிடக்குதே எண்டு என்ற அப்பன் போட்ட தோட்டை கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு வர, நாயே நீ குடிக்க வாங்கிக் கொண்டு வந்து நிக்கிறா. நீ சாக மாட்டியே. எனக்கும் பிள்ளையாளுக்கும் ஒரு விடிவுகாலம் பிறக்காதே. ஐயோ எனக்குத் தேவை. உன்னை நம்பி ஓடி வந்ததுக்குத் தேவை. உன்னைக்கட்டி ஒரு சுகமும் இல்லை” என்று அவள் தலையிலடிக்க முரளிக்கு கோபம் உச்சத்திற்கு போய்விட்டது.

“ஒரு சுகமும் தராமலே மூணு பிள்ளை பெத்தனீ வேசை? அப்ப வேற ஆருக்கு பெத்தனீ?” என்றவுடன் ராணிக்கு வந்த கோபத்தில் “நீ எல்லாம் ஒரு ஆம்பிளை எண்டு படுத்தன். என்னைச் சொல்ல வேணும்” என்றது தான் தாமதம் பக்கத்திலிருந்த விறகுக் கட்டையை எடுத்து விளாசத் தொடங்கினான். இரண்டு அடிக்குள் துவண்டு போய் சுருண்டு விட்டாள் ராணி. பிள்ளைகள் முழி பிதுங்கி வந்து நிற்க, “சனியன் சாகட்டும் போய்ப்படியுங்கோ” என்று கோபமாகக் கூறிவிட்டு வெளியே போனான் முரளி.

தகப்பன் வெளியேறும்வரை பார்த்துவிட்டு மயங்கிக்கடந்த தாய்க்கு தண்ணீர் தெளித்து எழுப்பிய போது அவள் அழுத அழுகையைப் பார்த்து அவர்களும் வாயிலைப் பார்த்தபடியே கதறினார்கள். வந்தால் அழுவதற்கும் சேர்த்து அடி விழும். ராணியின் கை வீங்கியிருந்தததைப் பார்த்து மூத்தவள் அழுதபடியே தண்ணீரைப் போட்டுத் தேய்த்தாள். இருட்டிவிட்டது. எவ்வளவு நேரம் தான் பித்துப்பிடித்தது போல் இருப்பது. பிள்ளைகளும் வாசலைப் பார்த்தபடி அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். எழும்பி, இருக்கும் சோத்தைப் பிசைந்து

கொடுப்போம் என அவள் எழும்பும் போதுதான் காலில்பட்ட விறகுக் கட்டை எவ்வளவு பலமாகப் பாய்ந்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது. அப்படியே சூந்திவிம்மத் தொடங்கினாள்.

வீட்டையும் போக ஏலாது. இத்தனை ஆண்டு காலமாக மகிழ்வாக இருப்பதாகக் காட்டிவிட்டு திடீரென்று போய் நின்றால் அப்பா நொருங்கிப்போவார். அவரிடம் இதுவரை எதுவும் சொன்னதுமில்லை காட்டியதும் இல்லை.

காதலிக்கும் போதே இவனிடம் கெட்டபழக்கங்கள் இருப்பது தெரியவந்தது. வாழ்ந்தாலும் செத்தாலும் அவனோடுதான் வாழ்வு, அவனை மாற்றிவிடலாம் என்பதில் அவளுக்கு அத்தனை நம்பிக்கை இருந்தது. அந்த நம்பிக்கை செத்ததன் நினைவு ஆண்டும் திருமண நிறைவு ஆண்டும் ஒன்றுதான். கட்டி வந்த போதுதான் தெரிந்தது. சூழல் கூட அவனை மாற்றி எடுக்க சாதகமாய் இல்லை என.

ஓர் அறை, ஒரு சமையலறை (சூசினி), பின் பத்தி மட்டும் கொண்ட வீடு. அதன் கவரோடு அவனது தாய் சகோதரங்கள் வசிக்கும் வீடு. ஒண்டும் இல்லாமல் வந்தவள் என்று அவளை அணைப்பதில்லை அவர்கள். வாசலால் இறங்கி இரண்டு அடி வைத்தால் ஒழுங்கை. பெண்களும் ஆண்களும் சுகாதார வேலைக்குப் போவார்கள். பொழுதானால் வீதியில்தான் அனைவரும். சில வீடுகளில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்தே குடிக்கும் பழக்கமும் உண்டு.

மேலும் அவனது அட்டகாசம் கூடியதே ஒழிய குறைந்ததாய்த் தெரியவில்லை. அவளின் காதலைக் கொண்டு அவன் தன் இரவுகளையே அலங்கரித்தான். அவனது உழைப்பில் வீட்டிற்கு வரும்பங்கு குறைந்து கொண்டே வருவதைப் பார்த்தவன் வீட்டு வேலைகளுக்குப் போகத் தொடங்கினான். ஒரு ரீச்சரின் பிள்ளையைப் பார்க்கப் போவான். அவர்கள் வந்ததும் ஓடி வந்து விடுவான். காலையே சமைத்து விட்டுப் போவதால் அவன் வீடு வரவும் அவன் சாப்பாடு போட்டுக் கொடுக்கவும் சரியாக இருக்கும். கொரோணா தொடங்கியதிலிருந்து ரீச்சர் வீட்டில் நிற்பதால் வேலை இல்லை. வேறு இடங்களிலும் வேலை இல்லை.

நினைவுகளைக் கலைத்து விட்டு காலை மெதுவாகத் தடவிக்கொண்டு பிள்ளைகளை சாப்பிடச் சொன்னார்.

“அம்மா உங்களுக்கு” என்ற மகளுக்கு “எனக்கு பசிக்கேல. நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ” என்றவள் இருந்த இடத்திலேயே எப்போது நித்திரை கொண்டாள் என்று தெரியவில்லை.

உடம்பும் மனதும் சோர்ந்து நித்திரை அவளை போர்த்திக்கொண்டது. உடலில் ஏதோ ஊர்வதை உணர்ந்தவளாய்த் திடுக்கிட்டு எழும்ப முயற்சித்தவள் தன்மேல் முரளி என்பதை உணர்ந்து கோபம் உச்சிக்கேறியது. சாராய நாத்தம் வேறு மூக்கைப்பிடுங்கியது. ஊரே அமைதியாய் உறங்கும் வேளை எங்கோ சண்டைச் சத்தம் மட்டும் கேட்டது. மூன்று ஒழுங்கை தள்ளி என்பதை அந்த சத்தத்தின் வீச்சுச் சொல்லியது. அவளின் அசைவை உணர்ந்த முரளியின் தேடல் தீவிரமானது. அவளின் காலில் அவன் கால் பட ஐயோ” என அலறத் தொடங்கினாள் ராணி. உயிர் போன வலி. அவனை உதறினாள். அவன் எதிர்பாராமல் சரிந்து விழ எழும்ப முயற்சித்தாள். அவன் கோபம் தலைக்கேறியது. முன்பு போட்ட விறகுக்கட்டையை எடுப்பது அந்த இருட்டிலும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவள் கால் நோவைப் பொருட்படுத்தாது வீட்டின் முன்புறம் வர அவன் கட்டையை வீசி எறிந்தான். அதே கால். துவண்டு விழுந்து போனாள். அதன் பின் நடந்தவை பற்றி அவளுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

சாமத்தில் நினைவு திரும்பியதும் உணர்ந்தாள் தன்மேல் அவன் தன்னைப் போர்த்திப் படுத்திருந்ததை.

நினைவிழந்த தன் சகாவை துன்புறுத்தியதாக எந்த விலங்கின் மீதும் இதுவரை களங்கம் இல்லை. அழவும் வலிமையற்று மீண்டும் நினைவு துறந்தாள்.

வரமென்று தூதரடியா...?

சியாமளா யோகேஸ்வரன், அவஸ்திரேலியா (பருத்தித்துறை)

“புதிர் டாங்” பக்கத்து வீட்டுச் சுவர்க்கடிகாரத்தின் ஒலியோடு அகல்யாவின் தூக்கம் கலைந்து போனது. சோம்பல் உடலை அப்பியிருக்கக் கண்களை மெல்லத் திறந்தான் அவன். யாருடைய அனுமதியையும் பெறாமல் காலைக் கதிரவன் அறைக்குள் தாராளமாகவே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சனிக்கிழமை ஆதலால் அகல்யாவுக்கு எழும்புவதற்கு இஷ்டமே இருக்கவில்லை. பரபரப்பாக எழுந்து வேலைக்குப் போகவேண்டிய தேவையில்லை என்பதால் பக்கத்தில் சின்னக் குறட்டைச் சத்தத்துடன் தூங்கும் கணவன் தயாளனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அமைதியாகத் தூங்கும் கணவனின் தளர்ந்த முகத்தில் ஒரு குழந்தைத்தனம் தெரிவதை இரசித்தான். அன்பானவன் மட்டுமல்ல பொறுமையின் உருவானவனும் கூட. அவனிடத்தில் யார் இருந்திருந்தாலும் அகல்யாவின் திருமண வாழ்வு எப்போதோ முடிவுக்கு வந்திருக்கும்.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை என்று அகல்யா மறுத்தும், அமைந்து விட்ட திருமணமானாலும் வரமாக அமைந்து விட்ட கணவனை எண்ணிப் பெருமை கொண்டாள். தினமும் காலையில் இருப்பதைக் கடித்துவிட்டு ஓடும் கணவனுக்கு இன்றாவது நல்ல காலைச் சாப்பாடாகச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றவே, கட்டிலை விட்டு எழும்பினாள். கால் தரையில் பட்டது உறைக்காத அளவுக்கு தலைக்குள் என்னமோ செய்தது. விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயத்தில் மறுபடியும் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் கட்டிலில் அமர்ந்த வேகத்துக்குத் தயாளன் விழித்துக் கொண்டான்.

“என்ன அகல்யா? என்ன நடந்தது?” பதட்டத்துடன் கேட்டவாறே கட்டிலின் கரைக்கு உருண்டபடி வந்து அவளருகே எழுந்து அமர்ந்து கொண்டான். “ஓன்றுமில்லை, சட்டென்று எழும்பிட்டன். தலை சுற்றிப் போட்டுது.” சொன்னவள் தயாளனின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். தோளில் ஆறுதலாகச் சாய்ந்திருந்த அகல்யாவின் தலையைத் தயாளன் மென்மையாக வருடி விட்டான். சற்றுப் பொறுத்து எழும்பியவளுக்கு தலைக்குள் மீண்டும் என்னமோ செய்வது போல இருந்தது. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் யோசனையுடன் நடக்க முயன்றவளின் கண்களில் கணவனின் முகம் விழுந்தது.

சந்தேகமும், சந்தோசமும் கலந்த யோசனையுடனான முகம். ஏனென்று அதிகம் யோசிக்கத் தேவையின்றிக் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டவளுக்கு மனம் வலித்தது. இந்த நிகழ்வு எத்தனை தடவை நடந்து விட்டது? ஒவ்வொரு தடவையும் ஏமாற்றத்தைச் சந்தித்ததுதான் மிச்சம். ஏங்கித் தவிப்பது கைக்குக் கிடைக்காமல் ஏமாற்றும் போது கிடைக்கும் வலியை வார்த்தைகளால் வடித்து விட முடியாது. ஒருமணி நேர மகிழ்ச்சி, ஒரு நாள் மகிழ்ச்சி, ஒரு மாத மகிழ்ச்சி என்று அவர்களின் பிள்ளைக்கான தவிப்பும் குறைப் பிரசவமாகவே முடிந்திருக்கின்றது. இப்போது குழந்தைக்காகக் கனவு காணுவதற்கான உரிமையைக் கூடத் தொலைத்து விட்டவர்களாகி விட்டிருந்தார்கள். அவன் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டதாகவோ அல்லது அதைப் பற்றிப் பேசி அவனுக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டவோ மனமின்றிக் கலங்கி விட்ட கண்களுடன் அகல்யா குளியல் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

கண்கள் நீரை ஊற்ற, பல்லைத் துலக்கித் துப்பியவளுக்கு வயிற்றைப் புரட்டுவது போன்று இருந்தது. முன்பும் இதைப் போன்ற உணர்வுகள் இருந்திருக்கின்றன. அப்போதெல்லாம் குழந்தை பற்றிய கற்பனைகள் கட்டுக்கடங்காமல் விரிந்து பறந்திருக்கின்றன. இப்போதைய வயிற்றைப் புரட்டும் உணர்வு கூட தனது கற்பனையில் தோன்றியதாய் இருக்கக் கூடும் என்று வெறுப்புடன் எண்ணிக் கொண்டாள்.

தயாளன் குளியலறைக்குள் புகுந்து கொள்ள, பாலைக் கொதிக்க வைத்து விட்டு சுவருடன் சாய்ந்து கொண்டாள். கண்கள் பக்கத்து வீட்டுச் சுவரை இலக்கற்று வெறித்தன. எங்கிருந்தோ வந்த குருவி ஒன்று, வீட்டின் முன்புறச்சுவரில் நின்று குட்டிப்பல்லியைப் பிடிக்க எனத் தத்திச் செல்வது வெறித்த கண்களில் பட்டது. பாய்ந்து சென்று கதவைத் திறந்தவள், குருவியைச் “சூ: என்று விரட்டினாள். பல்லிக்குட்டியின் அம்மா சற்றுத் தள்ளி நின்றதைக் கவனித்தாள். குட்டிக்கு ஏதாவது ஆகி விடுமோ என்று பரிதவித்திருக்கும் என்று தோன்றியது. கோடைகாலம் என்றால் அந்தச் சுவரில் பல்லிகள் அனேகம் உலாவுவதைக் காணலாம். பல்லியென்றாலே அகல்யாவுக்குப் பிடிக்காது. அதன் வளவளப்பான தோல், பாம்பை ஞாபகப்படுத்துவதால் ஒருவிதமான அருவருப்புத் தோன்றும். அதனால் அந்தப் பக்கத்து ஜன்னலை நீண்ட காலமாய்த் திறக்கவேயில்லை.

ஒருநாள் ஜன்னலின் விளிம்பைத் துடைப்பதற்கெனத் திறந்த போது

ஆணும் பெண்ணும் என இணைப்பல்லிகள் ஒன்றையொன்று விரட்டிச் செல்வதைக் கண்டாள். அவற்றின் விளையாட்டு சுவாரசியமாக இருக்கவே, கவனித்துப் பார்த்ததில் பல்லிகள் மீதிருந்த அருவருப்பு அகன்று விட்டது. ஓரிரு நாட்களில் அந்தப் பல்லிகள் அகல்யாவுக்கு மானசீகத் தோழர்களாகவே ஆகி விட்டிருந்தன. அதன் பின்னர் வயிற்றில் வெள்ளை முட்டையுடன் அசைந்து செல்லும் பெண் பல்லியின் தாய்மையும், கூடச் சுற்றும் ஆண்பல்லியும் அகல்யாவின் கவனத்தை ஈர்த்ததில் அவை மனதால் இன்னமும் நெருக்கமாய் போயின. அந்த நெருக்கத்தால் தான் அவற்றின் குட்டிகளில் ஒன்றுக்கு ஆபத்து என்றதும் பதறிப் போனாள். கவனம் பல்லியில் இருந்து சுயஅலசலுக்குத் திரும்பியது. இனங்கள் நிலைத்திருக்க அவ்வினத்தின் எச்சம் ஒன்று உருவாவது தானே இயற்கையின் நியதி. தன் கணக்கில் மட்டும் பிழைத்துப் போவது ஏன்? கண்ணுக்குத் தெரியாத பாவபுண்ணியக் கணக்கின் பலாபலன் தானா நடப்புக்கணக்கு?

அவளுக்குப் பின்னால் திருமணம் முடித்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு விட்டார்கள். பிள்ளைகளுடன் எடுத்த படங்களைப் பெருமையுடன் பகிர்ந்து கொண்ட போதெல்லாம், அகல்யா வேதனையால் உருகி, அழுகையால் நனைந்து போயிருக்கிறாள். பெற்ற பிள்ளைகளால் தொல்லை என்று அவளின் வயதை ஒத்தவர்கள் சலித்துக் கொண்ட போதெல்லாம், “குழந்தையில்லா விட்டால்தான் வலி தெரியும்” என்று தனக்குள் முறுகி இருக்கின்றாள். “சஷ்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்” என்று சொல்வதைக் கேட்டு, வெறும் பால் மட்டுமே அருந்தி கடும் விரதம் இருந்திருக்கின்றாள்.

முதல்தடவை விரதம் இருந்தும் பலன் கிடைக்கவில்லை. விரதத்தின் ஒருநாள் காலையில் தேநீரைக் குடித்து விட்டதில் முருகன் கோபித்துக் கொண்டு விட்டானோ தெரியவில்லை என்று அடுத்தமுறை மாலை வரைக்கும் பச்சைத் தண்ணீர் கூடக் குடிக்காமல் கடும் விரதம் இருந்து தன்னை வருத்திக் கொண்டாள். ஐயருக்குத் தட்டு நிறைய அரிசி, மரக்கறிகள், தானியங்கள் என்று தானம் கொடுத்தால் பிள்ளைப் பலன் நிச்சயம் என்று யாரோ சொன்னதைக் கேட்டு அதையும் செய்து பார்த்தார்கள். விரதங்கள் வேள்விகள், சம்பிரதாயங்கள், சாத்திரங்கள் என்று யார் எதைச் சொன்னாலும் தவறாமல் செய்தார்கள். கற்பூரச்சட்டி எடுத்தல், காவடி எடுத்தல், அடியழித்தல் என்று எதையும் கணவனும் மனைவியும் விட்டு வைக்கவில்லை.

மாதவிலக்காகும் நாள் வருகின்றது என்றாலே ஒரு வகையான பதட்டம் தொற்றிக் கொண்டு விடும். ஒரு நாள் பிந்தினாலுமே கற்பனையில் குழந்தையின் முகம் தெரிய ஆரம்பித்து விடும். இரண்டு நாள் கடந்து விட்டால், பொறுமை இல்லாமல் கர்ப்ப சோதனைத் துண்டை வாங்கி சிந்திச் சிதறிப் பரிசோதனையைச் செய்து, ஒற்றைக் குறியைக் கண்டவுடன் உள்ளம் சுக்கு நூறாய் நொருங்க, உடைந்து போயிருந்திருக்கின்றாள். சிறுநீர் கழிப்பதற்கு உள்ளாடையைக் கழற்றும் போது இரத்தக்கறை இருக்க கூடாது என்று வேண்டி, அத்தனை தடவையும் இறந்து உயிர்த்திருக்கின்றாள். ஒவ்வொரு தடவையும் அடிப்பகுதியில் ஈரலிப்பை உணருகையில் நம்பிக்கைகள் சுக்கு நூறாகச் சிதற தேற்றுவாரின்றி அழுதிருக்கின்றாள். தாயாவதற்கு தகுதியற்றவள் என்ற உண்மை உறுதியாகும் போதெல்லாம் உடலின் ஒவ்வொரு அணுவும் வலித்திருக்கின்றது. எந்தத் தோல்வியையும் சமாளித்து விடலாம். எந்தப் பிரச்சனைக்கும் தீர்வு கண்டு காலத்துடன் ஆற்றிக் கொண்டு விடலாம். ஆனால் பிள்ளைப் பேறின்மைக்கு காலமோ சமூகமோ மருந்தாகப் போவதில்லை என்பது மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்து போனது. “தாய்மை இறைவனின் வரமா அல்லது இயற்கையின் வரமா” புரியாத போது விஞ்ஞானத்தின் உதவியை நாட முடிவு செய்தார்கள் தம்பதிகள்.

குலகத்தின் கட்டிகளை அகற்ற வேண்டுமென்றார்கள். கர்ப்பப்பையைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்றார்கள். தம்பதிகளும் காசைப் பற்றி அதிகம் யோசிக்காமல் சொன்னதையெல்லாம் செய்தார்கள். குழந்தைச் செல்வத்திற்கு முன்னால் எந்தச் செல்வமும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. தயாளன் இதற்கெனவே இரவு வேலைக்கும் போய் வந்தான். இரண்டு தடவைகள் செயற்கைக் கருத்தரிப்புக்கு முயற்சி செய்தாகி விட்டது. இரண்டு தடவைக்கும் கையிலிருந்த சேமிப்புக் கரைந்து போய் விட்டது. தம் ஏக்கம் தீர்ந்து விடும். தம் சந்ததி தளைக்கவும், தம் பெயர் சொல்லவும் ஒரு குழந்தை கிடைத்து விடும் என்ற நம்பிக்கையில் பேரிடி இடிந்து விழுந்ததை ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியவில்லை. இனி நம்பிக்கை வைத்து காத்திருப்பதற்கு எந்த ஊன்றுகோலுமே இல்லாததில் தம்பதியினரை விரக்தி சூழ்ந்து கொண்டு விட்டிருந்தது.

ஒரு வருட காலமாகக் குழந்தை என்ற பேச்சே அந்த வீட்டில் எழவில்லை. தயாளன் இரவுத்தூக்கமும் இல்லாமல் தன் உடலை வருத்திக் கொண்டதில் அடிக்கடி நோய் வாய்ப் பட்டான். ஒரு கட்டத்தில் அகல்யா அவனுடன் மன்றாடி பகல் வேலைக்கு மட்டும் போய் வருமாறு

கேட்டுக் கொண்டாள். அவளுக்கும் நீண்ட தனிமை பெருந்துயரைக் கொடுத்தது. தனிமையில் சோர்ந்து போயிருக்கும் அகல்யாவைத் தேற்றுவதே தயாளனின் வேலையாக இருந்தது. குழந்தையில்லா விட்டாலும் சந்தோசமாய் இருக்கலாம் என்ற தயாளனின் தேறுதல் மொழிகள் அவளிடம் எடுபடவேயில்லை.

தயாளன் அமைதியாக இருக்கின்றான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அவன் அடுத்த வைத்தியச் சந்திப்புக்கும் பதிவு செய்து விட்டே அகல்யாவிடம் விடயத்தைச் சொன்னான். அகல்யாவிடம் எந்த மறுவினையும் இருக்கவில்லை.

“என்ன அகல்யா சந்தோசப்படுவீங்கள் என்று பார்த்தேன்.”

“ஒரு பயனும் இருக்கப் போறதில்லை. உங்கட காசு தான் வீணாகுது. நானே வீட்டில் தண்டம். வேலைக்குப் போறதில்லை. என்னாலை உங்களுக்குச் சரியான கஷ்டம்” அகல்யாவின் குரலில் இருந்த விரக்தி புரிய, அவளை ஆறுதலாக அணைத்துக் கொண்டான். “அது என்ன? என்ற காசு என்று பிரிச்சுக் கதைக்கிறீங்க? உம்மட சந்தோசத்துக்காக எதையும் செய்யலாம். நீர் நிலாச்சா இரும். எங்கட பிள்ளைக்காக நான் என்னவும் செய்வன். எல்லாம் சரி வரும்.” ஓவ்வொரு தரமும் தயாளன் சொல்லும் கதை. அவனை வேதனைப்படுத்த மனம் வராமல் அகல்யா மௌனமாகி விட்டாள். ஆனாலும் இறைவனிடம் இறைஞ்சி வேண்டிக்கொண்டாள். இன்னொரு ஏமாற்றத்தைத் தாங்க அவள் உடலிலோ மனதிலோ தைரியம் இருக்கவில்லை. செயற்கை முறையில் கருக்கட்டல் நடந்து முப்பது நாட்கள் கடந்து விட்டிருந்தன. மாதவிலக்கு நாளும் தாண்டி இரண்டு வாரங்கள் ஆகி விட்டிருந்தன. உள்ளத்தில் ஓர் எதிர்பார்ப்பு உருவாகி அவள் கணவுகளுக்கு உயிர் கொடுத்து விட்டிருந்தது. ஆனாலும் அவள் அதிக நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. அதைக் கணவனிடம் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கவுமில்லை. எத்தனை தடவை நம்பி ஏமாந்து துடு பட்டுக் கொண்டாகி விட்டது. ஆனாலும், தன் அசைவுகள் குழந்தையின் உருவாக்கத்தைப் பாதித்து விடுமோ என்று அதிர்வுகள் இன்றி மென்மையாக நடந்தாள். ஓவ்வொரு காலடியையும் பார்த்து பொறுமையாக எடுத்து வைத்தாள் இன்றையைப் போலவே நேற்றும் தலைச்சுற்று இருந்திருக்கவே நம்பிக்கை விதை இன்னமும் ஆழமாக முளை விட்டது. இவளைப் போலவே தயாளனும் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பது இன்றைய அவன் செயலில் புரிந்து போனது. இறைவா இம்முறை எங்களை ஏமாற்றி விட்டாதே என்று

வேண்டிக் கொண்டு கணவனுக்கு தேவையான உணவைத் தயாரிக்கத்தொடங்கினாள். நூடுல்ஸ் அவியும் மணம் வாந்தி உணர்வை உண்டாக்க உற்சாகம் உள்ளாக்குள் ஊறியது. காலை உணவைப் பரிமாறிய அகல்யாவின் மலர்ந்த முகத்தை தயாளன் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான். அகல்யாவை இப்படிப் பார்த்து எத்தனை நாட்கள் ஆகி விட்டன? இந்த மகிழ்ச்சி நீடிக்குமா? என்று நினைத்த கணத்தில் அச்சம் வந்தது. அப்படி இல்லாவிட்டால் அகல்யாவைத் தேற்றி பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரவே முடியாது. தயாளனுக்குப் பசி உணர்வு போய் விட்டது. கர்ப்பப் பரிசோதனை செய்து பார்க்கச் சொல்லவும் தயக்கமாக இருந்தது. தற்காலிக மகிழ்ச்சியைக் கெடுக்க வேண்டாம் என்று ஒரு மனமும், அதை நீடிக்க விடக் கூடாது என்று இன்னொரு மனமும் உள்ளாக்குள் வாதிட குழப்பத்துடன் வேலைக்குக் கிளம்பி விட்டான் தயாளன்.

வேலையிலும் எதுவும் ஓடவில்லை. இருக்குமா இல்லையா என்ற பதில் தெரிந்து விடாதா என்று ஏக்கமாக இருந்தது. வீட்டுக்குள் நுழையும் போது சாம்பிராணிப் புகையின் வாசனை தெய்வீக உணர்வை ஏற்படுத்தியது. அகல்யா தலைக்குக் குளித்து முடியை அவிழ்த்து விட்டிருந்தாள். நெற்றியில் பட்டையாக நீறும், குங்குமப் பொட்டும் பொலிவைக் கொடுத்தன. எதையாவது பற்றிக் கொள்ள எண்ணும் போது இறைவனைத் தவிர வேறேதும் ஞாபகத்துக்கு வருவதில்லை தானே? “அகல்யா இன்றைக்கு என்ன விசேடம்?”

“ஒன்றுமில்லை, குளித்து விட்டு வாங்கோ, சாப்பிடுவம்.”

“ஆறு மணிக்கேவா?” தயாளன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“ம்.. நான் இன்றைக்கு விரதம், இன்னமும் சாப்பிடேல்லை.”

“என்ன அகல்யா, இன்றைக்கு என்ன விரதம்? இந்த நிலையில் என்ன விரதம்?” தயாளன் பட்டென்று பேச்சை நிறுத்தி விட்டான். மனதின் ஓட்டம் வார்த்தைகளாக வந்து விட்டது. தயக்கத்துடன் அகல்யாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் விழிகளில் பொட்டாக அரும்பியிருந்த கண்ணீரைக் கவனிக்காதவன் போல, “இப்ப குளிச்சிட்டு ஓடி வாறன், நீர் தேவாரங்களை மினக்கெடாமல் பாடி முடியும்.” சொல்லிக்கொண்டே குளியலறைக்குள் நுழைந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான்.

அகல்யா எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகப் பரிமாறி விட்டுச் சாப்பிட்டாள்.

கையில் கர்ப்பப் பரிசோதனையை வைத்துக் கொண்டு அழும் மனைவியைப் பார்த்த தயானாளுக்கு விளக்கம் வேண்டியிருக்கவில்லை. மறுபடியும் ஏமாற்றமா? அகல்யாவைத் தேற்றக் கூட முடியாமல் மௌனமாய் நின்றவன் சுதாரித்துக் கொண்டான்.

“அழாதேங்கோ அகல்யா, அவ்வளவுதான் எங்களுக்குப் பலன்.” தயாளனுக்குக் குரல் கட்டிக் கொண்டது. அகல்யாவுக்கு அப்போது தான் அவன் நிலை புரிந்தது. அவனுக்கு முன்னால் நீட்டியபடி, “சரியாத் தெரியேல்லை.. டொக்டரிட்டப் போவமா?” என்று ஏக்கத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கேட்டாள். தயாளனுக்கும் அப்போது தான் விடயம் புரிந்தது. மனைவியைக் கட்டிக் கொண்டான். அவன் கண்களிலும் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்தது. எத்தனை வருடக் காத்திருப்பு. “அகல்யா, அமைதியா இரும்” என்றபடி அவளைக் கட்டிலில் மென்மையாக அமர வைத்தான். சீர்காழியின் தெய்வீக கானங்களை ஒலிக்க வைத்தான்.

“நீர் பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டு இரும், நான் இப்ப வாறன்” உண்மையில் தயாளன் ஓடித்தான் போனான். அகல்யாவுக்கு இன்னமும் தான் கனவுதான் காண்கிறோமா என்ற சந்தேகமாய் இருந்தது. ஐந்து நிமிடத்தில் திரும்பியவனின் கைகளில் சூடான ரீயும், பாணுடன் முட்டை ஓம்லெட்டும் இருந்தன.

“சாப்பிடுங்கோ. நான் அப்பொயின்மென்ற புக் பண்ணுறன்.” “நீங்கள் சாப்பிடேல்லையோ?” அகல்யா கேட்க அவளின் கைகளை வருடி விட்டவன் “எனக்குப் பசிக்கும் என்று நினைக்கிறே?” என்று கேட்டவனின் குரலில் அத்தனை மகிழ்ச்சி.

“அப்ப எனக்கும் வேண்டாம்.” அகல்யா மறுத்தாள்.

“நான் உம்மைச் சாப்பிடச் சொல்லேல்லை.” மேலும் ஏதோ சொல்ல முயன்றவன் அகல்யாவின் முகம் மாறுவதைக் கவனித்ததும் நிறுத்தினான்.

“சாப்பிடும்” கணவனும் மனைவியுமாய் எப்போது எட்டு மணி ஆகும் என்று காத்திருந்து வைத்தியரிடம் கிளம்பி விட்டார்கள். இருவருக்கும் இதயத் துடிப்பு பயங்கரமாய் எகிறிப் போயிருந்தது. இவர்களின் மனநிலை புரிந்து வைத்தியரும் முதலாவதாகக் கூப்பிட்டார். பரிசோதனைகள் முடிந்து அவர் சொல்லப் போகும் வார்த்தைக்காக, இவர்கள் துடிக்கும் இதயத்துடன் காத்திருந்தார்கள். “வாழ்த்துக்கள், உங்களுக்கு இப்போது ஐந்தாவது வாரம்.” சொன்னவரை கணவனும் மனைவியும் ஒரே நேரத்தில் கை கூப்பி வணங்கினார்கள்.

“நன்றி டொக்டர்.” தயாளனின் குரல் நெகிழ்ந்து வந்தது. அகல்யாவால் பேசவே முடியவில்லை. அவளின் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட

வைத்தியர் அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தார். தான் அம்மாவாகப் போகின்றேன் என்ற உண்மை அகல்யாவை வானத்தில் பறக்க வைத்தது. மூன்று மாதமாகும் வரை யாரிடமும் சொல்வதில்லை என்று இருவரும் தீர்மானித்ததில் இரண்டு பக்கத்து வீட்டினருக்கும் சொல்லவில்லை. தயாளன் கோயிலுக்கு மட்டுமே அகல்யாவைக் கூட்டிச் சென்றான். மற்றபடி அவளை அலைய விடாமல் பூப் போலப் பார்த்துக் கொண்டான். காலையிலேயே சமைத்து விட்டுத்தான் வேலைக்கே செல்வான். மூன்று மாதமான போது அகல்யாவின் வயிறும் சற்றுப் பெருத்து குழந்தையின் இருப்பைச் சொன்னது.

வைத்தியர் எந்தப் பிரச்சனையுமில்லை என்ற பின்னர் தம் வீட்டினருக்கு மட்டுமே தமது மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். தயாளன் சத்தான உணவு, தேவையான மாத்திரைகள் என்று வாங்கிக் குவித்தான். வெயில் தணிந்த மாஸையில் அகல்யாவின் கையைப் பற்றியபடி மெது நடைக்குக் கூட்டிச் சென்றான். கண்ணுக்குள் வைத்து அகல்யாவைப் பார்த்துக்கொண்டான் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். விடயம் தெரிந்து நெருங்கிய நண்பர்கள் வந்து பார்த்து விட்டு வாழ்த்துச் சொல்லிச் சென்றார்கள். ஒரு குழந்தையின் வருகை அவர்களின் உலகத்தில் மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தில் அவர்கள் நிலையிலும் ஒரு மாற்றத்தை உருவாக்கி விட்டிருந்தது.

நான்கு மாதங்களைத் தொட்ட நிலையில் குழந்தையை உணரக் கூடியதாக இருந்தது. வயிற்றைத் தடவி விட்டுக் கொண்டு குழந்தையுடன் பேசுவாள் அகல்யா. தயாளனும் குழந்தை அசைவதை உணர்வதற்காகவே மாலை முழுவதும் அகல்யாவுடன் ஓட்டிக் கொண்டிருப்பான். குழந்தையின் இருப்பை உணரும் போதெல்லாம் இருவரும் அதனுடனேயே வாழத் தொடங்கி விட்டிருந்தார்கள். தாம் இருவரல்ல மூவர் என்ற எண்ணம் ஆழப்பதிந்து போனது. ஐந்து மாதங்களைத் தொட முன்னரே என்ன குழந்தை என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்களா என்று வைத்தியர் கேட்டபோது இருவருமே ஒரு மனதாக “வேண்டாம்” என்றே சொல்லி விட்டிருந்தார்கள்.

தம் கலி தீர்க்க வந்த குழந்தை எதுவாயிருந்தாலும், இருகரம் கொண்டு வரவேற்கத் தயாராக இருந்தார்கள். குழந்தைக்கான பொருட்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், வாங்கிக் குவிக்க வேண்டும் என்ற பேரவா உந்தித் தள்ளும். ஆனாலும் கொஞ்ச நாள் போகட்டும் என்று தள்ளி வைத்தார்கள். வாந்தியையோ, வேறு உபாதைகளையோ அதிகம்

கொடுக்காத குழந்தையில் இன்னமும் அன்பு பொங்கியது. அகல்யாவை அதிராமல் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டான் தயாளன். தந்தையாகும் முன்னே தாயாக மாறி விட்ட கணவனை எண்ணிப் பெருமை கொண்டாள் அகல்யா. இத்தனை நாட்களாக தயாளனின் மகிழ்ச்சி தொலைந்து போனமைக்குத் தானே காரணம் என்ற வருத்தமும் கொண்டாள். நாட்கள் கடக்கக் கடக்க அகல்யாவின் வயிற்றில் இருந்த குழந்தை தன் இருப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது. அவ்வப்போது வயிற்றில் உதைத்தும் அங்குமிங்கும் புரண்டு கொண்டும் திரிவதை தயாளனுக்குச் சொல்லும் போது அவன் பிரமிப்புடன் கேட்டுக் கொள்வான். பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டு கையை வயிற்றில் மென்மையாக வைத்து குழந்தையின் அசைவை உணர்ந்து கொள்ள முயற்சிப்பான். தூக்கத்திலும் அவன் கைகள் அகல்யாவின் வயிற்றை அரணாக அணைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

பேறு பார்ப்பதற்காகப் பெரியவர்கள் யாரையும் கூப்பிட்டுக் கொள்ளுமாறு எல்லோரும் அறிவுரை சொன்ன போதும் தயாளன் அதைப் பற்றிப் பெரிதும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. தன்னை விட வேறு யாராலும் அக்கறையாகப் பார்த்துக் கொள்ள முடியாது என்பது அவன் எண்ணம். யாரும் வராவிட்டாலும், தானே பார்த்துக் கொள்வதாக அகல்யாவிடம் சொல்லியிருந்தான். நாட்கள் கடக்கக் கடக்க பிறக்கப் போவது பையனா, பெண்ணா அது யார் ஜடையில் இருக்கும் என்ற கற்பனைகளே இனிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

“நீர் இப்போது வைத்துக் கொள்ளும். பிறந்து விட்டால் என் பெட்டைக் குட்டியை கீழேயே விட மாட்டேன்” என்று வாய் தவறுதலாகச் சொல்லி விட்டு தயாளன் நாக்கைக் கடித்துக் கொள்ள அகல்யாவுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. கணவனுக்குப் பெண் குழந்தையில் தான் பாசம் என்ற உண்மையை உளறி விட்டமையை நினைக்கையில் அப்போதும் உதட்டில் புன்னகை மலர்ந்தது. வெளியில் மழை தூறும் சத்தம் கேட்கையில் உடுப்புகளைக் கொடியில் இருந்து எடுக்க வேண்டும் என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. நெய்து கொண்டிருந்த சட்டையைக் கீழே வைத்து விட்டு எழுந்தாள், இப்போது மழை கொட்டத் தொடங்கி விட்டிருந்தது. அவசரமாக எட்டு வைத்து நடக்கப் போனவள், தன் நிலைமை ஞாபகத்துக்கு வர மெதுவாக நடந்து போய் பின் கதவைத் திறந்தாள். அதற்குள் முன்கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்த தயாளன், “அகல்யா, மழைக்குள்ள இறங்க வேண்டாம், நான் உடுப்புகளை எடுக்கிறேன். “கிட்டத்தட்டக் கத்தினான். அவன் குரலில் திடுக்கிட்டு

விழப்பார்த்தவன் சமாளித்துக் கொண்டான். தயாளன் நனைத்தபடி உடுப்புகளை எடுத்து வைத்து விட்டு, “உமக்கு அறிவென்பதே இல்லையா? உடுப்பெடுக்கிறது அவ்வளவு அவசரமா? இந்த ஒரு பின்னைக்காக நாங்கள் எவ்வளத்தை அனுபவிச்சுப் போட்டம். கவனமா இருக்க வேணும் என்று தெரியாதோ? வழக்கி விட்டால் என்ன செய்யிறது?” தயாளனின் கோபம் எதனால் என்பது புரிந்து விட்டாலும் அகல்யாவுக்குக் கண்ணீர் வந்து விட்டது. எத்தனை நாட்களுக்குப் பின்னால் கண்ணீரின் சுவை உப்பு என்பது அகல்யாவுக்குத் தெரிகின்றது? குளித்து விட்டு தேநீருடன் வந்து அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். “குடியுங்கோ” தயாளன் சொல்லியும் அகல்யாவுக்கு மனம் ஆறவில்லை. இத்தனை காலமாக அவன் எதற்குமே கடிந்து கொள்ளவில்லை என்பதால் அவன் கத்தியது அவளுக்கு வலித்தது. “சொறிடாம்மா” குரலில் இளக்கத்துடனும் இரக்கத்துடனும் கெஞ்ச அகல்யாவுக்கு அதற்கு மேல் இறுகி இருக்க முடியவில்லை. அகல்யா ரீயைக் குடிக்க தயாளனின் கரங்கள் சிசுவைத் தேடத் தொடங்கின. கரங்கள் மேடிட்டிருந்த வயிற்றில் அங்குமிங்கும் சுற்றி வந்தன.

“அம்மாவைத் திட்டினேன் என்று எம்பொண்ணு கோபிச்சிட்டு எங்கோ ஒளிச்சிட்டா போல” தயாளன் சொல்ல அகல்யாவுக்குத் திக்கென்று இருந்தது. அன்று முழுவதும் குழந்தையின் அசைவை அகல்யா உணரவில்லை என்பது அப்போது தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கப்பை வைத்தவள் தானும் அவசர அவசரமாக அங்குமிங்குமாய் தொட்டுப் பார்த்தாள். “எம் பிள்ளைக்கு ஒன்றுமில்லைத்தானே தயாளன், இன்று பூராவும் அசையவே இல்லை” குரல் அழுகையில் வெடிப்பதற்குத் தயாராக இருந்தது. “சும்மா இரும். அப்பிடி ஒன்றுமில்லை, சில வேளைகளில் இப்பிடி இருக்கும் என்று டொக்டர் சொன்னவர் தானே?” தயாளன் வெளிக்குத் தைரியமாகக் காட்டிக் கொண்டாலும் உள்ளுக்குள் ஏகமாய் பதறியது. அகல்யா வைத்த கையை எடுக்கவேயில்லை.

“குட்டிம்மா, அம்மாக்காக ஒரு தரம் ஓடிக்காட்டேன்.” அகல்யா இரந்து கேட்ட போதும் உள்ளுக்குள் எந்த அசைவும் இருக்கவில்லை. அன்று இரவு அந்த இரண்டு இளம் தம்பதிகளும் உண்ணவும் இல்லை, உறங்கவும் இல்லை. ஒவ்வொரு தடவை அகல்யா புரண்ட போதும், “என்னடா, பிள்ளை அசையுதோ?” என்று தயாளன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அகல்யா வேண்டாத தெய்வமில்லை. என் குழந்தையைக் காப்பாற்றி

விடு. வேண்டுமானால் என் உயிரை எடுத்துக் கொள். தாயாக தன்னைப் பணயம் வைத்து அகல்யா வேண்டிக் கொண்டாள். அதிகாலைச் சூரியன் உதிக்கும் வரை வயிற்றில் எந்த அசைவும் இருக்கவில்லை. அகல்யா அழவே தொடங்கி விட்டாள்.

“ஒன்றுமிருக்காது, நீர் வீணா பயப்படுநீர் பெரியவர்கள் இருந்திருந்தால் சொல்லியிருப்பினம், அழ வேண்டாம் அகல்யா. டொக்டரைப் போய் பார்த்திட்டு வருவம்.” அகல்யா அழுது கொண்டே தயாரானாள். தன் துயரை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள முடியாத தயாளனின் நிலை பரிதாபமானதாய் இருந்தது. இதயம் கணத்திருந்த இருவரைச் சுமந்து கொண்டு கார் மருத்துவமனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. இறைவன் தான் உயிர் கொடுப்பான் என்று ஆன்மிகவாதிகள் சொல்லக்கூடும். வைத்தியர் கலாதேவி என்பவர் மூன்று உடல்களுக்கு உயிர் கொடுத்தார் என்று சரித்திரம் சொல்ல மாட்டாது எனினும் தயாளனும் அகல்யாவும் தம் உயிர் உள்ள வரை சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

சுவற் றி வந்த சுவறுகள்

அறபா மன்கூர், கண்டி

“இன்றைக்கு ஹேன்போன ஓப் பண்ணி வச்சிடனும்.” ஓபீசிக்குப் புறப்பட்டு வருகின்ற நேரமே மனிசி, வழிக்கு வழி சொல்லித்தான் அனுப்பினா.

“இங்க”. இன்றைக்கு கொஞ்சம் கவனமாகவே இருந்து கொள்ளுங்க. பிரசர் கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருக்குன்னு டொக்டர் சொல்லி இருக்கிறார். யாரு என்ன சொன்னாலும் நம்பாதையுங்கோ. தவறியாச்சரி கோல்ஸ்ல என்ன சொன்னாலும் டென்சன் ஆகிடாதேயுங்கோ....”

“என்ன பரீஸா, குழந்தைப்பிள்ளைக்கு மாதிரி இப்பிடி உபதேசம்....”

“ஓ...ஓ...நீங்க குழந்தைப் பிள்ளையவிட மோசம். ஒரு கோல் வந்திட்டா போதும் பதறியடித்து.. மற்றவங்களையும் டென்சன் படுத்திடுவீங்க. “ம் இன்றைக்கு எப்ரல் முதலாம் திகதி. கொஞ்சம் கவனமா இருங்க....”

“ஏப்ரல் முதலாம் திகதி மட்டுமா? இந்த போன்கோல் எத்தின தடவைகள் என்னைய ஏமாத்திப்போடுது.”

அல்லாஹ்வே லஞ்சீடைம் முடியுமட்டும் ஒன்றுமில்ல.

பெருத்த நிம்மதியோடு பைல்களைப் புரட்டியவனிடம் வியர்த்து விருவிருக்க ஓடி வந்த ஆபீஸ் பியோன், “சேர், உங்கடவைப் அக்ஸிடன்ட் ஆகி ஹோஸ்பிடல்ல சேர்த்திருக்காம். உங்கள உடனே புறப்பட்டு வரட்டாம்.

சொன்னவன் போய்விட்டான். எனக்குத் தெரியும் இது பொய்யாகத்தான் இருக்கும். ஐந்து நிமிசங்கள் பிந்தி இருக்கும். ஆபீஸ் பியோன், மீண்டும் வந்து எட்டிப் பார்க்கிறான்.. பைல்களை புரட்டிக்கொண்டிருந்த நான் தலையைத் தூக்கி ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு மீண்டும் பைல்களில் கவனம் செலுத்தினேன்..

“இதுக எல்லாம் மனுசங்களா... வைப் சாகக் கிடக்கிறான்னு செய்தி வந்தும், எதையுமே காதுல வாங்காம பைல்களோட புறண்டுக்கிட்டு இருக்கு. கல்லு மனசு படச்ச ஜென்மம்.” என்று எனக்குக் கேட்கும் படியாக தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டு நகர்கிறான்.

“என்னைய முட்டாளாக்கப் பார்க்கிறாங்க. அப்படி ஏதும் நடந்திருந்தால் ஒபீசுக்கா போன்போட்டுச் சொல்லுவாங்க... ஏன் என்னோட போனுக்கிலியா அறிவிப்பாங்க...” போனை ஓப் பண்ணி வைத்ததையும் மறந்துவிட்டு முடிக்க வேண்டிய பைல்களை அலச வேண்டியதாயிற்று.

போனவேகத்தில் ஓடிவந்த பியோன், அசடுவலிய தலையை தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, சேர்.. என்றான். தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்காமலேயே “ம்” என்றேன். காது அவன் பேச்சை கேட்க தயாராகினாலும். இயக்கம் பைல்களோடே இருந்தது.

“சொரி சேர்... வந்து... வந்து... ஹனிபா சேருக்கு சொல்லச் சொன்னதத்தான் நான் ஆள் மாறி உங்க கிட்ட சொல்லிட்டன். மன்னிச்சு கொள்ளுங்க சேர்” அழாக் குறையாக மன்றாடினான்.

“இட்ஸ் ஒகே. இதுமாதிரி தப்பு இனிமேல நடக்காம பார்த்துக்க” என்றேன்.

போன் கோலும் ரோங்கோலும் எத்தனை சம்பவங்களை நெஞ்சிலே சுமத்திச் சென்றன..... என் சிந்தனைகள் பின்னோக்கி ஓடத் தொடங்கின.

ஓயாது தொலைபேசி ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது... தொலைபேசி இப்போதெல்லாம் தொல்லை பேசியாக மாறிவிட்டதே. கைபேசியும் அலறத் தொடங்கியது. சுயிட்சை ஓப் பண்ணி விட்டு, மறுபக்கம் புறண்டு படுத்தேன். மெல்ல இமைகள் மூடிக்கொள்ள... மீண்டும் மீண்டும் தொலைபேசி தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கியது.

“என்ன எலவுடா இது.... இரவு பகல் நேரம் காலம் எதுவுமே தெரியாம, இந்த நடுராத்திரியில எவன் கோல் பன்றது....?”

பிரசர் டப்லட்டைப் போட்டுக்கொண்டு ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்த உம்மா, திடுக்கிட்டு விழித்து, “ஏன்டா இத்துண நேரமா போன் அடிக்குது... என்ன ஆத்திர அவசரமோ தெரியல்ல... யாருன்னு கேட்டா கொஞ்சா போயிடும்? காது கேட்குதில்லயோ.. ஹலீம் நல்லா தூங்குறான் போல இதுகளுக்கு சாவுத்தாக்கம். பரீஸா யாருன்னு பாரு...” பரீஸாவின் குறட்டை ஒலி டெலிபோன் சத்தத்தையும் மீறி ஒலித்தது.

மனையாட்டி பரீஸா, காய்ச்சலால் துவண்டு போன குழந்தையோடு போராடிவிட்டு தூங்கிப் போய் விட்டிருந்தாள். பாவம் அவளும்

வருத்தக்காரி வேறு. உம்மாவின் கூப்பாடு ஒரு புறம். தொலைபேசித் தொல்லை மறுபுறம். தூக்கக் கலக்கத்தோடு எழுந்து, சுவிட்சைத் தட்டிவிட்டேன். கடிசாரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு முப்பதைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. இந்த இடைவெளிக்குள்ளும் எனக்குள் ஒரு சிந்தனை, பொறி தட்டிப் பறந்தது.

முன்பு ஒரு நாள் சரியாக நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணி கடிக்காரம் அடித்து ஓய்கிறது. டெலிபோன் ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. ரிசீவரை எடுத்து காதில் வைத்து ஹலோ.. என்றபோதே மறு முனையிலிருந்து வந்த பதிலைக் கேட்டதும் பேசியவன் மட்டும் கிட்டத்தில் இருந்திருந்தால் ஓங்கி ஓர் அறை விட்டிருப்பேன். “ஹலீம் தோர இப்ப ராத்திரி பன்னிரண்டு மணி. சொரி உங்கள் எழுப்பிட்டன் பெட்ஸ் இருந்து. போய் நித்திரை கொள்ளுங்க”. இது காலத்தை வீணடிக்கும் பொறம்போக்குகள் செய்யும் தறுதலை வேலை. அடிக்கடி நம்ம நண்பர் வட்டாரத்திலும் இப்படியான ரோங்கோல் வதந்திகள் பற்றி பரவலாக பேசப்படுகின்றன.

சீசே சிந்தனைக்கும் முற்றுப் புள்ளியாக மீண்டும் ஓயாது ஒலிக்கும் தொலைபேசித் தொல்லை ரிசீவரைத் தூக்கினேன். அழுகின்ற பெண்குரல் “காக்கா அவருக்கு சீரியஸ் கலுபோவில ஆஸ்பத்திரியில. அவசரமா வாங்க” அது நம்ம தங்கச்சிட குரலேதான். அழுது அழுது தழுதழுத்த குரல். சந்தேகமே இல்ல. என்ன ஏதன்னு கேட்கிறதுக் கிடையில ரிசீவர வச்சிட்டா. கையும் ஓடல்ல. காலும் ஓடல்ல. சரி ஹேன் போனை ஓன் பண்ணி தங்கச்சிக்கு கோல் எடுத்தா சுயிச் ஓப். சின்னப் பிள்ளைகளோட என்ன பண்ணுகிறாவோ மாத்தனை நானாவுக்கு கோல் எடுப்பம். அங்கேயும் அந்த நேரத்தில பதறிக் கொண்டு “என்ன தம்பி இந்த நேரத்தில, உம்மா நல்லாத்தானே இருக்கிறாங்க. உம்மாக்கு ஒன்னுமில்லையே” நோயாளியான உம்மாவுக்கு ஏதோன்னு பயப்படறது நியாயம்தானே.

“தங்கச்சிட ஹஸ்பனுக்கத்தான் ஸீரியஸாம் ஹொஸ்பிடல்லயாம்
“தங்கச்சிதான் கோல் எடுத்திச்சி.”

ஒகே நான் அரை மணித்தியாலத்துல கண்டியில நிற்கிறன் ரெடியாவுங்க.
“உம்மாக்கிட்ட இப்போதைக்கு ஏதுவும் சொல்லாதீங்க.”

உம்மாவுக்கு காது நல்ல கூர்மை.

“யாரு வாப்பா கோல் பண்ணின? யாருக்கு சீரியசாம்? உம்மா கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மனைவியை எழுப்பி மெல்ல விசயத்தை சொல்லும் போதே உம்மா காதுகளைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்திருக்கிறார். உம்மா செய்தியை அரையும் குறையுமாக கேட்டுப் போட்டு, ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கிட்டாங்க “யா அல்லாஹ் அந்த புள்ளை ஹயாத்த நீளமாக்கிடு” இதை எல்லாம் பார்க்கத்தானா படைச்சவன் இன்னம் என்னைய உசிரோட வெச்சிக்கிறான்.”

“உம்மா, நீங்க எல்லாரும் இருங்க. நானும் நானாவும் போய் என்ன ஏதுன்னு பார்த்திட்டு வந்திருறோம்.” மனைவியை எப்படியாவது சமாளிக்கலாம். ஆனால் உம்மாவை சமாளிக்கவே முடியாது.

“என்னோட தங்கமான வாப்பா, என்னோட புள்ள அங்க அந்தரத்துல தன்னத் தனியா தவிச்சிகிட்டிருக்கா. என்னைய எப்படிச்சரி இப்பவே கூட்டிகிட்டு போங்க.” உம்மா விடாப்பிடியாக அழுது புலம்பி ஒற்றைக்காலில் நின்றார். வேறு வழி இல்லாமல், உம்மாவுடன், சுகவீனப்பட்ட குழந்தையையும் மனைவியையும் கூட்டிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

மாத்தளை நானா குடும்பத்தோடு வேனில் வர, நாங்களும் இணைந்து கொண்டோம். உம்மா வழி நெடுகிலும் அழுகையும் அரட்டலுமாக “தம்பி நாம இப்ப முதலில ஹொஸ்பிடலுக்குப் போறதா வீட்டுக்குப் போறதா?”

“நானா முதல் வீட்டுக்குப் போயி இவங்களை விட்டிட்டு ஹொஸ்பிடலுக்குப் போவம்.” தெனுவனைக்கு வந்து சேரும்போது அதிகாலை நான்கு முப்பது. என்ன வேகத்தில் வேன் வந்தது என்று எங்களுக்கே தெரியவில்லை. தங்கச்சியின் வீட்டுக்கேற் உள்பக்கமாக லொக் பண்ணப் பட்டிருந்தது. எந்த ஆளரவமும் இல்லை. ஒருவேளை தங்கச்சியும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருப்பாபோல. வீட்ல யாரையும் வெச்சிட்டு போயிருப்பாங்களோ. எதுக்கும் பெல் அடிப்போமே. பெல் அடிக்கப்பட்டது. காவல்காரமாமா வந்து கேட்டை திறந்தார்.

“அங்கிள் தங்கச்சி எங்க?”

“உள்ள வீட்டுக்கதான்....” காவற்கார மாமா சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னதாகவே வாகனத்திலிருந்து எல்லோரும் பதட்டத்தோடு இறங்கவே, ஒடி வந்த தங்கச்சியை கண்ட உம்மா மயங்கிட்டாங்க.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும். வாங்க.. ஏன் உம்மாக்கு தலைசத்துதா? ஏன் எல்லாரும் ஒருமாதிரியா இருக்கிறீங்க? எங்கேயும் போய்வார பயணமா? ஒரு கோல் பண்ணி இருக்கப்படாதா?” தங்கச்சி கேள்வி மேல கேள்வி கேட்டுக்கொண்டே போனாள். எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சிமேல் அதிர்ச்சி.

“மச்சான் எங்க?”

“இப்பதான் வெலிகம மதினிய கண் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிப் போயிட்டு. அவங்கள விட்டுட்டு வந்து தூங்குறாரு.”

“என்ன நல்லா பாத்துச் சொல்லும்மா.”

“ஏன் எழுப்பவா அவசரமா?” இந்தக் கலவரத்துக்குள் எழுந்து வந்த மச்சானை கண்டபோது எல்லோருக்கும் போன உசரு திரும்பி வந்தது.

“தம்பி கனவு ஏதும் கண்டியோ?” மாத்தள நானாவுக்கும் பொல்லாத கோபம். “பேசினதெல்லாம் அல்லாஹ் அறிய என்ட காதால கேட்டேன். அதுக்கு நான் சாட்சி.” என்றார் உம்மா.

“மீண்டும் போனில் அதே நம்பரில் இருந்து கோல்.” நானாவிடம்
கைவித்தேன்.

“காக்கா அவரு முடிஞ்சி.. நீங்க அவசரமா வாங்கோ...” மையத்த பீஸீ ஆர் பண்ணித்தான் தாரதாம். லேட்டாகும் போல. சொல்லத்தான் எடுத்தேன்.” ஒரே குழப்பம். மறுபடி மறுபடி அதே நம்பர டயல் பண்ணி “உம்மா மையத்து எந்த ஊர்லன்னு சொல்லுங்க நீங்க யாரு?”

“பூகொட ஹலீம் காக்காதானே நீங்க...”

“இது கண்டி ஹலீம். பாருங்க யாரு கதைக்கிறது” நீங்க யாருன்னு கேட்காம போன்ல கதைக்கிறதால எத்துணை பிரச்சினை.”

தவறி வந்த தவறுகளால் எத்தனை பிரச்சினைகள்.

இனியும் இந்த ஹலீம் ஏமாறுவானா..?

பைல்களை மூடுகிறேன். ஹேன்போனை மீண்டும் ஒண் பண்ணுகிறேன்

இந்த நிலை என்று மாறுமோ...?

கோகுலன், உடையார்ட்டு, முல்லைத்தீவு

நிலம் தெரியாத விடியல் வேளை. காலை ஐந்து மணியிருக்கும். கனகலிங்கம் தூக்கம் கலைந்து படுக்கையில் புரண்டு படுத்த போதும் அவனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அவ்வளவுக்கு அலுப்பு. சுப்பிரமணியம் கடையின் மேல் வீட்டுக்கான “பிளேற்” போட்டு முடித்து வீடு வந்து படுக்க இரவு இரண்டு மணியாகியிருந்தது. பலகைகள் அடித்து, கம்பிகள் கட்டி, “கொங்கிறீற்” போட்டு..

“ஊ...வ்...”

சுமார் பதினைந்து நாட்களாக கடும் வேலை. முதலாளி சோமசுந்தரத்தாருக்கு கனகலிங்கம் எப்போதும் கையுக்குள் நிற்க வேண்டும். கனகலிங்கம் தலைமை மேசன் என்ற ஸ்தானத்தில் அவனை அனைத்து வேலைகளையும் கவனிப்பான். வேலையாட்களை ஒழுங்குபடுத்தல், அவர்களிற்கான வேலைகளை ஒழுங்குபடுத்தல், மற்றவர்கள் செய்யும் வேலையைச் சரிபார்த்தல், கடை உரிமையாளர், பொறியியலாளர், ஏனையோர் வரும் போது அவர்களுடன் கதைத்தல், என சகல பொறுப்புக்களும் கனகலிங்கத்திடந்தான்.

“என்ன கனகலிங்கம் இந்த “வீம்” பலகையைப் பார். கொஞ்சம் சரிஞ்சு போய்க் கிடக்கு...”

“ஓம் முதலாளி”

அதுக்கு இறுக்கி, நிமித்தி “போல்ட்” ஆணி ஒண்டு பூட்ட வேணும் செய்யிறன்”

கனகலிங்கம், சொல்லிய படியே தனது வேலையையும் கவனித்து “வீம்” பலகை நிமித்தும் வேலையையும் செய்விப்பான்.

“கனகலிங்கம் கம்பிகள் எல்லாம் ஒரே அளவாகக் கட்ட வேணும். என்ன அந்தப் புதுப்பெடியன் அவ்வளவா சரியில்லை கொஞ்சங் கவனி என்ன..”

“ஓம் முதலாளி” இப்படியே எல்லாம் சரிசெய்து, சரிசெய்து. எல்லாம் முடிச்சு.. நேற்று “பிளேற்” போட்டு முடிய இரவு ஒரு மணியாகிவிட்டது.

நவீன தொழில்நுட்ப முறையில் வசதிகள் பல வந்தும், “லிப்ரில்” கொங்கிறீற் இழுக்கிற முறையைத் தவிர்த்து “கொங்கிறீற்” குழைக்குறுதுக்கு மட்டும் “மிக்சர்” இயந்திர முறையை பயன்படுத்தி, ஏனைய வேலைகளுக்கு மனித வலுவையே முதலாளி சோமசுந்தரம் பயன்படுத்தினார். கனகலிங்கமும், சின்னராசு மேசனும் “கொங்கிறீற்றை” மட்டம் பண்ணிப் பரவ, ஏனையோர் “கொங்கிறீற்றை” மேலே கொண்டு வருவதில் ஈடுபட்டனர். எல்லோருக்குமே மிகவும் கஸ்ரமான வேலையாகத்தான் இருந்தது. இருநூற்றைம்பது சீமெந்தும் பைகள் பாவிக்கப்பட்டன. வேலை முடிந்து, வானிகள் கழுவி ஏனைய ஆயுதங்கள் எடுத்து வைத்து, எல்லோரது சம்பளப்பணமும் கொடுத்து அவர்களை வீடுகளுக்கு அனுப்பி, அறைகள் பூட்டி “என்ன கனகலிங்கம் நான் போயிற்று வாறன். நாளேண்டைக்குச் சந்திப்பம் என்ன” சோமசுந்தரம் முதலாளி விடை கேட்டார்.

“ஓம் முதலாளி”

கனகலிங்கம் வீடு வர இரவு இரண்டு மணி. அதிகாலை ஐந்துமணிக்கு விழித்தவனின் மூக்கில், சமையல் அறையில் இருந்து வந்த வாசனை வீழ்ந்தது.

என்ன இப்படி, பயறு தேங்காய் அவித்த வாசனை கண்கள் மீண்டும் உறக்கத்தை தழுவின.

“என்னப்பா எழும்புங்கோவன் கொம்மா கொழுக்கட்டையல்லே
அவிக்கிறா. நல்ல நாளும் பெருநாளுமா இப்பிடி படுக்கையில் கிடந்தா
அவ பேசப்போறா எல்லே”

சொல்லியபடியே பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போனாள் கனகலிங்கத்தின் மனைவி மாலதி. கண் விழித்தான் கனகலிங்கம். கால்கள், கைகள், சீமெந்து படிந்த அடையாளம் தலைமயிர் பிசினாய் ஓட்டியது. வலதுகை மணிக்கட்டுக்குள் லேசாக வலியெடுத்தது. இடதுகை விரல்களில் இரண்டு, சீமெந்துச் சூட்டில் அரித்து கரும்புள்ளிகள் தோன்றி வலி எடுத்தன.

“ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே கூடிப்பணங்கட்டி கூழுங்குடிக்கலாம் கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே” கிணற்றடியில் கனகலிங்கத்தின் மகன் “ராகுல்” பாடும்

ஓசை கேட்டது. ஓ இண்டைக்கு ஆடிப்பிறப்பு. அதுதான் அம்மா கொழுக்கட்டை அவிக்கிறா. கனகலிங்கம் குடும்பத்தின் கடை சிப்பிள்ளை என்பதால் தாயார் சரஸ்வதி கனகலிங்கத்துடனேயே வாழ்ந்து வருகிறார். சரஸ்வதியின் முதுசவீடு கனகலிங்கத்திற்கே கிடைத்தது. மாமியார், மருமகள் சண்டையில்லாத குடும்பம். சமையல் வேலை, வீட்டுவேலைகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் சரஸ்வதியோடு தான். சரஸ்வதியும் அந்த வேலைகளை மனமுவந்தே செய்து வருவதால் அங்கு பிரச்சினைகள் எழுவதில்லை. இது கனகலிங்கத்திற்குப் பெரிய கொடையாகவே இருந்தது.

வெள்ளித்தட்டு ஒன்றிலே வாழையிலைத் துண்டு ஒன்றை வைத்து, அதில் அவித்த ஐந்து கொழுக்கட்டைகளை வைத்து, கிண்ணம் ஒன்றிலே ஆடிக் கூழை வார்த்து, பழம், பாக்கு, வெற்றிலை என்பவற்றை எடுத்து பெரியஅறையின் சாமிப்படத்திற்கு முன்னால் வைத்து தீபமேற்றி சாம்பிராணிப்பத்தி கொழுத்தி ஆராத்தி எடுத்து.

“என்ன அப்பம்மா செய்யிறியள்”

“ம் கொழுக்கட்டை, கூழ் எல்லாம் அப்புசாமிக்கும், எங்களுக்கு முந்திச் செத்த ஆச்சி, அப்பு, குஞ்சாச்சி, அண்ணையாக்கள் எல்லாருக்கும் படைக்கிறன்”

சொல்லும் போதே சரஸ்வதியின் கண்கள் பனித்தன. வழிந்த கண்ணீரை தனது சேலைத் தொங்கலால் துடைத்துவிட்டு குடத்தை அணைத்து, மூன்று தடைவைகள் தண்ணீர் தெளித்து, கொழுக்கட்டையில் சிறுதுண்டினை பிய்த்து வேறொரு சிறிய வாழையிலைத் துண்டில் வைத்து, சிறு கரண்டியால் ஒரு கரண்டி கூழை அந்த வாழையிலையில் வார்த்து வாழைப்பழம், பூ எரிந்து கொண்டிருக்கும் சாம்பிராணிப் பத்தியில் ஒன்று என்பவற்றையும் எடுத்து, தண்ணீர் நிறைந்த செம்புடன் தெருப்படலைக்கு வெளியே வந்து வேலிக்கரை ஓரமாக வைத்து, நீர் தெளித்து. வேண்டதல் செய்து, இவ்வனைத்து நடவடிக்கைகளையும் பேரன் ராகுல் கண் வெட்டாது கவனித்துக் கொண்டே வருகிறான்.

“பிள்ளை மாலதி, பிள்ளையளுக்கு கொழுக்கட்டையளை எடுத்துக் குடுத்து, கூழையும் வாத்துக் குடுமோன. எங்க கனகு? எழும்பிட்டானோ...”

“ஓம் ராத்திரி நேரஞ் செல்லத்தான் வந்து படுத்தவர். இப்பத்தான் எழும்பித் தோயிறார்”

சொல்லிக் கொண்டே மாலதி பிள்ளையளுக்கு காலைச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்தாள்.

“சா என்ன வாடிவான கொழுக்கட்டையன். ஒண்டு கூட பிய்யேல்ல. அரிசி இடிச்சால் என்ன, மா வறுத்தால் என்ன, கொழுக்கட்டை பிடிச்ச அவிச்ச... இறக்கினால் என்ன எல்லாம் தனியத்தானே மாமி செய்தவ. அவவின்ர கைப்பக்குவம் என்ன நேர்த்தி.” மாலதி மனதுக்குள் மாமியாரை எண்ணி எண்ணி வியந்தாள். தோய்ந்த தலையை துவாயினால் துடைத்துத் துடைத்து வந்த கனகலிங்கம் அந்தத்துவாயை சாரத்துக்குமேல் அரையில் கட்டி, சுவாமிப் படத்துக்கு முன்னால் நின்று திருநீற்றை நெற்றியில் பட்டையாய்ப் பூசி கும்பிட்டுவிட்டு குசினிக்குள் வர, “இருங்கோவன், மாமி கொழுக்கட்டையும் அவிச்ச கூழுங்காய்ச்சினவா குடியுங்கோ”

“என்னடா கனகு, இண்டைக்கும் வேலையோ? உங்களுக்கென்ன நல்ல நாள் பெருநாள் எண்டு ஒண்டுங்கிடையாது. அதுகளைப் பற்றி அக்கறையும் இல்லை கொப்பர் கொம்மான் ஆக்கள் இருக்கேக்க உப்பியே? கொண்டாட்டங்கள் வருகுதெண்டால் ஒரு கிழமை பத்து நாளுக்கு முன்னமே எல்லாஞ் செய்து போடுங்கள்.” தாயின் வார்த்தைகளை காதில் போட்டதும், போடாததுமாய் கனகலிங்கம் கொழுக்கட்டைகளையும் தின்று கூழையும் குடித்தான்.

“மீ”. அந்த நாளையில கொப்பு கொம்மான் ஆக்கள் ஆடிப்பிறப் பெண்டால் வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களையெல்லாம் வாங்கிப் போட்டிட்டு, சீலை, துணிமணியள் வாங்கி, போர்த்தேங்காய் அடிக்கிறதுக்கெண்டு இந்த ஊர் ஊராய் திரிஞ்சு நல்ல கனமான ஓடுள்ள தேங்காய்கள் வாங்கியந்து ஆடிப்பிறப்பண்டு பின்னேரம் கோயிலடியில போர்த்தேங்காய் அடிக்கிற போட்டி நடக்கும். அ... அதைப்பாக்க எப்படியிருக்கும். இப்ப.. நீங்களுந்தான் இருக்கிறியள் ஒரு நல்ல நாள் தெரியுமோ, நல்ல சாப்பாடு தெரியுமோ.. பாவம் உந்தக் குஞ்சுகள் பாணையும், நூடிச்சோ என்ன கோதாரியோ அதையும் திண்டு ரீ.வி யில படங்களையும் பாத்து.”

“அம்மா ஆலோசனை சொல்லுறாவோ, அல்லது பழைய தன்ரகால வாழ்வை நினைச்சு கவலைப்படுறாவோ, அம்மா சொல்லுறதும் சரிதான். ஆனா இப்ப எங்க நேரங்கிடக்கு. உதுகள நினைக்கவும் செய்யவும்” கனகலிங்கம் தனக்குத்தானே சமாதானம் சொன்னான்.

“அப்பா ரெலிபோன்” மகன் ராகுல் அழைத்தான்.

“கொண்டோடிவா குட்டி..” தொலைபேசியை வாங்கிப்பார்த்தவன் “ஓ.. மணிவண்ணன்.” பச்சைப் பொத்தானை அழுத்திய போது “ஹலோ என்ன கனகர், எப்பிடிச் சுகமோ?” மறுமுனையில் மணிவண்ணன். அவுஸ்ரேலியாவில் இருந்து “ஓமோம்.. நல்ல சுகம்... நீ எப்பிடி?” சுகநலம் விசாரித்து புதினங்கள் கூறி “இண்டைக்கு ஆடிப்பிறப்பெல்லே. அதுதான் கொழுக்கட்டை தின்னுறன். ஆடிக் கூழுங்காய்ச்சினது.

“ஆ...நல்லது.... கனகர் ஒரு” குட் நியூஸ்”

“என்ன சொல்லு”

“வாற இருபதாம் திகதி நான் உங்க வரப்போறன் குடும்பமாகத்தான் வரப்போறம். சந்திப்பம் என்ன”

“அப்பிடியோ நல்லது... நல்லது”

“சரி பாய்” மணிவண்ணனின் தொலைபேசி ஓய்ந்தது. கனகலிங்கத்தின் முகத்தில் மலர்ச்சி.

“என்னப்பா ஆர் கதைச்சது? சந்தோசமாய் இருக்கிறியன்”

“அது மாலதி, மணிவண்ணன். அவுஸ்ரேலியாவில் இருந்து வாறகிழமை வாறானாம். அதுதான் சொன்னவன்” மணிவண்ணனின் நினைவலைகள் கனகலிங்கத்தின் மனதில் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன.

மணிவண்ணன் அவுஸ்ரேலியாவுக்குப் போய் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. இப்போதுதான் முதன்முதலாக தன் தாய்நாட்டுக்கு வரப்போகிறான். பலதடைவை வருவதாகக் கூறியும் ஏனோ அவனது பயணங்கள் தடைப்பட்டிருந்தன. சின்ன வயதிலே கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி, மணிவண்ணன் மூன்று பேருமே இணைபிரியாத

நண்பர்களாக இருந்தனர். மூவரும் வெவ்வேறு பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றாலும் பாடசாலை முடிந்து வந்ததுமே மாலையில் ஒன்றாகச் சந்திக்கத் தவறுவதே இல்லை. பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் அவர்களின் விளையாட்டுக்கள் அமையும். சித்திரை, வைகாசியில் பட்டம் விடுவதும், ஆடி, ஆவணி மாதங்களில் போளை அடிப்பதும், ஐப்பசி, கார்த்திகையில் இலுப்பைக்கொட்டை அடிப்பதும், என விளையாட்டுக்கள் அமையும்.

இலுப்பைக்கொட்டை அடிப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியான விளையாட்டு. இலுப்பைப் பழங்கள் பழுத்து விழும் காலங்களில் விடிய வெள்ளணவாக எழுந்து பெட்டியையோ தகரப்பேணியையோ எடுத்துக்கொண்டு இலுப்பை மரங்கள் நிற்கும் காணிகளைத் தேடிச்சென்று இலுப்பைக் கொட்டைகளை பொறுக்குவார்கள்.

அடிக்கு மேல் அடி வைத்து அவதானமாக பொறுக்குவார்கள். வெளவால்கள் பழங்களைத் தின்று, கொட்டைகளை உமிழ்ந்திருக்கும். அவைகள் கீழே விழுந்து சிதறிக்கிடக்கும். இலைகளுக்குள் மறைந்து கிடக்கும். சிலவேளைகளில் இரண்டு மூன்று பேர் பொறுக்கும் போது போட்டி வந்து விரைவாகப் பொறுக்கும் நிலையும் ஏற்படும். இரண்டு பேருமே ஒரு பழத்தை அல்லது கொட்டையை நோக்கி வருமிடத்து அதையார் எடுப்பது என்பதில் சிறு சச்சரவு தோன்றி சண்டைகளும் வருவதுண்டு. வலியவன் முந்துவதும், மெலியவன் அழுவதும், விட்டுக்கொடுப்புகள் மூலம் நட்பை வலுவாக்குவதும், பெரும் பகையுணர்வு ஏற்பட்டு கோபம் போடுவதும் எனவாக இலுப்பைக்கொட்டை சேகரிக்கும் நிகழ்வு நடந்தேறும். அப்படிச் சேகரித்த இலுப்பைக்கொட்டைகளை மாலையில் கோயிலடி வெட்டைக்கோ, மைதானத்துக்கோ அல்லது வெறுங்காணிக்கோ கொண்டு வந்து விளையாடுவதும் வெற்றி பெறுவது, தோல்வி அடைவது... பின்னர் சண்டை பிடித்துக் கட்டிஉருள்வதும் எனவான அந்தக் காலங்களின் நினைவலைகள் கனகலிங்கத்தின் நெஞ்சகத்தில் வந்து வந்து போயின.

நாடகங்கள் பார்ப்பது, சினிமா பார்ப்பது, சைக்கிள் ஓடுவது எல்லாமே அப்போதைய பொழுதுபோக்குகள் தான். ஒரு மணித்தியாலயத்துக்குப் பத்துச் சதம் வாடகைக் காசு கொடுத்து அருமைத்துரையின் சைக்கிள் கடையில் சைக்கிள் எடுத்து ஷிப்பழகிய அந்த நாட்கள் எல்லாம்

நினைவில் வந்தன. வேலிக்கதிகாலின் நீளக்கயிற்றில் கட்டி நின்ற ஆடு ஒன்று வீதியைக் கடந்து மற்றக்கரையில் நின்ற வேளை, அந்தக் கயிற்றைக் கவனிக்காது சைக்கிள் ஓடிய மணிவண்ணன் தடக்குப்பட்டு விழுந்ததும், காலில் உரசப்பட்ட காயங்களோடு வீடு சென்று தகப்பானரிடம் அடி வாங்கியதும் பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் உச்சி வெயிலில் அரியாலை மணல் வெளியில் ஈச்சங்காய் பிடுங்கப்போவதும் காலில் செருப்புக்களின்றி நடந்து, வெயில் சூட்டில் தவித்தது, தண்ணீர் விடாய் தாங்க முடியாது நடந்து வந்து நீண்ட தூரத்தின் பின் கிணறொன்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்ததும், தண்டவாளத்தில் ஆணி வைத்துவிட்டு ரயில் போகும் வரை ஒளித்திருந்து பார்த்துவிட்டு ரயில் போனதும் வந்து பார்த்து ஆணி சப்பளிந்து கிடப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டதும்..

பின்னரான நாள்களில் எல்லாம் மணிவண்ணனின் செயற்பாடுகளில் பல மாற்றங்கள் தோன்றியதைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. நாயன்மார் கட்டுக் குளத்திலே ஆவணி மாதத்தில் தண்ணீர் வற்றியிருக்கும். அந்த வேளையில் தாமரைக்கிழங்கு பிடுங்குவது என்பது மிக முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது.

நிலந்தெரிய நீர் வற்றியிருக்கும் பகுதிக்குச் சென்று, இலை விரியாத சிறு குருத்தைக் கண்டறிந்து அந்த இடத்தை தோண்டி, கிழங்கைக் கண்டு பின்னர் கிழங்கு போகும் நீளத்திற்குத் தோண்டினால் கிழங்கை வெட்டி எடுக்கலாம். பின்னர் வேறு ஒரு சிறு குருத்தைக் கண்டறிந்து.

இப்படித் தோண்டுவதும் வெட்டி எடுப்பது என்பது மிகவும் கடினமான வேலை, சிறுகற்கள், தகரத்துண்டுகள், போத்தல் ஓடுகள் என்பன கிடந்தால் அவை ஈரத்தில் இளகிய கையை வெகு கலபமாக வெட்டிக்கிழித்து விடும். அதனால் ஏற்படும் பாதிப்பு என்பது சாதாரணமானதல்ல.

கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி, மணிவண்ணன் மூவருமே தாமரைக்கிழங்கு பிடுங்கப்போவதாகத் தீர்மானித்து மண்வெட்டி, அலவாங்கு, கத்தி எல்லாம் சேகரித்து புறப்பட்டார்கள். பாடசாலை விடுமுறைக் காலமாதலால் விளையாடப் போவதாகக் கூறி பெற்றோரை ஏமாற்றி விட்டு குளக்கரையை அடைந்து, அங்கே தாமரைக்கிழங்கு பிடுங்குவோரை நோட்டமிட்டு தெரிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்று

உறுதிப்படுத்தி, குளத்துள் இறங்கி கிழங்கு பிடுங்கத் தொடங்கினார்கள். செல்லக்குட்டியும், மணிவண்ணனும் இந்தவேலையில் கொஞ்சங் கெட்டிக்காரர்கள்

ஆனால் கனகலிங்கம் கொஞ்சம் பயந்த சபாவம். யாரும் தெரிந்தவர்கள் நிற்கிறார்களா? ... வீதியில் யாரும் வருகிறார்களா? குளத்தில் கிழங்கு பிடுங்கினால் யாரும் பேசுவார்களா? என்று தெருவைப் பார்ப்பதும் கிழங்கு பிடுங்குபவர்களைப் பார்ப்பதுவுமாய் சுமார் இரண்டு மணித்தியாலங்களின் பின்னர் மூவரும் பிடுங்கிய கிழங்குகளைக் கரையில் கொண்டு வந்து போட்டார்கள்.

கனகலிங்கத்தின் பங்கு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. அது கனகலிங்கத்துக்கு இலேசான வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. மணிவண்ணனோ தனித்தனியே கிடந்த குவியல்களை ஒன்றாக்கி ஒரே அளவான மூன்று பங்குகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொருவரையும் எடுக்கச் சொன்னான். அந்த விட்டுக்கொடுத்தலில் மூவர் முகங்களிலும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

மணிவண்ணனின் பேச்சுக்களில், செயற்பாடுகளில், எல்லாம் பெரும் பெரும் மாறுதல்களைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. ஒலைக்குடிசைகள், மழை வந்தால் ஒழுகும் கூரைகள், உணவுக்கு அல்லற்படும் குடும்பங்கள், வறுமையால் கல்வியைத் தொடர முடியாத பிள்ளைகள் இவை எல்லாமே மணிவண்ணனின் நெஞ்சை உலுக்கின. இவ்வாறான சம்பவங்கள் அவனது மனதில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை மணிவண்ணன் தன் உரையாடல்களில் வெளிப்படுத்துவான்.

இவ்வாறு அவனது சிந்தனைகளில் மாறுபாடுகள் ஏற்படுவதற்கான "சந்திப்புக்கள்" எங்கோ இடம்பெறுவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. "பொன்னுத்துரை மாஸ்ரர்" அவர் ஒரு நல்ல மாஸ்ரரடா அவரது பேச்சு, சிந்தனைகள் எல்லாமே வித்தியாசமானவை. மணிவண்ணன் மாலையில் சந்திக்கும் வேளைகளில் அவர் பற்றிச் சொல்லுவான். இப்போதெல்லாம் போளை அடித்தல், இலுப்பைக்கொட்டை அடித்தல், பட்டம் விடுதல் இவற்றில் எல்லாம் அவனுக்கு நாட்டம் குறைந்து கொண்டு வந்தது. "சிரிப்பவர் சிலபேர், அழுப்பவர் பலபேர் இருக்கும் நிலை என்று மாறுமோ" என்ற பாடலை அவன் அடிக்கடி முணுமுணுப்பான். அதுமட்டுமல்ல அந்தப்பாடலின்

கருத்துக்களைக் கூட மிகத் தெளிவாக விளக்குவான். அதன் உள்ளார்த்தத்தைப் புரிந்து கனகலிங்கமும், செல்லக்குட்டியும் மணிவண்ணனை மெல்ல மெல்ல இரசிக்கத் தொடங்கியிருந்தனர்.

மூவருமே இருபது வயதுகளைக் கடந்த இளைஞர்களாகி விட்டனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்து வாழ்க்கைப் பாதையில் தனித்தனியே பயணிக்கத்தொடங்கிய வேளையில் ஒருநாள் மணிவண்ணன் அவுஸ்ரேலியாவுக்குப் போய்விட்டான்.

மணிவண்ணனின் பெரியதந்தையார் அவனை அவுஸ்ரேலியாவுக்கு எடுத்து, அங்கே வேலை ஒன்றில் இணைத்து இப்போ கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி மணிவண்ணன் மூவருமே சம்சாரிகள். வெளிநாடு சென்ற மணிவண்ணனோ ஒரு வருடமாக எதுவித தொடர்புகளும் இன்றியேயிருந்தான். அது கனகலிங்கத்துக்கும், செல்லக்குட்டிக்கும் ஏனைய சிலருக்கும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

இங்கே இருக்கும் போதுதான் அப்படி, இப்படி எல்லாம் இலட்சியம் பேசுவார்கள். வெளிநாடு சென்று விட்டால் எல்லாம் மறந்து போய்விடுவார்கள். என்ற எண்ணத்துக்கு வலுச்சேர்ப்பதாய் இருந்தது மணிவண்ணனின் செயற்பாடுகள்.

ஒருநாள் கனகலிங்கத்துக்கு நீண்ட உறையில் கடிதம் ஒன்று வந்திருந்தது. வாங்கிப்பார்த்த போது அது மணிவண்ணனிடம் இருந்து.

அப்பாடா.. என்னமாய் எழுதியிருந்தான். நண்பர்களின் சுகம், ஊரர்களின் சுகம், எல்லாங்கேட்டு, ஊரில் நலிந்து போய் இருப்பவர்கள் தொடர்பாக தனித்தனியே அவர்களின் பெயர்களை எழுதி அவர்கள் தொடர்பாகவும் கேட்டு இன்னும், கோயில், குளம், ஈச்சங்காடு, ரயில் தண்டவாளம், பட்டம், போளையடி, இலுப்பைக்கொட்டையடி, மழையில் நனைந்தமை போன்ற எல்லாங்கேட்டு எழுதியிருந்தான். வாரம் ஒரு கடிதமாவது வந்துசேரும்.

செல்லக்குட்டி வெளியூரில் தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை செய்வதால் அவன் ஊர்வரும் போது கடிதங்களை அவனுக்குக் காட்டி வாசித்து பூரிப்பு எய்துவார்கள். தொலைபேசித் தொடர்புகள்

ஏற்பட்டதும், மணிவண்ணனுடனான நெருக்கம் இன்னும் அதிகரித்தது. தொலைபேசி எடுத்தால் மணிக்கணக்காக மணிவண்ணன் கதைப்பான். கனகலிங்கத்தின் மனைவி, பிள்ளைகள், தாயார் சரஸ்வதி எல்லோருடனும் அன்பாய் அளவளாவுவான்.

“...என்ன கிழவி, நான் வரும்வரை இருப்பியோ, அல்லாட்டி சந்தரத்தாரிட்ட போய்விடுவியோ” மணிவண்ணன் அன்போடு கேட்பான். மணிவண்ணன் இப்படித்தான் சரஸ்வதி ஆச்சியோடு கதைப்பது. சரஸ்வதியை தன் இளமைக்காலத்தில் “பெரியம்மா” என்று அழைத்தவன் இப்போ “ஆச்சி” என்றே விழித்துரைத்தான்.

“வாறன், வாறன் எண்டு சொல்லுறாயே ஒளிய வாறாயில்லையே” சரஸ்வதி மணிவண்ணனோடு கதைக்கும் போதெல்லாம் இப்படித்தான் கேட்பார். சரஸ்வதியை விட சரஸ்வதியின் கணவர் சுந்தரத்தார் மீதுதான் மணிவண்ணனுக்கு கூடிய அன்பு.

கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி, மணிவண்ணன் ஆகியோரின் பாடசாலைக் காலத்தில் கனகலிங்கத்தின் வீட்டில்தான் மூவரும் இரவுப்படிப்பைப் படிப்பார்கள். கனகலிங்கத்தின் தந்தை சுந்தரத்தார் தினமும் இரவில் "பெற்றோல்மக்ஸ்" விளக்கைக் கொழுத்தி விடுவார். மின்னொளி இல்லாத அந்தக்காலத்தில் "பெற்றோல்மக்ஸ்" விளக்கு பெரும் வரப்பிரசாதமாகவே அமைந்தது.

மண்ணெண்ணெயில் எரியும் கைவிளக்கு, லாம்பு என்பவற்றின் ஒளியை விட “பெற்றோல்மக்ஸ்” ஒளியில் பல வேலைகளைச் செய்யக்கூடியதாய் இருக்கும். சுந்தரத்தார் அந்த “பெற்றோல்மக்ஸ்” விளக்கை கொழுத்தி விறாந்தை வாசலில் கொழுவிவிட்டார் என்றால் விறாந்தையில் இருந்து கனகலிங்கம் இரவுப்படிப்பைப் படிக்கச் சரஸ்வதி இரவுச்சமையல் அலுவல்களைப் பார்க்க, சுந்தரலிங்கத்தின் தம்பியார் பாலசிங்கம் முற்றத்திலே பாய் விரித்து தன் நண்பர்களுடன் கடுதாசிக்கூட்டம் விளையாடுவார்.

ஒருநாள் இரவுப்படிப்புக்காக செல்லக்குட்டியும், மணிவண்ணனும் இரவு ஆறுமணி போல்வர, சுந்தரத்தார் பக்கத்துவீட்டுக் கந்தசாமியுடன் கொழும்புத்துறைக் கடலுக்குச் “சூழ்” பிடிக்கப்போவதற்கு தயாரானான். சைக்கிள் பழைய ரயரை எடுத்து, இரண்டடித்துண்டுகளாக வெட்டி

மூன்றடி நீளமான தடியொன்றிலே கம்பித்துண்டுகளால் வரிந்து கட்டி, ஏனைய ரயர் த் துண்டுக்ளை சயிக் கிள் “கரியரில்” கட்டி, சூழ்கொழுத்துவதற்கான ஏனைய உபகரணங்களைப் பை ஒன்றிலே இட்டு “சயிக்கிளின்” “கான்ரிலில்” கொழுவிப் புறப்பட்டார். சரஸ்வதி அவர்களை வழி அனுப்பி வைத்தார்.

இரவுப்படிப்பு தொடர்ந்தது. எட்டு மணியிருக்கும். கனகலிங்கத்தின் குஞ்சி, பாலசிங்கமும் கூட்டாளிகளும் கடதாசிக்கூட்டம் விளையாட வந்துவிட்டனர். வானொலியில் முஸ்லீம் நிகழ்ச்சி போய்க் கொண்டிருந்தது. கனகலிங்கத்துக்கும் நண்பர்களுக்கும் நித்திரை தூக்கியடித்தது. கொட்டாவியுடன் கண்களும் கயர் கட்டத் தொடங்கிவிட்டன.

“எங்க மச்சாள் அண்ண...” பாலசிங்கம் சரஸ்வதியை கேட்டபடியே கடுதாசிக்கூட்டம் விளையாடுவதற்கான பாய்கள் இரண்டையும் எடுத்தான். “இவரும் கந்தசாமியுமாய், கொழும்புத்துறைக்குப் போயிட்டினம்” சூழ்” பிடிக்க. “அண்ணை வரட்டும் இரவுக்குக் கூழ் காய்ச்சுவம்” பாலசிங்கம் அங்கலாய்த்தான்.

“கொண்ணையும் அப்பிடித்தான் சொல்லிப்போட்டுப் போறார், நீங்கள் வந்தால், தான் வரும்வரை நிக்கச்சொல்லிப்போட்டு போறார்.”

கனகலிங்கத்துக்கும், நண்பர்களுக்கும் நித்திரை தூக்கித் தூக்கியடித்தது. சுந்தரத்தார் வரும்வரைக்கும் அவர்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. பாயொன்றை விரித்து மூவரும் படுத்துவிட்டார்கள். வானொலியில் திரையிசை போய்க்கொண்டிருந்தது. கடதாசிக்கூட்டம் விளையாட்டு பல சுற்றுக்களைக் கண்டும், இன்னமும் நீண்டுகொண்டது.

சரவணை இருமி, பீடியைப் பற்றிப் பற்றி. கடதாசி விளையாட்டில் கவனமாக இருந்தார். தெருப்படலை விட்டுச்சத்தம் கேட்டது. பிரம்புக்கூடை ஒன்று கட்டப்பட்டு அது நிரம்பிய பாரத்தை சுமந்து கொண்டு வந்தது சுந்தரத்தாரின் சயிக்கிள்.

கடதாசிக்கூட்ட விளையாட்டை நிறுத்திவிட்டு ஓடிய பாலசிங்கம், தமையனுக்குத் துணையாக, “சயிக்கிளைப்” பிடித்து உருட்டிக்கொண்டு வந்து முற்றத்தில் நிறுத்தினார். பிரம்புக்கூடையை

அவிழ்த்துக் கொட்டிய போது பெரிய பெரிய நீலக்கால் நண்டுகள், மட்டிகள், திரளீனிகள், இறால்கள் என முற்றத்தில் பரவப்பட்டன. சுந்தரத்தார் வெற்றிப் பெருமிதத்தில். சரஸ்வதியும், பாலசிங்கமும் கொண்டு வந்த அவ்வளவையும் சரிசமமாகப் பங்கிட்டு கந்தசாமியருக்கு ஒரு பங்கைக் கொடுத்துவிட்டு, கூழ் காய்ச்சம் படலத்துக்குள் நுழைந்தனர்.

“கந்தசாமி போயிட்டு ஒரு மணித்தியாலயத்தில வா கூழ் காய்ச்சப்போறன். குடிப்பம் என்ன” ஒரு மணித்தியாலத்தில் ஒரு பெரிய பாணை நிரம்பக் கூழ் காய்ச்சி, எஞ்சிய நண்டுகள், மீன், இறால் எல்லாவற்றையும் உப்புப் போட்டு அவியவைத்து. கடதாசிக் கூட்டம் விளையாடியோருக்கும் கொடுத்து கனகலிங்கம், மணிவண்ணன், செல்லக்குட்டி ஆகியோரை நித்திரையால் எழுப்பி அவர்களுக்கும் கொடுத்து, கந்தசாமி வர அவருக்கும் கொடுத்து, தாங்களும் குடித்து. இப்படியாக கந்தரத்தார் சரஸ்வதியின் விருந்தோம்பல்.

மணிவண்ணன் அந்தக் கூழின் ருசியை அவுஸ்ரேலியாவிலிருந்து கடிதங்கள் ஊடாகவும் எழுதி, தொலைபேசியூடாகவும் பல தடவைகள் கூறியிருக்கிறான்.

கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி ஆகியோருடனான உரையாடல்கள் மூலம் ஊர் தொடர்பான பல விடயங்களை அறிந்து திருப்தி அடைந்து கொண்டான் மணிவண்ணன். “கனபேர் இப்ப வெளிநாட்டுக்குப் போயிட்டினம்” “இப்ப ஓலைவீடுகள், ஒழுக்குக் கொட்டில்கள் எண்டு இல்லையெடாப்பா” “கனபேர் படிச்ச உத்தியோகம் பாக் கீனம்” ஒவ்வொரு செய்தியும் மணிவண்ணனை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. வறுமையில் நலிந்த குடும்பங்களின் பெயர்களைக் கேட்டறிந்து அவர்களுக்கான நல்லபல ஊக்குவிப்புக்களை கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி ஆகியோருடாக செய்திருந்தான் மணிவண்ணன். “மச்சான் மணி, அந்த பொன்னுச்சாமியின்ரை பிள்ளை படிக்க வசதியில்லாமல் இருக்கு. இவர் சேனாதிபதியின்ர மூத்தமகன் வயதுவந்தும் இன்னும் கல்யாணம் முடிக்காமல் இருக்கு, பூமணி அக்காவுக்கு சரியான வருத்தம். புருசனும் செத்துப்போச்சு, பிள்ளையளும் சிறுசுகள், அந்த மனிசிக்கு ஏதும் நடந்தால் பிள்ளையள் தனிச்சப் போம்..” மணிவண்ணனின் உதவிகள் கிடைத்து எல்லாம் நன்மையாய் முடிந்து...

இந்த மணிவண்ணன் தான் இப்போ ஊருக்கு வரப்போறான். அவனது வருகையால் எல்லோரும் மகிழ்ந்தாலும், கனகலிங்கத்துக்கும், செல்லக் குட்டிக்கும் அவனை நினைக்க பெருமையாய் இருந்தது.

மணிவண்ணன் ஊருக்கு வந்து இரண்டுநாள்கள் ஆகியிருந்தன. அவனது மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. எல்லாமே புதுஇடங்களாக இருந்தன. பெரும்பாலும் எல்லோருமே புதுமுகங்களாகவே இருந்தனர்.

எல்லோருடனும் அளவளாவினான். காலிற் செருப்பின்றி நடந்தான். வீதிகள் செப்பனிடப்பட்டு இருந்தன. வீதிகளிற்கான பெயர்கள் எழுதப்பட்ட கம்பங்கள் நாட்டப்பட்டதுடன், மின்கம்பங்களும் நாட்டப்பட்டு குட்டிக்குட்டி கோவில்களொல்லாம் பெரிதாகி, அழகிய வர்ணங்கள் பூசி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. வாசிகசாலை, இரண்டு மாடிக்கட்டிடமாக உயர்ந்து நின்றது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். அவன் படித்த ஆரம்பப் பாடசாலை மாடிக்கட்டிடங்களுடன் காணப்பட்டதில் மகிழ்வுற்றான். கனகலிங்கம், செல்லக்குட்டி ஆகியோருடன், தான் முன்னர் திரிந்த வயல்வெளி, குளத்தடி, மணல்வெளி, ரயில்தண்டவாளம் என்று எல்லா இடமும் பார்த்தான்.

தான் ஊரில் வாழ்ந்த காலங்களில் இருந்த முகங்களில் இல்லாமல் போன முகங்களை எண்ணி எண்ணிக் கவலைப்பட்டான். அந்த கிராமத்து வாழ்வு மறைந்து எல்லோரும் ஓர் அவசர வாழ்வு வாழ்வதையும் அவனால் உணரமுடிந்தது. வீதிகளில் விதவிதமான வாகனங்களின் எண்ணிக்கைகள் அதிகரித்தன. பெரும்பாலும் கிருகு வேலிகள் இல்லாது போய் மதில்கள், தகரங்கள் என்பன அந்த இடங்களை பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. “சயிக்கிளில்” ஊர் எல்லாம் சுற்றிப்பார்த்து, மதியவெய்யிலில் கனகலிங்கத்தின் வீட்டுக்கு வந்தபோது மணிவண்ணன் களைத்துப்போயிருந்தான்.

“மணி சோடா குடிப்பமே.” கனகலிங்கம் கேட்டான்.

“வேண்டாமடா, எங்க சரஸ்வதி ஆச்சி” மணிவண்ணன் அன்போடு கேட்டான்.

“ஏன் இஞ்ச நிக்கிறன்” தேசிக்காய் கரைச்சுத்தாங்கோ குடிப்பம்” என்றவன் கதிரையை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, முற்றத்து வேப்பமர நிழலில் இருந்தான்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அவனது முகம் சுருங்கி. உள்ளம் நடுங்கி... அவனால் அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. விறைத்தபடி நின்று அந்த வீதியை நீளம் வரை நோட்டமிட்டான். அவனால் அவன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. தனது எதிர்பார்க்கைகள் எல்லாம் வீணான நிலையில் தலையில் கைவைத்தான்.

“மணி. என்னடா...”

“ஏன்ரா இப்படி நிக்கிறாய். முகமெல்லாம் வாடிப்போச்சு என்னடா நடந்தது.” மணிவண்ணன் படும்புயரை நண்பர்களால் தாங்க முடியாதிருந்தது. கனகலிங்கத்தின் தோளில் தலைவைத்து அழுதான் மணிவண்ணன்.

“பாரடா மச்சான். இந்த நீளத்துக்கு எவ்வளவு பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கீனம். வாறவை போறவையிட்ட கைகளை நீட்டி, பிச்சை கேட்டு...” மணிவண்ணனின் வார்த்தைகள் தடுமாறின. கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீர், வாய் உமிழ்நீருடன் கலந்து கனகலிங்கத்தின் தோளை நனைத்தது.

“கையில்லாமல், காலில்லாமல், கண்ணில்லாமல், முதுமையில் ஆதரவு இல்லாமல், பிள்ளையள வளர்க்க வழியில்லாமல், உச்சி வெய்யில் எண்டும் பாராமல் எத்தினை பேர் சீ ஏன்ரா உலகத்தில் இப்படி ஒரு நிலை” நண்பர்களின் மௌனம் நீடித்தது.

“எல்லாம் மாறீட்டுது. எல்லாரும் நல்லாயிருக்கினம்.. எண்டசெய்தி பொய்யடா. இந்தவரிசை இல்லாமற் போகவேணும். இந்த நிலைமை மாறவேணும்”

மணிவண்ணன் ஆறவில்லை. கனகலிங்கமும், செல்லக்குட்டியும் அப்போது தான் அந்த நீண்ட வரிசையை நோக்குகின்றனர். ஆடை அணிகலன்களுடன் ஆடம்பரமாக வரும் மக்கள் கூட்டத்தினரின் அருகாக அந்த கையேந்தும் கூட்டத்தினரின் வரிசை நீண்டு கொண்டிருந்தது.

இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு மனிதர்கள் வாழ்வதற்கான அறிகுறி எதுவும் தென்படாது.

இங்கு தான், எழுபதைத் தாண்டும் லூசியாவும் அவள் மகள் விக்டோரியாவும் இருந்தார்கள். அவர்களது வீட்டைச் சுற்றி நிறைய அழகான புதுவீடுகள் வந்துவிட்டன. லூசியாவின் புருசன் உயிரோடு இருந்தாலும் எங்கே இருக்கிறான் எப்போது வருவான் என்றெல்லாம் தெரியாது. லூசியாவிற்கு ஒரு மகனும் உண்டு. அவனுக்கும் தொழிலுக்கும் தொடர்பேயில்லை. பிரிந்துபோன மூத்தமனைவிக்கு தாபரிப்பு கட்டிக்கொண்டு பணியிலிருக்கும் மற்றொருத்திக்குப் பிள்ளை பெற்றுக்கொண்டு தூரத்தில் வாழ்கிறான். கிழமைநாட்களில் அவனது மூன்று பிள்ளைகளையும் கொண்டு வந்து விக்டோரியாவிடம் விட்டுவிடுவான். அவளுக்குப் பிள்ளை பார்ப்பதில் பெரிய விருப்பமில்லை.. முகத்தைத் திருப்பினால் அண்ணன் அடிப்பான் என்ற பயத்தில் பார்த்துக் கொள்வான்.

“தம்பியான் இங்கயே பெரிய கஷ்ட சீவனமடா எதுவும் காசிருந்தா தந்திட்டுப் போ.. இல்லாட்டா அரிசியையும் ஒரு மீன் டின்னையுமாவது வாங்கித் தாவன். உண்ட பிள்ளைகளும் சாப்பிட வேணும் தானே. நாங்களும் வாய்க்கு ருசியா ஒரு நாள் திண்டதாப் போகும்”. லூசியா அடிக்கடி மகனிடம் இப்படிப் புலம்புவாள்.

“தரித்திரம் பிடிச்ச சனியங்களே” என்று தொடங்கி அவ்வளவு துாசணங்களையும் தாயிடமும் தமக்கையிடமும் அவன் ஒப்பித்துவிட்டுக் களைப்புத் தீர ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்றவைத்துக் கொள்வான். தகப்பனும் வந்திருந்தால் குடியும் பாட்டுமென இன்னும் கொண்டாட்டமாக இருக்கும்.

சாவுவீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த லூசியா “இந்தப் பழைய கதிரைக்குள் எவ்வளவு நேரம்தான் குந்திக்கொண்டே இருக்கிறது. எழும்பிக் கொஞ்சமாவது நடக்கணும். இல்லாட்டி ஆட்டோவைப் பிடிச்சுக்கொண்டு சும்மாண்டாலுமாவது சந்தைப்பக்கம் ஒருக்கா போயிட்டு வரணும். “யாரு செத்ததெண்டு இந்த அடி அடிக்கிறானுகள். காது கிளியுது. மனுஷர் சீவிக்கமுடியுதா இவனுகளோட” என தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டு குசினிக்குள் நிண்ட மகளைக் கூப்பிட்டாள். மகள் வருவதைப் போலில்லை.

தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து அவளை அடக்க லூசியா கையாளும் தந்திரம் தான். எழுதப்படிக்கத் தெரியாவிட்டாலும் விக்டோரியா தனது முப்பதின் நடுப்பகுதிவரை மிளிர்ந்த சருமத்தோடு தான் இருந்தாள்.

கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு லூசியா சொன்னாள் “எல்லாம் காஞ்சு, வறண்ட குளமாயிட்டு. மாச மழையும் இந்தா அந்தாண்டு நிக்கப்போகுது. இனித்தான் ராணி விக்டோரியா நீரநெறப்பி விரலால் விரால் பிடிக்கப்போறா. சுகரும் பிரசரும் வந்துட்டு. கொலஸ்ரோல் கூடி எல்லாப்பக்கமும் பிதுங்குது, இருந்தா மூச்சுப்பிடிப்பு, நிண்டா மூட்டுக் குடைச்சல். முகமெல்லாம் வீங்கி விகாரமாயிட்டு. மாசம் தவறாம கிளினிக்.. இந்த வள்ளலில்.. முடிச்சா உன்னத் தான் முடிப்பனெண்டு ஆம்பிளைகள் வரிசை கட்டி நிக்கிறானுகளா”

“கிழட்டுச் சனியனே என்ன முடிக்க எத்தனை பொடியங்கள் வந்தாங்கள். முடிச்சா வெளிநாட்டுல தான் முடிச்சக் குடுப்பனெண்டாய். ஒருத்தன் ஒல் லியெண்டாய் ஒருத் தனுக்கு முட்டிவயிறெண்டாய். இன்னொருத்தனுக்கு முடியில்லையெண்டாய். ஒருத்தனுக்கு சாதி சரியில்லையெண்டாய். பொயிண்டுல நிகுற ஆமிக்காரன் வந்து கேட்டான் தானே, “காசில்லாட்டிப் பறவால்ல சும்மா முடிக்கிறன் இந்தக்குமர ஏன் இப்படி சீரழியவிடுறீங்க எண்டு” இப்படியே எத்தனை பேரத் தட்டிவிட்டாய் இருந்ததெல்லாம் வித்துத் திண்டுபோட்டு கடைசியா வந்தவனுக்கு சீதனம் குடுக்க ஒண்டுமில்லையெண்டாய். நான் விரும் பினவனோட ஓடியிருந்தாக் கூட இப்படியெல்லாம் கேக்கவேண்டியிருந்திருக்காதே. இந்த வீடு எனக்குத் தானே. போடி வெளிய சவமே. கிழட்டு வயசுல உனக்கு ஆட்டோ புடிச்ச ஊர் சுத்தணும். உன்ட மகனுக்கு ரெண்டு பொஞ்சாதி கேக்குது.. இந்த வயசுலயும் உன்ர புருசனுக்கு பொம்பிளை வேணும்.. உனக்கு வாயுக்கு வக்கனையா தின்னணும். எனக்குத் தெரியாதெண்டு நினைச்சியா,

நான்.. கல்யாணம் முடிச்சப்போனா உன்னப்பாக்க ஆளில்லாமப் போயிருமெண்டுதான் என்ன இப்படியே முத்த விட்டிருக்கா. இந்தச் சாபம் உன்னை நாறித்தான் சாக வைக்கும்.” விக்டோரியாவுக்கு உரு ஏற்றுவதைப் போல மேளச்சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சாவைப்பற்றி பேசினால் லூசியாவுக்குப் பிடிக்காது.. சாவதில் அவளுக்கு நாட்டமில்லை. மகள் தன் தந்திரங்களையெல்லாம் தெரிந்துதான்

வைத்திருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்தவுடம் லூசியாவுக்கு தாங்க முடியாத ஆத்திரம் வந்தது. சுவரைப் பிடித்த படி தனது கையிலிருந்த பொல்லால் ஓங்கி ஓங்கி வீசினாள். விக்டோரியா இந்த விசிறலுக்குப் பழக்கப்பட்டவள் தான். இலாவகமாக விலகி ஒரு மூலைக்கு ஒதுங்கினாள்.

எப்படியும் ஒரு அடியாவது அடித்துவிட வேண்டும் என்ற எத்தணிப்பில்
லூசியா பொல்லை விகக்கிக் கொண்டு ஓரடி முன்னால் வைக்க
“நிலைதடுமாறிக் கீழே விழுந்தாள்.”

“இப்புடியே கிடந்து சாவு” என்று சொல்லி காலால் பொல்லைத் தூரத் தள்ளிவிட்டு அந்த நாயகனின் படத்தின் மீதியையும் பசை போட்டு ஒட்டினாள். லூசியா கீழே விழுந்ததால் ஏற்பட்ட வலியில் முனங்கினாள்.

”இருடி அண்ணன் வரட்டும் அவனிட்டச் சொன்னால் தான் நீ அடங்குவா. கையக் கால முறிக்கணும். ஆம்பிள கேக்குதா உனக்கு. என்னை இப்ப தூக்கிவிடப்போறியா இல்ல அண்ணனுக்கு போனெடுத்து வரச்சொல்லவா” என்று பயங்காட்டினாள்.

அண்ணன் வந்தால் அடிப்பானெண்டு விக்டோரியாவுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு அடிப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் வேண்டும். இருக்கும் வீட்டை விற்றுவிட்டு வேறொரு சிறிய வீட்டில் வாடகைக்கு இருக்குமாறு போனமுறை பிரச்சினை வந்தபோது சொன்னான். வீட்டை விற்றால் காசை அண்ணன் எடுத்துவிடுவான் என அவளுக்குத் தெரியும். லூசியாவிற்கும் தெரியும். ஆனால் வீண் பிரச்சினை எடுப்பானென்று அமைதியாக இருந்தாள்.

இந்த வீட்டுல இருந்தாத்தான் கிளிணிக் போக லேசு நான் விக்கமாட்டன் என்று விக்டோரியா சொல்லி முடிப்பதற்குள் அருகில்கிடந்த நாய்ச் சங்கிலியால் விசுக்கி விட்டான். கை, கால் முதுகெல்லாம் நீள்வட்டம் நீள்வட்டமாக சங்கிலி பதிந்திருந்தது. கதிரையைத் தூக்கி அவள்மீது வீசினான். உடம்பிலிருந்து அந்த வலி போகவே ஓடுமாதம் ஆனது.

ஒருநாள் விக்டோரியா பாண் வாங்கப் போன வழியில் வழமையாக வரும் ஆட்டோ ஓட்டுனரைக் கண்டு புன்னகைப்பதைப் பார்த்துவிட்டான். அன்று வீட்டிற்கு வந்து ஓட்டிவைத்திருந்த நடிசுக்களின் படங்களை

எல்லாம் கிளித்தெறிந்தான். முடியைப்பிடித்து தலையைச் சுவரோடு சேர்த்து அடித்தான். மண்டை வெடித்து இரத்தம் சுவரில் உறைய அப்படியே இரண்டு நாட்கள் கிடந்தாள் விக்டோரியா. பின்பு எழுந்து கிழிந்துகிடந்த படங்களைப் பொருத்தி ஒட்டினாள்.

இப்போதெல்லாம் அண்ணனை நினைத்தாலே பயம். கைகள் நடுங்கும்.. வியர்த்துக் கொட்டும். அவன் வரும் போது உயரதிகாரியைக் காணும் படைச்சிப்பாயைப் போல ஒடுங்கி நின்றுவிடுவாள். அவன் போகும்வரை மனதிற்குள் நடுக்கமும் கால்களில் பலவீனமும் வந்து ஒட்டிக்கொள்ளும்.

கதிரையைக் கொண்டு வந்து லூசியாவின் அருகில் வைத்துவிட்டு அவளின் முன்புறமாக வந்து அவளது இரண்டு கைகளையும் கமக்கட்டிற்குள் குடுத்து தூக்கிக் கதிரையில் வைத்தாள்.

முன்னும் பின்னும் அசைந்து கதிரைக்குள் தன்னைப் பொருத்திக்கொண்ட லூசியா பொல்லை எடுத்துத்தருமாறு கேட்டாள். எடுத்துக்கொடுத்த அடுத்தநொடி விக்டோரியாவை நோக்கி பொல்லை விசிறினாள் லூசியா. காலில் பட்ட வசமான ஒரு அடியோடு பொல்லைப் பிடித்துப் பறித்தெடுத்தாள் விக்டோரியா.

“அவனிட்ட சொல்லுவியா? அவனிட்ட சொல்லுவியா? அவனை வீட்டுக்குள்ள எடுப்பியா? அவனிட்ட சொல்லிறதெண்டா நீ இருக்கக் கூடாது சாவு சாவு” என்று கத்திக்கொண்டே லூசியாவின் கால்களில் அடித்தாள்.

அடி தாங்காத லூசியா, “சொல்லமாட்டன் என்ன விட்டிரு. இனி எதுவும் சொல்லமாட்டன். வீட்டுக்க எடுக்கமாட்டன். அடிக்காத நோகுது” என்று கத்தினாள்.

பொல்லைத்தூக்கிப் போட்டுவிட்டு குசினிக்குள் போன விக்டோரியா தேத்தண்ணி தயாரித்தாள். ஒன்றை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு மற்றொன்றை எடுத்துக்கொண்டு முன்விறாந்தைக்குப் போனாள்.

பட்டாகச் சத்தத்தில் சாவுவீடு அமர்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வெளியூரிலிருந்தெல்லாம் சொந்தங்கள் வந்திருந்தார்கள். ஒருவரை ஒருவர் வாசலிலேயே கட்டித் தழுவினார்கள். கண்ணீர் விட்டார்கள். பிறகு சிரித்தார்கள். ரோட்டை மறித்துப் போட்டிருந்த கூடாரத்திற்கு கீழே

நின்று நிறைய கதைத்துக் கொண்டார்கள். உறவுக்காரர் சிறுவர்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி விளையாடினார்கள். முதியவர் ஒருவர் எல்லோரையும் நோக்கி “முகம் பாக்காதவங்க பார்த்துக்கொள்ளுங்க” என்றார்.

நாலைந்து இளம் பொடியங்கள் அடிக்கடி தலையைத்திருப்பி விக்டோரியாவைப் பார்ப்பது போலிருந்தது. விக்டோரியா அப்படியே கதிரையில் சாய்ந்து காலுக்குமேல் காலைத் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டாள். பாவாடையின் நுனியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தாள். முடியின் ஒரு பகுதியை முன்னால் இழுத்துவிட்டு ரோட்டைப் பார்த்தாள். சுவற்றில் ஒட்டியிருந்த பொட்டை எடுத்து கண்ணாடி பார்க்காமலே நெற்றியில் வைத்தாள். ஊர்வலம் விக்டோரியாவின் வீட்டைத் தாண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது. கடைசி ஆள் கடந்து போகும் வரை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். தோரணங்களையும் கூடாரத்தையும் நீக்கியதும் சாவுவிடு மத்தியான வெயிலில் பளிர்னத் தெரிந்தது.

விக்டோரியா சத்தமாக சொல்லிக்கொண்டே படுக்கையறைக்குப் போனாள், "மனுசன் சீவிப்பானா இந்த வீட்டுல பாண்டல் வீடு பாண்டல் வீடு"

தங்கச் சங்கிலி

என். எஸ். சதீகா ஹஸ்ஸி, றகூல் நகர், டுத்தளம்

“அப்பா ஸ்கூலுக்குப் பொயிட்டு வர்றேப்பா”

“இந்தாம்மா இத வச்சுக்கோ” என இருபது ரூபாயை நீட்ட,

“வேணாப்பா நேத்து நீங்க தந்த பணம் என்கிட்ட இருக்கு... அத நீங்களே வச்சிக்கோங்க”,

“எப்ப பாரு நீங்க வச்சிக்கோங்கன்னு தானம்மா சொல்ற, எத்தன நாளைக்குத் தான் அத செலவளிப்ப, இந்தாபிடி” என அவளது கைகளில் இருபது ரூபாயைத் திணித்த சுந்தரம்,

“நல்ல பொண்ணும்மா நீ” என்றவாறே அவளது தலையைத் தடவி வழியனுப்பி வைத்தார்.

சுந்தரத்தின் வீட்டில் வழமையாகக் காலை நேரங்களில் நடக்கும் உரையாடல் தான் இது.

சுந்தரம் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் உள்ள கிராமம் ஒன்றில் நாட்டாமைவேலை செய்து வாழ்ந்து வரும் ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது மனைவி சுமிதா கணவனே கண்கண்ட தெய்வமெனப் போற்றி வாழ்ந்து வரும் ஒரு பத்தினி. இவர்களது மூத்தமகள் சுதா பத்தாந்தரத்தில் நல்ல முறையில் கற்று வருவதோடு, அவளுக்கு அடுத்ததாக இரண்டு சிறு தம்பிகள் என அழகாய்ப் பயணித்தது அந்தச் சிறுகுடும்பம்.

சுந்தரம் பெரிய பெரியகடைகளிலிருந்து ட்ரான்ஸ்போட் மூலம் சாமான் ஏற்றி வரும் வண்டிகளில் பொருட்களைத் தூக்கி வைக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டு நாளொன்றுக்கு அறுநூறு, எழுநூறு என்று உழைத்துக் கொண்டு வருவார். சுதாவிருகுப் பிறகு இரண்டு தம்பிகள் இருந்ததால் அவர்களது கல்விச் செலவிற்கே தந்தையின் பணம் போதாமலிருந்தது.

என்றாலும் “விரலுக்கேற்ற வீக்கம் வேண்டும்” என்பது போல சுமிதா அந்த வருமானத்திலும் குடும்பத்தை அழகாகக்கொண்டு நடாத்தினார். குடும்ப நிலை அறிந்து சுதாவும் இதுவரை எந்தப்பொருளும் தனக்கு

வேண்டுமென பெற்றோரைக் கட்டாயப்படுத்திக் கேட்டதுமில்லை. ஒவ்வொருநாளும் தந்தை கொடுக்கும் இருபது ரூபாயைக் கூட சில வேளைகளில் வாங்காமல் எப்படியாவது தட்டிக்கழித்து விடுவாள். “என்ன பொண்ணுமா இவ் பிள்ளைங்க பெத்தவங்கக்கிட்ட நூறு கொடு, இருநூறு கொடுன்னு நச்சரிக்குற இந்தக் காலத்துல, கொடுக்குற இருவதையும் வேணான்னு சொல்றானே”

“அவளப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாதாங்க? எனக்குத் தர்ற பணத்தச் சேத்து வச்ச தம்பிங்களுக்கு புத்தகம் வாங்கி தரலான்னு வாதம் பேசுவா. அவக்கிட்டப் பேசியாரு ஹெயிக்குறது?”

“இப்படி ஒரு பொண்ணு கெடைக்க நாம கொடுத்து வச்சிருக்கனும் சுமி. இந்த வயசுலையே எப்படிப் பொறுப்பா குடும்பத்தப் பாத்துக்குறா. எனக்கு அப்பறமா இந்தக் குடும்பத்தப் பாத்துக்கத் தலப்புள்ள ஆணாப் பொறக்கலையேன்னு ரொம்ப வருத்தப்பட்டன். இப்போ இவள நெனைச்சி ரொம்பப் பெருமையா இருக்கு. இனி எனக்கு எது நடந்தாலும் நிம்மதியா கண்ணமடுவன்.”

“உடனே தேவையில்லாம பேச ஆரம்பிச்சுருவிங்களே? வேலைக்குப் போக டைம் சரி. நீங்க கிளம்புங்க நான் சாப்பாடு எடுத்து வைக்குறேன்”

“ஆ...சுமி னைந்ரு சொல்ல மறந்துட்டன். நேத்துப் பெட்டி தூக்குனதுல ஒருபெட்டி நழுவி கால்ல விழுந்து விரலும் ரொம்ப வீங்கிடுச்சு. எதாவது மருந்து இருந்தாப் போட்டு விடும்மா”

“என்னங்க நீங்க? கொஞ்சம் பாத்து வேலசெய்யக் கூடாதா? இருங்க வர்றன்” என்று சமையலறைக்குச் சென்று சிறிது மஞ்சளை அரைத்து காயத்தில் பூசினார் சுமி.

“இப்படி வீங்கியிருக்கு. நைட்டு இதனால் தான் தூங்காம பொறண்டு பொறண்டு படுத்திருந்திங்களா? நைட்டு ஒரு வார்த்த சொல்லி யிருக்கலாம்ல”

“சரியாயிடும்து நெனச்சம்மா. காலை நல்லா வீங்கிடுச்சு. நம்ம பாக்குற தொழிலுக்கு இதெல்லாம் புதுசா என்ன?”

“அதுவும் சரி தான். அதுக்காக இப்படியா உடம்பப் பாக்காம தொழில்

செய்வாங்க. இன்னைக்கு ஒரு நாளைக்கு ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு நாளைக்கு வேலைக்குப் போங்க”

“நல்ல கதையா இருக்கு நீ சொல்றது. இன்னைக்கு இத ஒரு வருத்தமா நெனைச்சப் படுத்தா அப்பறம் ஒவ்வொரு வருத்தத்துக்கும் படுக்க வேண்டியது தான். அதுமில்லாம இன்னைக்குச் சின்னவன் கோழிக்கறி வாங்கிக் கேட்டுச் சண்ட போட்டானே மறந்துட்டியா? அதுக்காகச்சரி இன்னைக்கு ஒரு எழுநாறு தேடனுமே” என்று தனது துண்டை எடுத்து உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு மிதிவண்டியில் ஏறி மிதித்தார் சுந்தரம்.

“இவனுங்களும் சுதா மாதிரிப் புரிஞ்சு நடந்துகிட்டா இவரு இப்படி கஷ்டப்படத் தேவலையே?” என சுமி சிந்தித்தாலும் “பத்து வயசுப் பசங்க அவனுங்களுக்குப் புரியவா போகுது” என மற்றொரு பக்கம் யோசித்த அவரது மனது கணவர் சென்ற பாதையையே பார்த்து நின்றது.

இரவு வீட்டில் சாப்பாடு பரிமாறும் போது இளையவன் கணைஷ் “என்னம்மா இது இன்னைக்கும் வழமையான பருப்பு தானா? எனக்கு சாப்பாடு வேணாம்” என்று பரிமாறப்பட்ட உணவைத் தள்ளிவிட்டு எழும்ப தாய் கண்கலங்கி நிற்பதைப் பார்த்த சுதா “டேய் தம்பி! இப்ப வற்ற கோழியெல்லாம் வெறும் நோய்தான்டா. அதெல்லாம் ருசியும் இல்ல. இந்தா நீ அப்பாக்கிட்ட கேட்ட பந்து. நாளைக்கு உன் ப்ரண்ட்ஸ் கூட நீயும் என்ஜோய் பண்ணி விளையாடு. இப்ப இத சாப்பிடு”

“ம்... இப்படியே எதாச்சும் சொல்லி ஏமாத்திட்டு இரு” என முகம் சுளித்தபடி அவன் சாப்பிட தந்தை சுதாவை நன்றி கலந்த பார்வையுடன் நோக்கும்போது அவரது கண்கள் கலங்கியிருந்ததை அவள் அறியாமலில்லை.

இரவு தூங்கச் செல்லும்போது “உனக்கு ஏதும்மா பந்து வாங்கப் பணம்?”

“அதான் டெய்லி இருவது ரூவா தர்றீங்களேப்பா. அவனும் கொஞ்ச நாளாப் பந்து வாங்கிக் கேட்டுத்தான தோரண பாடிட்டு இருக்கான். அதனாலதான் என் காசச்சேத்து வாங்கிக் கொடுத்தன்”

“எல்லாத்தையும் இப்படியே தம்பிங்களுக்குக் கொடுத்தா உனக்குன்னு என்னம்மா வாங்கிக்குவ?”

“எனக்குத் தான் நீங்களும் அம்மாவும் இருக்கிறீர்களே!” என்று கூறிவிட்டுத் தூங்கச் சென்றாள்.

மறுநாள் பாடசாலை செல்வதற்குத் தயாரான சுதா கண்ணாடியைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க “என்னமமா சுதா ஸ்கூலுக்கு டைமாச்சு. போகாம கழுத்தத் தடவிட்டு நிக்கறா?” எனத் தாய் கேட்க ஒன்றுமில்லை எனத் தலையாட்டி விட்டு பாடசாலைக்குச் சென்றாள்.

இரவுவுணவு வேளையில் “அம்மா ஒரு தங்கச்செயின் வாங்க எவ்வளவுமா ஆவும்?”

“இது ஏம்மா இப்போ? இப்ப இருக்குற விலைவாசில சின்னதா ஒரு சங்கிலி வாங்குறதுக்கும் அம்பதுக்கிட்ட போகும். ம்.....நம்ம அதெல்லாம் வாங்குன்னா கள்ளநோட்டுத்தான் அடிக்கணும்” என்று சிரித்தார் சுமிதா. இவ்வாறு ஓரிரண்டு வாரமாக அவளது பேச்சுக்கள் சங்கிலி பற்றியதாகவே இருந்தது.

ஒருநாள் “அம்மா! இந்த மணிமாலைக்குப் பதிலா தங்கச்செயின் போட்டா நல்லா இருக்குல்லம்மா?”

“அதுக்கு என்னம்மா அவசரம்? உன் கல்யாணத்துக்கு அப்பா கண்டிப்பா வாங்கித் தருவார். அப்போ என்பொண்ணு தேவத மாதிரி இருப்பா பாரு” எனக் கூற, வெட்கத்தால் அவளது கண்கள் சிவந்தன.

“ப்ரண்டீஸ் எல்லாம் போட்டுட்டு வாறாங்க. ரொம்ப நல்லாருக்கு. அதாம்மா கேட்டன்” என்று கூறிய சுதா தாயின் மடியிலேயே தலைவைத்துத் தூங்கினாள். அவளது ஆசை அந்தத் தாய்க்குப் புரியாமலில்லை.

நாள்கள் இவ்வாறே கழிய ஒருநாள்... “அம்மா என்னம்மா அப்பா வீட்டுக்கு வந்து ஒரு மாசத்துக்கிட்டவாகுது? என்ன நடக்குது?”

“என்னமோ தெரியலம்மா. கொஞ்ச நாளை நிறைய லோட் வருது. வேல அதிகம் அதனால் வர முடியாதுன்னு பக்கத்துக்கடை மாமாக்கு போன் பண்ணதாச் சொன்னாரு. இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம் எப்போ தான் நம்மள விட்டுப் போகுமோ?”

எனப் பெருமூச்சு விட்டவாறே கூறப் பக்கத்துக் கடை மாமா அவசரமாக ஓடி வந்தார்.

“என்னண்ணா இவ்வளவு பரபரப்பா ஓடி வர்றிங்க என்னாச்சு?”

“அது வந்தும்மா... கொஞ்சம் அவசரமா என் கூட ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிளம்புங்க”

“யாருக்கு என்னாச்சுண்ணா? சொல்லுங்க ப்ளீஸ்?” என சுமிதா கதற சுதாவையும் சுமிதாவையும் அழைத்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த மருத்துவமனைக்குச் சென்றார் கடைக்காரமாமா.

“சுமி... அண்ணா ரொம்ப நாளா கண்முழிச்ச வேல பாத்ததனால நைட்டு வெயிட் தூக்கிட்டிருக்கும் போது எதிர்ல வந்த லாநில மோதிட்டாரு”

“ஐயோ... என்னங்க... என்னாச்சு அவருக்கு?”

“மாமா அப்பாக்கு எதுவும் ஆகலல. அவரு நல்லா இருக்காருல. சொல்லுங்க மாமா” எனத் தாயும் மகளும் கதற “பெருசா ஒண்ணுல்லம்மா. கடவுள் புண்ணியத்துல அவரு பிழைச்சிட்டாரு” என்றதும் இருவரும் கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு சுந்தரத்தைப் பார்க்க விரைந்தனர்.

“அப்பா.....அப்பா..... உங்களுக்கு ஒன்னும் ஆகலல.... நல்லா இருக்கிங்கல்லப்பா” என சுதா அவரது தலையைத் தடவ, கை, கால்களில் பெரிய கட்டுடன் படுத்திருந்த சுந்தர் கண் விழித்து “அழாத சுதா.... அப்பாக்கு ஒண்ணும் ஆகலடா. கொஞ்சம் தூங்கி எழும்பிருந்தா சரியாகியிருக்கும். தூங்காம வேல செய்யவும்தான் அசந்து தூக்கக் கலக்கத்துல லாநி வந்ததப் பாக்கல. இப்போ எல்லாம் சரியாயிடுச்சுல்ல. அழாதமா.....உன்னப் பாத்து அம்மா கவலப்படுவா...” என்று மனைவியைப் பார்க்க தன் கணவரின் காலடியில் கிடந்து அழுது கொண்டிருந்தார் அவர்.

“இப்படி கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்குற அளவுக்கு என்ன அவசியம்பா இப்போ?” என்று சுதா கேட்க, தன் சட்டைப் பையிலிருந்த தங்கச் சங்கிலியை எடுத்து அவளுக்கு அணிவித்த சுந்தரம் “உன் ப்ரண்ட்ஸ் எல்லாரையும் விட உனக்குத் தாம்மா இது அழகா இருக்கு” எனக் கூற “அப்பா.....” என அவரை அணைத்துக் கொண்டாள் சுதா.

அழைப்பு மணி விட்டுவிட்டு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. போய்ச் சிறு துவாரத்தினூடே வெளியில் யாரெனப் பார்த்தேன். கறுப்புநிற அபாயா முழுதாய் மூடிய உருவம். “யாரோ முகவரி மாறி வந்து விட்டார்களோ” என நினைக்கும்போது மீண்டும் மணி ஒலிக்கக் கதவைத் திறந்தேன். சலாம் சொன்ன உருவத்துக்கு நானும் சலாம் சொன்னேன். “எனது மேல் வீட்டிலும் மற்றும் பக்கவாட்டிலும் உள்ள வீட்டில் குடியிருப்பதாகவும் செய்மதித் தொலைக்காட்சி வேலை செய்யவில்லை அதை திருத்தித் தரும்படியும்” கேட்டார். சரி என வந்தவரைப் பின்தொடர்ந்தேன்.

அறுபது வயதுக்கும் சற்றுக் குறைவான ஒரு தாயும் ஆறு அல்லது ஏழு பெண் பிள்ளைகளோடு ஒருபெரும் குடும்பமாக அவர்கள் இருந்தார்கள். தொலைக்காட்சி அலை வரிசைகளை சரிசெய்து விட்டுப் “போய் வருகிறேன்” என நான் திரும்பும் போது ஐம்பது ரியல் பணத்தை அந்த வீட்டின் பெரியவர் என்னிடம் தந்தார். நான் அதை மறுத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து விட்டேன். இதற்குப் பின் எனக்கும் அவர்களுக்குமான உறவு சின்னச் சின்னக் காரணங்களால் இன்னும் நெருக்கமாகத் தொடங்கியது. மாதத்தின் ஓரிரண்டு நாட்களில் ஏதாவது ஓர் உணவு எனக்காக தருவதும் நெருக்கத்தில் காணும் போது சலாம் சொல்லிக் கொள்வதுமாக இருந்த உறவை ஒரு சாவு இன்னும் நெருக்கமாக்கி இருந்தது.

ஒரு கோடைகாலத்தின் நள்ளிரவில் இரவின் அமைதியில் சலசலப்புக் கேட்டு திடுக்குற்று விழித்துப் பார்த்தேன். இரவு விளக்கின் மெல்லிய வெளிச்சத்தில் சுவர்க் கடிகாரம் இரவு ஒரு மணியைத் தாண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சலசலப்புப் பக்கத்து வீட்டில் இருந்து வருகிறது. அது ஒன்றும் எனக்குப் புதிதல்ல. எப்போதாவது ஒரு மாதத்தில் ஒரு முறை இப்படிப் பின் இராக்காலங்களில் பெரியவருக்கு உடம்புக்கு முடியாமல் போவதும், அவரை மருத்துவமனைக்கு அனுப்பி வைப்பதும் வாடிக்கையான அவஸ்தைதான். இருந்தாலும் இன்றைய சலசலப்பு விகம்பலாகவும் கேட்கத்தொடங்கியது. எதற்கும் ஒரு அழைப்பு எடுத்து விசாரிக்கலாம் என கைப்பேசியை எடுத்தேன். பதின்னான்கு அழைப்புகள்.

குறுஞ்செய்தி “அப்பா இறந்து விட்டார்.”

ஒரு மனிதன் பற்றிய கடைசித்தகவல் சாவு தானே. என்னதான் நீண்ட நாள்

ஒரு மணிக்குப் பிறகு சத்தம் கேட்டது, “தொலைபேசியில் உன் செய்தி இருந்தது, உடனே வர முடியாததற்கு மன்னித்துவிடு” என்றேன்.

“நான் விழித்திருந்தது தெரியும் என்றாள்.”

தன் தந்தையின் உறவினர்கள் யாரும் இங்கு இல்லை எனவும் டமாமிலிருந்து அவர்கள் வர இன்று இரவு ஆகிவிடும் என்றும் கூறினாள். இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் சடலத்தை உள்ளூர் புதைக்குழியில் அடக்கம் செய்வதற்கு எடுத்துச் செல்ல வருவார்கள் எனவும் சொன்னாள். உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இரண்டாம் நாளில் பெரியவர் பாவித்த கட்டில், மெத்தை, போர்வைகள் மற்றும் பாதணிகள், வாசனைத் திரவியங்கள் அனைத்தையும் குப்பைத் தொட்டியில் போடுவதற்கு இரண்டு கூலி ஆட்களைப் பிடித்துக் கொடுத்தேன். அவர்களின் பண்பாடு, இறந்து போனவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களை அவர்கள் சேமித்து வைப்பதில்லை. அவர்கள் இறை நம்பிக்கையை அதிகம் நம்புவதால் புண்ணியங்களை மட்டுமே முடிந்த அளவு சேமித்து வைக்க வேண்டும் என நம்புகிறவர்கள்.

அன்று இரவு எனக்கு ஒரு குறுஞ்செய்தி அனுப்பியிருந்தாள். “கதைக்க முடியுமா?” என்று. நானே அழைப்பெடுத்தேன். துண்டித்து விட்டு தரைவழித் தொலைபேசியில் இருந்து அழைத்தாள். “உன்னைத் தொல்லை தருவதற்கு என்னை மன்னித்துவிடு” என்று தொடங்கிய உரையாடல் வடமேற்கு எருசலேத்தின் ஒரு சிறிய கிராமத்தில் இருந்து தனது பத்து வயதில் மூன்று தங்கைகளோடும் ஒரு தம்பியோடும் எகிப்திய தரைவழி ஊடாக இந்த நாட்டுக்கு நாங்கள் வந்தபோது எங்களுக்கென்று யாருமே இருக்கவில்லை. அப்பா ஒரு கட்டுமான நிறுவனத்தில் மேலாளாக இருந்து எங்களைப் படிக்க வைத்தார். இந்த வீடும் அப்பாவின் நண்பரின் பேரில் நாங்கள் வாங்கிய வீடுதான் என்றாள். குரல் தளர்ந்து உடைந்து போய் இருந்தாள். அவள் உணவேதும் உண்டிருக்க மாட்டாள் என்று தெரிந்தும் “சாப்பிட்டாயா?” எனக் கேட்டு அவளைச் சிரமப்படுத்த விரும்பாமல் கேட்பதைத் தவிர்த்து இருந்தேன். தங்களுக்கு ஒரு தம்பி இருந்ததாகவும் சிரியப் போராளிகளோடு கிழக்கு லெபனானின் ஏதோ ஒரு மலையடிவாரத்தில் வைத்து விமானத் தாக்குதலில் இறந்த செய்தி கிடைத்ததாகவும் தாங்கள் அவன் இன்னும் உயிரோடு இருப்பதாக நம்புவதாக கூறினாள்.

பதினான்கு மாதங்களின் பின் அவளிடம் இருந்து சின்னதாய் ஒரு கடிதம் வந்தது. ஒரு தந்தியைப் போல் மிகச் சுருக்கமாக இருந்தது. “கண்ணா இங்கு நிலைமை, நான் நினைத்ததை விட மோசமாக இருக்கிறது. இடம் பெயர்வுகளும் மரணங்களும் அன்றாடம் வழக்கமாகிவிட்டன. குழந்தைகளுக்கு உணவும் பெரிதாக இல்லை. எனது தொண்டு நிறுவனம் மருத்துவமும் குழந்தைகளுக்கான போர்வைகளையும் மட்டும் வழங்குகிறது. நான் இருக்கும் கிராமத்தில் தொலைபேசி இணைப்புக்கள் இல்லை. கீழே இருக்கும் முகவரிக்கு யாரிடமாவது சொல்லிக் கடிதம் எழுது.”

எழுதினேன் நான்கு கடிதங்கள். எதற்கும் பதில்கள் இல்லை. வாரத்தில் ஒரு நாள் திறந்து பார்க்கும் தபால்பெட்டி தினமும் திறக்கப்பட்டது. போகப் போக வாரங்கள் மாதங்கள் எப்போதாவது எனத் திறக்கப்படும். அப்போதெல்லாம் நட்பின் பெரு வெற்றிடம் தபால் பெட்டியை நிறைத்துக் கிடக்கும். ஏழு ஆண்டுகளாக எந்த பதிலும் வரவே இல்லை. அதன் பின் நான் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முதல் நாள் இரவு கடைசி ஒருமுறை பார்த்தேன். வெறுமை நிரம்பியே இருந்தது.

இப்போதும் அவள் தேசத்தில் குண்டுகள் விழுந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. குழந்தைகள் இறந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள், மனிதர்கள் அகதியாகிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

எங்கிருக்கிறாய் என் பிரியத்துக்குரிய தோழியே?

“ஃபாதியா!” அந்தக் கந்தக பூமியில் இன்னும் உயிரோடு தான் இருக்கிறாயா?

கஸ்ட் துக்கு, பாவம் அவனுக்கு குடுத்துவைக்கயில்லை. பிள்ளையளின்ரை வாழ்க்கையிலை வந்த மாற்றங்களை “முழுசாக கண்டிருந்தால்...”

செல்லப்பன் கரும் உழைப்பாளி. தோட்டவேலைதான் அவன்ரை முக்கியமான வேலை. தனக்கெண்டு காணி யூமி இல்லாதவன் எண்டாலும் தான் வேலை செய்யிற தோட்டங்களிலை விளையிற பயிர் பச்சையைத் தன்ரை பிள்ளையனைப் பராமரிக்கிறது போலை பராமரிப்பான். நிலத்தைக் கொத்திப் பசளை தாட்டு, சாறி விட்டு, நாத்து நட்டு, கண்டடி கிண்டி, பாத்திகட்டி, தண்ணி மாறி, களையெடுத்து, மருந்தடிச்சு, கிளிக்காவல் காத்து அவன் செய்யிற வேலையன், வாங்கிற கூலிக்கு மேலாலைதான். அவனுக்கு அதில ஒரு பரமதிருப்தி. “ஊரார் பிள்ளையனை ஊட்டி வளத்தால் தன்ரை பிள்ளை தானா வளரும் எண்டெல்லே சொல்லுறவை. இந்த பயிர் பச்சையன் எனக்கு ஊரார் பிள்ளையன்தானே” எண்டு சொல்லிக் கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரிப்பான்.

என்றை பின்னையளிலையும் அவன் நல்ல பாசம். அதுகள் குழந்தையளா இருந்த காலந்தொட்டு அவன் வீட்டு வளவுக்குள்ளை வேலைக்கு வாற நேரங்களிலை “செல்லப்பன் மாமா” எண்டுதான் கூப்பிடுங்கள். என்றை மனசிகூட “செல்லப்பன் அண்ணை” எண்டுதான் கூப்பிடுறவள். என்றை ரண்டாவது பொடியன் மட்டும் “பார்த்தியின்ரை அப்பா” எண்டு சொல்லுவான். செல்லப்பன்ரை மூத்தவன் பார்த்திபனோடைதான் படிச்சவன். அவங்கள் சின்ன வயசிலையிருந்தே ஒரே வகுப்பிலை படிச்சவங்கள். பார்த்திபன் நல்ல கெட்டிக்காரன் எண்டு அவன் சொல்லித்தான் நான் அறிஞ்சனான்.

“என்றை மூத்தவன் நல்லாப் படிக்கிறான். உங்கடை பொடியரோடை நல்ல சிநேகிதம். ரண்டுபேரும் போட்டிபோட்டு படிக்கினம் போலை. உங்கடை பிள்ளை உங்களைப் போலை கெட்டிக்காரராக இருக்கும் தானே. புலிக்குப் பிறந்தது யூனையாகுமே?... என்றை பிள்ளை கெட்டித்தனமாப் படிக்கிறதுக்கு உங்கடை பிள்ளையின்றை சிநேகிதமும் நல்லதுதானே. அதுகளின்றை காலம் மாறிக் கொண்டு போகுது” எண்டு வெள்ளாந்தியாகச் சொல்லுவான் செல்லப்பன்.

நான் செல்லப்பன்றை பகுதிக்கும் சேர்த்துத்தான் விதானையாராக வேலை செய்தன். பார்த்தும் பாராமல் அவனுக்கு என்னாலை செய்யக்கூடிய உதவியளைச் செய்வன். கோயில் உரிமைக் காணியுக்கை இருந்து கொண்டு மனிசி, மூண்டு பிள்ளையளோடை சின்ன ஒரு மண் வீட்டுக்குள்ளை கஸ்டப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தான். அரசாங்கம் குடுத்த வீட்டுத்திட்டம் ஒண்டிலையிருந்து அவனுக்கு ஒரு வீடு கிடைக்கச் செய்தது எவ்வளவு மனநிம்மதியா இருந்துது. காணி உறுதியை அவனுக்குச் சொந்தமா முடிச்சு, வீட்டை எடுத்துக் குடுத்த பிறகு, ஒரு

நாளுமில்லாமல் என்றை கையளைப் பிடிச்ச தன்ரை கண்ணிலை ஒத்தி கண்ணீர் விட்டு அழுதான். நானும் கொஞ்சம் உருகித்தான் போனன். அவன் நோய் வந்து வீட்டுக்கை முடங்கிப் போற வரைக்கும் என்றை வீட்டோடை விகவாசமாத்தான் புழங்கினவன். நன்றி மறவாதவன் செல்லப்பன்.

இருந்திட்டு எப்பவாவது கூனிக்குறுகி காசு களைஞ்சைக் கேட்பான். “விதானையார் இந்த மாதம் உழைப்புக் கொஞ்சம் அப்பிடியும் இப்பிடியுமாக் கிடக்கு. வாசிற்றிக்குப் போற பொடியனுக்கு குடுத்துவிட கையிலை ஒண்டுமில்லை. கொஞ்சம் உதவி செய்தியளையெண்டால் பிறகு வேலையைச் செய்து கழிச்சுப்போடுவன்” என்று தலையைச் சொறிவான். நான் ஒரு நாளும் குடுக்க பின் நீக்கிறதில்லை. அவன்ரை பிள்ளை படிச்ச நல்லா வரவேணும் எண்டு உண்மையா விரும்புறனான். சந்தோசமாகக் குடுப்பன். அவனும் பிறகு சில நாட்களுக்கு முழுநாள் வேலை செய்து அரை நாளுக்குச் சம்பளம் வாங்கி கடனை அடைச்சுப்போடுவான். கஸ்டத்திலையும் நாணயமா நடப்பான் செல்லப்பன்.

பார்த்திபன் பட்டதாரியாக வெளியிலை வந்து கொஞ்சநாள் வேலையில்லாமல் இருந்தான். மகன் வேலையில்லாமல் இருக்கிறதைச் சொல்லி கவலைப்படுவான் செல்லப்பன். என்றை ரண்டாவது, அவன்தான் பார்த்திபனோடே ஒண்டாப் படிச்சவன், நாட்டுப் பிரச்சினையாலை ஏ.எல். படிப்போடை கனடாவுக்குப் போய் இறங்கிவிட்டான். உழைச்சுக்கிழைச்சு வசதியாக இருக்கிறான். எங்களுக்கும் நல்லா அனுப்புறான். “செல்லப்பன் உன்னை பொடியனெட்டைச் சொல்லன். என்றை பொடியனோடை கதைச்சப்பேசிகனடாவுக்குப் போக அலுவல் பார்க்கச் சொல்லி. அவை சிநேகிதம் தானே. என்றை பொடியன் கட்டாயம் உதவி செய்வான். உன்னை கஸ்டங்களும் தீரும் தானே. நாடும் அப்பிடி இப்பிடிக்கிடக்கு. இனி வேலையளும் கிடைக்கிறது சொல்லிக்கொண்டே” என்று சொல்லி அவன்னை மனக்கவலையை ஆத்தினன். “விதானையார் நீங்கள் எனக்கு உதவுவியன் என்று எனக்கு நல்லாத் தெரியும். எத்தினையைச் செய்திட்டியன். உங்கடை பிள்ளையும் உங்களைப் போலை தானே. கேட்டால் மாட்டன் என்று சொல்லாது. ஆனால், நான் கஸ்டப்பட்டு படிப்பிச்சுப் போட்டன். அவனை ஒரு உத்தியோகத்திலை பார்க்காமல் சாகிறது?...” என்று வைராக்கியத்தோடை சொன்னான். அவன்னை வைராக்கித்தை நினைச்சுச் சந்தோசப்பட்டன்.

பிற்கொருநாள் பார்த்திபனையும் கூட்டிக்கொண்டு வீடுதேடி வந்து, அவனுக்கு கொழும்பு திட்டமிடல் அமைச்சிலை பட்டதாரி நியமனம் கிடைச்ச போவதாகச் சொல்லிக் குதூகலப்பட்டான். பார்த்திபனோடே செல்லப்பனையும் இருத்தி, ஆறஅமரக் கதைச்சுப் பேசி, என்ரை

மனிசியின்ரை கையாலை தேத்தண்ணி குடுப்பிச்சு, வாழ்த்துச் சொல்லி, அனுப்பி வைச்சன். அவன் எழும்பிப் போற நேரத்திலை ஒரு ஆயிரம் ரூபா தான் காசை மடிச்சு சட்டைப் பையிலை திணிச்சு விட்டன். செல்லப்பன் கண்ணுக்குள்ளை நன்றி பொங்கிவர என்னைப் பார்த்தான்.

இண்டைக்குச் செல்லப்பன் இல்லை. எத்தினை வரிசம் ஓடிக் கடந்து போட்டுது. நான் வேலை செய்த கந்தோருக்கு பார்த்திபன் ஏ.ஜி.ஏ. நான் தலைமை விதானையாக வேலை செய்த கந்தோரிலை பெரிய அதிகாரி. அவனை வரவேற்கிறதுக்குத்தான் இந்த ஏற்பாடுகள். பென்சனிலை போயிருந்த வயசிலை மூத்த தலைமை விதானையார் எண்டுதான் என்னை அவனுக்கு முதல் மாலை போட ஒழுங்கு செய்தவை. எனக்கும் நல்ல விருப்பம். என்றை பொடியனைப் போலை நான் பாக்க வளந்து வந்த பொடியன். நான் முதல் மாலை போட்டால் பொடியன் சந்தோசப் பட்டிருப்பான்.

அந்த உளறி வேலாயுதத்தான் தான் கடைசி நேரம் என்னைக் குழப்பிப் போட்டான். அவன்ரை கதைக்கு எடுபட்டுப்போனன். உளறிக்கு உதுதான் வேலை எண்டு எனக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சும், நாசமாய்ப் போனவன்ரை கதைக்கு ஏன் எடுபட்டுப்போனன் எண்டு இன்னும் விளங்கேல்லை.

“விதானையார் உங்களுக்குத் தெரியாததில்லை. எவனெண்டாலும் படிக்கலாம். பதவியளுக்கும் வரலாம். அதிகாரியாக வந்து கதிரையளிலையும் இருக்கலாம். இருந்திட்டுப் போகட்டுக்கும். அதுக்காக நாங்கள் மாலை போட்டுக் கௌரவஞ்செய்து கொடி, குடை, ஆலவட்டம் எடுக்கவேணுமெண்டு கட்டாயமில்லை. ஆருக்கு ஆர் மாலை போடுறது?... ஊருக்கு முன்னாலை மாலை போடேக்கை ஒண்டுக்குப் பத்துத்தரம் யோசிக்க வேணும் தனிச்சுத் தனிச்சு நாங்கள் தொடர்பு வைக்கிறது வேறை. அது எங்கடை தேவையளுக்காக வெல்லோ... தலைமை விதானையாராக இருந்த நீங்கள் உங்கடை வீட்டு வேலையளைச் செய்த ஒருத்தன்ரை பொடியனுக்கு மாலை போட்டால் ஊர் என்ன சொல்லும்?... யோசிச்சுப் பாருங்கோ. எங்கடை கௌரவம் முக்கியம். மாலையை ஆரும் ஆருக்கும் போட்டும்.. ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. நாங்கள் ஏன் போடவேணும்?... ஆரட்டையும் குடுத்திட்டு வாங்கோ... நிண்டால்தானே போடவேண்டி வரும்... பிறகு ஏதேனும் சொல்லிச் சமாளிக்கலாம்...” உளறி வேலாயுதத்தானின்ரை கதையைக் கேட்டு, பார்த்திபனுக்குப் போடத் தந்த மாலையை அங்கை நிண்ட ஆரோ ஒரு உத்தியோகத்தரெட்டை குடுத்திட்டு அந்த இடத்திலையிருந்து நழுவி வந்திட்டன்.

ஏனெண்டு தெரியேல்லை... என்றை கைகளைப் பிடிச்சு தன்ரை கண்ணிலை ஒத்தியபடி செல்லப்பன் கண்ணீர் விட்ட காட்சி என் இருதயத்தை இறுக்கியபடி விரிந்தபடி கிடக்குது

நடு மூன்று விரல்களையும் உள்ளே தள்ளியபடி ஓரடி நீளமான இரண்டு மரத்துண்டுகளால் செய்யப்பட்ட, ஓட்டத்தைத் தொடங்குவதற்குப் பயன்படுத்துவதென்றே தயாரிக்கப்பட்ட கருவியை வைத்திருந்தார். ஓடுவதற்குத் தயாரான நிலையில் இருந்த எட்டுப் போட்டியாளர்களும், அவரைத் தங்களது இடது கண்களால் இடைக்கிடை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆரம்பிப்பாளரின் முதலாவது கட்டளை விளையாட்டுத் திடலைச் சுற்றியிருந்த அனைவருக்கும் கேட்டது. கணீரென்ற வெண்கலக்குரல் அங்கு கூடியிருந்த அனைவரது காதுகளினூடச் சென்று அவர்களையும் தயார்நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. போட்டியாளர்கள் குந்தியிருந்து நிலையெடுத்து அடுத்த கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தனர். ஒற்றைக்கையில் வைத்திருந்ததை இரண்டு கையாலும் பிடித்து தோளுக்கு மேலாக கீழ்நோக்கி கூம்பு வடிவாகப் பிடித்தார். இரண்டாவது கட்டளை சொல்லி மறுகணமே “படார்” என்று அலறியது அந்தக் கட்டையொலி. மாணவவீரர்கள் சிட்டுக் குருவிகளாகப் பறந்தார்கள். விளையாட்டுத் திடலைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் தமக்குப் பிடித்த பிள்ளைகளின் பெயர்களைச் சொல்லிச் சொல்லிக் கூவினார்கள்.

எல்லோருக்கும் தமது நண்பர்கள்தான் முதலாவது வரவேண்டும் என்று விரும்பினாலும் ஒருசாராரின் விருப்புக்குரியவர்கள்தான் முதலாவதாக வந்து விடுகின்றார்கள். எப்போதாவது சிலவேளைகளில் மாத்திரம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவர்களும் ஓரேவிதமான நிலையை பெற்று விடுவதும் உண்டுதான்.

நூறாவது மீற்றரை முதலாவதாகத் தாண்டியவுடன் “உம்மா” என்ற அலறலுடன் வயிற்றைப் பொத்திப் பிடித்தபடி பாத்திமாபேகம் வந்த வேகத்திலேயே மல்லாந்தபடி விழுந்தாள். அவளது சட்டை குருதியால் சிவப்புநிறமாகிக் கொண்டிருந்தது.

பயங்கரவாதத் தடுப்புப் பிரிவின் மேலதிகாரி கடிதத்தின் அடிப்பகுதியில் ஒப்பமிட்டிருந்தார். தற்கொலைத் தாக்குதல் இடம்பெற்ற இடத்தில் கிடந்த அடையாள அட்டையில் உள்ளவர் அருள் பணியாற்றும் பெரும்பாகத்தைச் சேர்ந்தவர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதனால் சாவடைந்த தற்கொலையாளி அருளின் அலுவலகம் ஊடாகவே அடையாள அட்டையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதைப்பற்றி விசாரணை நடத்துவதற்காகவே அருளைக் கொழும்பில் உள்ள நாலாம் மாடிக்கு வருமாறு கடிதம் சொல்லியது.

கடிதத்தை வைத்திருக்கும் கைகளைவிட அவனது கால்கள் நடுங்கத் தொடங்கின. போராளிகள் அவனை அழைத்து, மாதத்திற்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு அடையாள அட்டைகள் செய்து தருவதற்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்த போது “தன்னால் முடிந்த பங்களிப்பு” என நினைத்து “ஓம்” எனத் தலையாட்டி வந்ததன் விளைவு இது என அவனது மனம் அச்சத்தால் அழுதது.

கடிதத்தில் அடையாள அட்டையின் எண் மாத்திரமே தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது. யாருடையதாக இருக்கும் என நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பதற்குத் “தான் செய்து கொடுத்தது ஒன்றா இரண்டா நினைவில் வைத்திருப்பதற்கு” என்று அவனது மனம் சொல்லியது. மனது படபடவென உள்ளே அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

செய்யறிநிலையில் மேலதிகாரியைப் பார்த்தான். “அருள்! ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதையும். முதல்ல கொழும்பிற்கு அழைப்பெடுத்து கடிதத்தில இருக்கிற ஆன்ற விபரங்களை எடுங்கோவன் என” அவர் தெம்பூட்டியது ஆறுதலாக இருந்தது அவனுக்கு. உடன்பாட்டுடன் தலையாட்டியவன் கதைப்பதற்குச் சொற்கள் இடம்தராததால் தனது இருக்கைக்குச் சென்று சிறிது நேரம் இருந்தான்.

நெஞ்சப் படபடப்புக் குறையும் வரை இருந்தவன் தலைமை அலுவலகத்திற்கு அழைப்பெடுத்தான்.

அவளது பள்ளித் தோழர்களும் அவளது வகுப்பாசிரியரும் அவளது பயிற்சி ஆசிரியரும் அவளிடம் ஓடினார்கள். பதறிப்போனார்கள். முதலாவது வந்ததால் வந்த மகிழ்ச்சி நொடிப்பொழுதில் பறந்தோடி விட்டது. அலாக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு அவளது வகுப்பறைக்குள் ஓடினார்கள். பயிற்சி ஆசிரியர் கவலையடைந்தான். “மாவட்டத்தில முதலாவதாக வந்து நம்மட பள்ளிக்கு இரண்டு போட்டிகளையும் வெற்றி பெற்றுத்தருவாள்” என்று அடிக்கடி எல்லோரிடமும் கூறிப் பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஆசை கனவாகிவிட்டதே என மனம் கவலையால் நிரம்பியது.

அவளைத் தூக்கிச் சென்ற திசையைப் பார்த்தபடி அந்த இடத்திலேயே அசையாது நின்றான். நடைபெற்ற போட்டிகள் சிறிது நேரம் எதுவுமே நடைபெறாமல் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. அவளைப் பற்றியே அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் கதைத்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் அப்போது பத்தாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஓட்டத்தைப் போல் அவளால் படிப்பில் தன் திறமையைக் காட்ட முடியவில்லை. அவளது வீட்டுநிலையும் அதற்குக் கரணியாமாகியது.

சிறியதொரு ஓலைக் குடிசையில் அவர்கள் வசித்தார்கள். இரவில் மண்ணெய் வாங்குவதற்குப் பணமில்லாததால் சிலபல இரவுகள் கறுப்பாகவே கரைந்து கழிந்திருக்கின்றன. பலநாட்களில் அவளது வீட்டாரின் வயிறுகள் கூட நிரம்பாமல் முழுவெற்றிடமாகவே இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் மகளை தன்படிப்பு மீதான ஆசையினால் அவளது முயற்சியினால் மூன்று கிலோ மீற்றர்கள் தூரம் நடந்து சென்று படித்தாள்.

சாதாரண தரத்தில் சித்தியடையாமல் விடுமளவிற்கு மோசமான நிலையில் அவள் இல்லை. ஆனால் “ஆகாஓகோ” என்ற பெறுபேற்றினை எதிர்பார்க்க முடியாது.

அவளது வகுப்பறையிலிருந்து வகுப்பாசிரியர் சிரித்தபடி வெளியே வந்தார். அறியும் ஆவலில் பயிற்சியாசிரியர் ஓடிச்சென்றான்.

சிரித்தபடி வந்த வகுப்பாசிரியரின் செய்தி அவனை மீண்டும் கவலை கொள்ளச் செய்தது.

அவனுக்கு அவ்வளவாகச் சிங்களம் தெரியாது. என்றாலும் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை வைத்துச் சமாளித்துத்தான் நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தான். தலைமை அலுவலகத்திற்கு அழைப்பெடுத்தான். அழைப்பின் மறுமூலையில் கதைத்தவரின் குரல் தெளிவாக அவனுக்குக் கேட்கவில்லை. “சும்மாவே கதைக்கிற சிங்களத்தை விளங்க சிக்கல்பட வேண்டிக்கிடக்கு.. அதுக்குள்ள வெத்திலய வேற வாய்நிறை அடசிற்று கதைக்கிறான் சனியன்” மனதால் திட்டித்திட்டி அலுத்துக்கொண்டான். தொலைபேசியை வைத்தவிட்டான். சிறிது நேரத்தின் பின் மீண்டும் அழைத்தான். பதிலளிக்க வேண்டியவர் இருக்கையில் இல்லை என்றார்கள்.

அதற்கிடையில் தனது கிளைக்குப் பொறுப்பானவர் அழைத்தார். அவரிடம் சென்றான். விபரம் கேட்டார். நடந்ததைச் சொன்னான். அவருக்குச் சிங்களம் சுத்தமாகவே தெரியாது. “கொஞ்ச நேரம் கழிச்ச எடுத்துப் பாருங்கோ. எதுக்கும் கெதியா எடுங்கோவன் என்”

மனநடுக்கம் போனாலும் அவனது கால்நடுக்கம் நின்றபாடில்லை. மனது இடைக்கிடை குளிர்வது போல் இருந்தது. அடிக்கடி கழிப்பறைக்குச் சென்று பெய்துவிட்டு வெளியே வந்தாலும் பெய்யாதது போலவும் திரும்பவும் வருவது போலவும்தான் இருந்தது அவனுக்கு.

அலுவலகத்தில் இருந்தவர்கள் தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல் உணர்ந்தான். அலுவலகத்தில் அனைவருக்குமே செய்தி தெரிந்துவிட்டிருந்தது. இப்படியான செய்திகள் சாவிட்டுச் செய்தியைவிட வேகமாகப் பரவிடும். “மற்றவர்களின் வேதனையில் மகிழும் குணங்கொண்ட விலங்கினம் மனிதன் மட்டும் தானே” எண்ணிக் கொண்டான்.

தலைமை அலுவலகத்தில் இருந்து வந்த அழைப்பு அவனை அழைத்தது. ஓடிச்சென்று கதைத்தான். விபரம் சொன்னான். சிறிது நேரத்தில் அழைப்பதாகச் சொல்லிவைத்துவிட்டார்கள்.

“பாத்திமாபேகம் பெரியபிள்ளை ஆகிவிட்டாள்” என்று வகுப்பாசிரியர் சொன்னதும் பயிற்சி ஆசிரியரின் கவலை இரட்டிப்பாகி இயலாமையினை மனதிற்கு உணர்த்திற்று. “நம்மட ஆக்கள் எண்டாலும் பரவாயில்லை. சில நாட்கள்ல ஓடுவதற்கு சம்மதித்து விடுவாங்க. முஸ்லிம் ஆக்கள் பிள்ள பெரியவளாகி விட்டால் விட மாட்டாங்களே” அவனது மனம் வெறுமையாகியது. இயலாமை அவனது மனதை நிரப்பியது. இவ்வளவு நாட்களின் உழைப்பும் பள்ளியின் எதிர்பார்ப்பும் வீணாகி விட்டதே என்ற ஏமாற்றம் அவனது மனதை வேதனைப்படுத்தியது.

போட்டிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. விளையாட்டுத் திடலில் ஆரவாரம் வானைத் தொட்டுத் தொட்டு கீழிறங்கியது. ஆனால் அவனோ அங்கு நடக்கும் எதிலும் பிடிப்பில்லாமல் சோர்ந்து போயிருந்தான்.

பள்ளி முதல்வர் சேதியறிந்து அவனிடம் வந்தார். “கவலைப் படாதீங்க தம்பி, நாம போய் அவங்கட வீட்டில கதைப்பம்.. அவங்க சிலவேளை ஒத்துக் கொள்வாங்க” சொன்னார். அவனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. என்றாலும் ”முயற்சி செய்வதால் நமக்கென்ன இழப்பு வந்துவிடப் போகிறது” என்று அவனது மனம் சொல்லியது.

“சுரி” என்றான்.

“கொஞ்ச நாள் போகட்டும்” என்று கூறி அவர் சென்று விட்டார். ஆனால் அவனால் மீள முடியவில்லை.” தனது முதலாவது முயற்சி, போட்டிக்குப் போகாமலே தொடக்கத்திலேயே தோற்றுவிட்டதே” என்ற கவலை அவனை வாட்டியெடுத்தது. ஆனால் பள்ளி முதல்வரின் வார்த்தைகள் அவனுக்குச் சிறிதுசிறிதான நம்பிக்கையைக் கொடுத்தன.

பத்து நாட்கள் போயிருக்கும். பாத்திமாபேகத்தின் வீட்டிற்கு பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் செயலாளரையும் அழைத்துக்கொண்டு பள்ளி முதல்வரும் அவளது பயிற்சி ஆசிரியரும் சென்றார்கள். “செல்லும் வழியில் பைசல்நகர் பள்ளிவாசல் தலைவரையும் சந்தித்துப் பேசலாம்” என்ற பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கச் செயலாளரின் ஆலோசனை நல்லதாகப்பட, தலைவரின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். அந்த நேரத்தில் தலைவர் வீட்டில்தான் இருந்தார். வந்தவர்களை வரவேற்ற தலைவர், இஸ்லாமிய நடைமுறைகளைத் தெளிவுபடுத்தினார். சென்ற மூவரும் நம்பிக்கையிழந்தனர்.

“எதுக்கும் பாத்திமாபேகத்திட உம்மாட்டயும் வாப்பாட்டயும் கதைச்சிப் பாப்பமே. சிலவேல அவங்க ஓமெண்டு சென்னாலும் செல்லிருவாங்க. நானுங் வாறன். போய்க் கதைச்சிருவமே” என்று சொன்ன தலைவரும் அவர்களுடன் புறப்பட்டார். பயிற்சி ஆசிரியருக்கு நம்பிக்கை மீண்டும் துளிர்ந்தது.

ஒவ்வொரு நொடிகளும் ஆமையாகின. முக்கால் மணிநேரமாகிவிட்டது. இந்தா எடுக்கிறன் எண்டவனின் அழைப்பு வரவேயில்லை. “எதுக்கும் நாம எடுத்துப் பாப்பம்” என தொலைபேசியிருக்கும் இடத்திற்குப் போனான். அங்கு அலுவலகத்தில் உள்ள பணியாளர் ஒருவர் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். “பட்ட காலிலேயே படும். கெட்ட குடியே கெடும்” என்று சும்மாவா சொல்லி வச்சிருக்காங்க.” இந்த நேரத்தில இந்தச் சனியன் இவ்வளவு நேரமா கதைச்சிற்று நிக்குது” எனத் தனக்குள்ளேயே திட்டிக்கொண்டு இருக்கையில் வந்தமர்ந்தான்.

அவனது மேலதிகாரி அவனை அழைத்தார். சற்றுக் கோபமாகவே அவரது வார்த்தைகள் வந்தன. நடந்தவற்றையும் நடந்து கொண்டிருப்பதையும் சொன்னான். சடாரெனத் தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்தவர், தொலைபேசி இருக்குமிடத்திற்குப் போனார். கதைத்துக் கொண்டிருந்தவரிடம் “வையுங்க கெதியா. உது என்ன உம்மட வீட்டுத் தொலைபேசியே. கெஞ்சிக் கொஞ்சி இவ்வளவு நேரமா

கதைச்சிற்றுக் கிடக்கிறீயள். நேரகாலம் தெரியாம விளையாடிற்று வேற இருக்கிறீயள்” பொரிந்து தள்ளினார். கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர் வைத்துவிட்டுச் செல்ல “இப்ப நீங்க அழைப்பெடுத்துக் கதையுங்கோ” சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவென தன்னிருக்கைக்குச் சென்று விட்டார்.

பல தடவைகள் தான் எடுத்ததாகவும் உங்கட தொலைபேசி வேலை செய்யவில்லை என்றும் மறுமுனை கதைக்க முடியாமைக்கான காரணியத்தைச் சொன்னது.

விபரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தனது இருக்கையில் நிம்மதியாக வந்து அமர்ந்தான். படபடத்த நெஞ்சு அமைதியாகிக் கொண்டிருந்தது. கால்களின் நடுக்கம் நின்றுவிட்டது. கழிப்பறைக்குப் போவமா வேணாமா என்ற போட்டியில் தேவையில்லை என்பது வெற்றி பெற்றது. மேலதிகாரியிடம் சென்றான். “அது போலியான அடையாள அட்டையாம். அப்பிடி ஓர் அடையாள அட்டை நம்மட திணைக்களப் பதிவிலேயே இல்லையாம்” இருவருக்கும் ஆறுதலாக இருந்தது. நிம்மதிப் பெரும் மூச்செறிந்தார் மேலதிகாரி.

“அதுதானே பாத்தன் நீங்களெண்டாள் பிழையொண்டும் விட்டிருக்க மாட்டியள். எப்பிடி எண்டுதான் நானும் பயந்து போயிற்றன். சரி சரி போய் உங்கட வேலயப் பாருங்க” சிரித்தபடி, பெரியதொரு பாரத்தை இறக்கிவைத்த நிம்மதி மகிழ்ச்சியில் வேலைகளைத் தொடர்ந்தான்.

திருமண வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற வேகத்தில் செய்ய வேண்டிய வேலைகளுக்கு வேகங்கொடுத்தான்.

— — —

பள்ளிவாசல் தலைவர்தான், பாத்திமாபேகத்தின் தாயிடம் கதைத்தார். இஸ்லாமிய நடைமுறைகளைத் தெளிவுபடுத்தினார். வரப்போகின்ற சாதக பாதகங்களை எடுத்துக் கூறினார்.

பள்ளித் தலைவரின் கருத்துகள் எனவயும் பாத்திமாபேகத்தின் தாயிற்குப் புரியவில்லை. பிள்ளையை ஓட்டப்போட்டியில் பங்குபற்ற விடுமாறு கோருவதற்காகவே அவர் வந்திருப்பதாக பாத்திமாபேகத்தின் தாய் புரிந்து கொண்டாள். இல்லாவிட்டால் தலைவர் வந்திருக்க மாட்டார் எனவும் எண்ணினாள். தலைவர் கதைத்து முடிந்ததும் “ஓம்” சொல்லிவிட்டாள்.

வந்தவர்களுக்கு அதிர்ச்சி கலந்த ஆச்சரியத்துடன் மகிழ்ச்சியும் சேர்ந்து கொண்டது. “வாப்பாட்ட நாங் செல்லிக்கொள்ளே” பாத்திமாபேகத்தின் அம்மா வந்தவர்களிடம் சொன்னாள். பள்ளிவாசல் தலைவருக்குப், பள்ளி முதல்வர் நன்றி சொன்னார்.

சில நாட்களில் பாத்திமாபேகம் பள்ளிக்கு வந்துவிட்டாள். அவளது உடலைத் தேற்றுவதற்கு ஊர்க்கோழி முட்டைகள், உழுத்தம்மா போற்றவற்றை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அவளது பயிற்சி ஆசிரியர் பள்ளி முதல்வருக்கு வைத்த போது அவரும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். இருவரும் தங்கள் பணத்தில் ஒரு கிழமைக்குத் தேவையானவை பாத்திமாபேகத்திற்கு வாங்கிக் கொடுத்தார்கள்.

அடுத்த கிழமை அவனே முட்டையையும் உழுத்தம் மாவையையும் கொண்டு சென்று கொடுத்தான். போனவன் வீட்டு நிலையை அறிந்து வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களும் வாங்கிக் கொடுத்தான். ஓட்டப் போட்டியில் தான் எதிர்பார்த்தது போல் வலயத்தில், மாவட்டத்தில் நூறு, இருநூறு மீற்றர் போட்டிகளில் பாத்திமாபேகம் முதலாவதாக வந்தாள். கிண்ணியாப் பெரும்பாகத்தில் மாவட்ட மட்டத்தில் முதலாவது வந்த பாத்திமாபேகத்திற்கு பாராட்டு விழா நடத்தினார்கள்.

தேசிய மட்டத்திற்கான தயார்ப்படுத்தல்கள் தொடர்ந்தன. அவளைப் படிப்பிலும் உயர்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளது பயிற்சி ஆசிரியருக்கு வந்தது. அவளுக்குப் படிப்பதற்கென சிறிய மேசையும் நாற்காலியும் வாங்கிக் கொடுத்தான். ஒவ்வொரு நாளும் அவளது வீட்டிற்குச் சென்று கணிதம், தமிழ், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களைச் சொல்லியும் கொடுத்தான்.

அவனது செயல் பள்ளியில் சில ஆசிரியர்களால் தவறாக பேசப்பட்டது. அவை அவனது காதுகளுக்கும் வந்தன. அவன் அவற்றைப் பொருட் படுத்தவில்லை. பள்ளியுடன் அவை நிற்கவில்லை. ஆலங்கேணியிலும் பைசல்நகரிலும் உள்ளவர்களின் காதுகளிற்கும் அவலாகிப் போயின.

பள்ளி முதல்வர் அவனை அழைத்து “பாத்திமாபேகம் இனிமேல் பள்ளிக்கு வரமாட்டாள்” என அவளுடைய வாப்பா வந்து சொல்லிப் போனதாகச் சொன்னார். அவனால் எதுவும் சொல்லவோ செய்யவோ முடியவில்லை. குழுகாயத்தை எண்ணிக் கவலையடைந்தான்.

மாலையில் பாத்திமாபேகத்தின் வீட்டிற்குச் சென்றான். பேசிப் பார்த்தான். ஆனால் அவளின் பெற்றோர் அவளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதாக இல்லை. “பாத்திமாபேகம் உங்களுக் கலியாணம் கட்டயாம் எண்ணுறாள்.” என்று அவளது தாய் சொன்னபோது அவன் திக்கமுக்காடிப் போய்விட்டான்.

சில நாட்கள் சென்றன. பள்ளியிலும் ஆலங்கேணியிலும் அவனால் இருக்க முடியாமல் இருந்தது. தான் கூடுதலான அக்கறை எடுத்தது தவறாகிவிட்டதோ என்று சிந்தித்தான். பாத்திமாபேகத்தின் வீட்டிற்குச் சென்றான். அவள் மாத்திரம் தான் இருந்தாள். அறிவுரைகள் சொல்லிப் பார்த்தான். அவளோ “செத்துவிடுவேன்” என்றாள். பாத்திமாபேகம் பிடிவாதக்காரி என்பதையும் சொல்வதைச் செய்யக் கூடியவள் என்பதையும் அவளோடு பழகியதிலிருந்து அறிந்திருந்தான்.

எல்லோரும் கதைக்கக் கதைக்க அவனையறியாமலேயே அவனுள்ளே அவனுக்கும் பாத்திமாபேகத்தில் விருப்பம் உருவாகியிருந்தது உண்மைதான் என்பது அவனுக்கு மாத்திரமே தெரிந்த உண்மை.

சிந்திப்பதற்கு எதுவுமில்லையென்றானபோது முடிவெடுக்க வேண்டிய தேவை வந்தது. இருவரும் தீர்மானத்திற்கு வந்தார்கள். பாத்திமாபேகம் தனது பெற்றோர்களுக்கு கடிதம் எழுதி தனது மேசையின் மீது வைத்தாள். பாத் திமாபேகத் தை அழைத்துக் கொண்டு முல்லைத்தீவிலுள்ள அளம்பிலுக்குச் சென்றான். அவனது நண்பனின் வீட்டில் தங்கியிருந்தான்.

“ஓர் ஆசிரியராக இருந்து தான்நடந்து கொண்டமை உவப்பானது இல்லை” என்ற குற்ற உணர்வில் ஆசிரியர் வேலையை விட்டுவிடத் தீர்மானித்தான்.

சில மாதங்கள் நாயாற்றில் கடல்தொழிலாளர்களுடன் இணைந்து கடலுக்குப் போனான். கடலே வாழ்வாதரத்தை வழங்கியது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் விண்ணப்பித்திருந்த முகாமைத்துவ உதவியாளர்களுக்கான போட்டித் தேர்வினை எழுதினான். புதுக்குடியிருப்பு பெரும்பாகத் திணைக்களத்தில் அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. ஆட்பதிவுப் பிரிவில் பணியாற்றுவதற்காக கொழும்பிற்குச் சென்று பயிற்சியும் எடுத்து வந்தான்.

— — —

பாத்திமாபேகம் “தனது துணைவரை இன்னும் காணவில்லையே” என்ற கவலையுடன் படலையில் நின்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அந்நள்

கட கட வென தனது வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குச் செல்லும்போது சூரியன் கடகடவென்று மறைந்து கொண்டிருக்கும் போது மணி ஆறாகி விட்டிருந்தது.

அருளின் உந்துருளியைப் பார்த்ததும் “விளையாடின காணும் ரெண்டுபேரும் வாங்க. வந்து வெளிக்கிடுங்க கலியாணத்துக்குப் போகோணும்” பாத்திமாபேகம் அழைக்க, ஆனந்தனும் மர்ளியாவும் “இந்தா வாறன்” என்று ஒரே நேரத்தில் சொல்லிக் கொண்டே கிணற்றடியை நோக்கி ஓடினார்கள்.

திருமண வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு வீட்டினுள் தயாராகிக் கொண்டிருந்த அருளும் பாத்திமாபேகமும் வீட்டிற்கு வெளியே வாகனச் சத்தம் கேட்க வீட்டினுள் இருந்து முற்றத்திற்கு வந்தார்கள். அருளின் வீட்டுப் படலையைத் திறந்துகொண்டு வாகனத்தில் வந்திறங்கிய அவனது மேலதிகாரியின் பின்னால் இன்னும் இருவர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அருளின் முகம் முழுவதும் அச்சத்தில் மூழ்கியது.

அரமியம்.1 கதை ஆசிரியர்கள்

சிவனு மனோஹரன்
ஹட்டன், நுவரெலியா
+94712985552
sivanumanoheran@gmail.com

சிவசந்திரலிங்கம் தமயந்தி
கிளிநொச்சி
தமிழ்க்கவி
+94772723815
thamayanthy37@gmail.com

சின்னத்தம்பி குருபரன்
செட்டியங்கையம், மட்டக்களப்பு
சோலைக்குறமரன்.
+94776661402
kuruparan63@gmail.com

சுசாமனா முனாஸ்
கண்டி (மூதூர்)
+94768815188
susanamunas1@gmail.com

அம்மாள் எஸ் சித்தி மஷூரா.
கட்டிபுத்தலை
கட்டிபுத்தலை மஷூரா.
+94770696559
ssmashoora@gmail.com

கந்தராமப்பன் பாலர்சத்திரன்
முல்லை/மன்னாங்குளம்
கபா
+4915566115442
balachandran57@yahoo.de

வலிதா சேனாதிராண
வலிதா,
+94770777438
vilakkiya@gmail.com

யிசாமலா யோகேஸ்வரன்
அவுன்சேலியா (புத்தத்தலை)
+61421759826
yshiyamala@yahoo.com.au

அ.உ.லெ.அல்வி அராபி உம்மா
ஹிரஸ்ஸை, கண்டி.
இஸ்லாமியச் செவ்வியம்
+94770265770
arafayamma@gmail.com

நடராசா கிராமநாதன்
உடையார்பட்டு, முல்லைத்தலை
சோழவன்
+94774000638

அனாப் அமுதன் பானியல்
சின்னக்கடை, மன்னார்
மன்னார் அமுதன்
+94778405250
anupama1984@gmail.com

நசீர் சித்தி சத்தா
புத்தளம், நுகர்நுகர்
சத்தா நவ்வி
+94768649373
sithisatheeka@gmail.com

கம்பிரமணியம் சத்தியமிரபாகர்
புத்தளம் (கட்டத்தலை/சேனை, மூதூர்.)
0097430114185
kannan30@live.com

கி.அராபேசுவரன்
மாதவீக பிள்ளை,
கிணையானை கீழ்க்கு, உருப்பிட்டி.
+94774374212
shaathveegashruthy@gmail.com

கதிர்.திருச்செல்வம்
தம்பலமடம், திருச்சேனைமலை
+94772908990
nammadamuttam20@gmail.com

500.00

ISBN : 978-624-93777-0-7

